

CHUCK
SMITH

LEVANDE
VATTEN

Den helige Andes kraft i ditt liv

LEVANDE VATTEN

Chuck Smith

Innehåll

En underbar vandring med den helige Ande	2
Del Ett: Vem är den helige Ande?	4
1. Personlighets plus	5
2. Mysteriet med de tre i en	14
Del Två: Vad gör den helige Ande?	21
3. Verksam i världen	22
4. Att behålla locket på	30
5. Kyrkans gudomliga Hjälpare	39
6. Guds mångfaldiga nåd	47
Del Tre: Vilka är den helige Andes gåvor?	58
7. Enighet i olikheterna	59
8. Visdomens Ord	66
9. Hur visste han det?	73
10. Hur man planterar ett mullbärsträd i havet	79
11. Hopp för de sjuka	86
12. Den mest utmanande gåvan att vara förtrogen med	93
13. Guds ord proklamerat	101
14. Att avslöja den onde	109
15. En förolämpning mot förståndet; en välsignelse för själen	117
16. Vad sade han?	125
17. Gåvan att tjäna – den tysta uppgiften	131
18. Tillräckligt med mjölk nu!	138
19. Gör det bara!	145
20. Gör det enkelt	152
21. Ett enormt ansvar	159
22. En sann hjälp i nöden	166
Del Fyra: Hur ska vi bemöta den helige Ande?	173
23. Det sanna elddopet	174
24. Be så ska ni få	182
25. En störtflod av kärlek	189
Epilog: Den högsta upplevelsen	196
Anteckningar	199

En underbar vandring med den helige Ande

När Jesus befann sig på jorden, var han den personen i gudomen som människan kunde relatera bäst till. Jesus var här för att representera Gud inför människan, vilket han gjorde på ett sådant underbart sätt att han kunde säga till Filippus: "Den som har sett mig har sett Fadern... Jag och Fadern är ett" (Joh 14:9; 10:30). Jesus var Gud, uppenbarad i köttet, på jorden.

Lärjungarna förstod inte detta till en början, men med tiden förstod de att när de promenerade längst vägen med Jesus, gick de tillsammans med Gud. Så småningom förstod de att när de placerade sin hand på Jesu skuldra, lade de i verkligheten sin hand på Gud. De förstod att när Jesus pratade med dem, hörde de i själva verket Guds ord. De förstod att när de såg Jesus och hans medlidande med de sjuka, fick de en inblick i Guds hjärta och hans önskan att tillrättställa det som var fel. När de såg Jesus ta piskan och driva ut tull indrivarna ur templet, vittnade de Guds beslutsamhet att införa helighet i människans religion – eller mer exakt, att rena människan ifrån religion och att skänka en ren gemenskap med Gud. När de såg Jesus gråta över Jerusalem, därför att dess människor inte hade förstått denna möjlighet Gud hade gett dem att bli frälsta, bevittnade de hur Guds hjärta brast över människans förlorade chanser.

Under sina ungefär 30 år här på jorden, undervisade Jesus sina lärjungar grundligt, och gav dem många budord. Men den dagen då han uppsteg till himlen, sade han till sina vänner att från och med den stunden skulle han ge dem befallningar och leda deras aktiviteter på ett nytt sätt. Från och med den dagen skulle han vägleda dem genom den helige Ande.

Det är viktigt att vi förstår detta. Den helige Ande är det huvudsakliga ombudet i gudomen som verkar i världen idag. Han är den personen i gudomen som vi närmast kan relaterar till. Han är den som samlar de troende – Kristi brud – för att lägga fram inför Herren. Guds folk utför Guds verk i världen, genom den helige Ande.

Den helige Ande kallas *paraklete*, "en som kommer jämsides för att hjälpa." Han har kommit jämsides för att hjälpa oss i varje situation. Han är här för att vara vår styrka. Han är här för att vara vår försörjare. Han är här för att ta hand om oförutsedda händelser som sker i livet. Varje gång vi behöver hjälp i någon situation kan vi lita på att den helige Anden är här som vår hjälpare. Han är den som har blivit kallad till att finnas vid vår sida för att hjälpa oss.

Den helige Anden längtar efter att ha ett personligt, kärleksfullt förhållande med oss alla. Han vill finnas vid din sida för att hjälpa dig i alla situationer du möter. Det är därför det är så viktigt att var och en av oss känner den helige Ande, att känna honom i fullheten av vem han verkligen är. Bara på det sättet kommer vi att kunna uppleva den tröst, hjälp och styrka som vi alla så desperat behöver.

Min önskan för den här boken

Syftet med den här boken är att hjälpa dig att lära känna den helige Ande, så att du kan njuta av ett helt och rikt förhållande med honom. Det är min innerliga önskan att kunna presentera hans ära och härlighet, på ett sådant sätt att du kommer att vilja ge ditt liv helt och hållet till honom, att personligen uppleva hans nåd, hans kärlek, hans kraft och hans gåvor.

Gud vill att vi ska lära känna honom, inte bara som en evig skapare eller en kraft som fyller universum, utan också som en kärleksfull Fader som bryr sig om oss. Han som sände sin Son till världen för att dö för våra synder. Jesus gjorde det möjligt för oss att kunna ta del av och kunna glädjas av den här intima gemenskapen, genom kraften av den helige Ande.

Min bön är att Herren genom Guds nåd, och den här boken, kommer att framkalla en omätlig hunger i dig, och en törst och längtan efter Ande. Min bön är att du ska få ett djupt, personligt, intimt förhållande med honom, så att ditt liv blir förändrat genom hans kraft.

Min bön är att du ska förlita dig på honom för vägledning, hälsa, och styrka, för tröst, visdom och kraft. Min bön är att han ska vara dig närmare än någon människa någonsin har varit. Att hans härlighet ska överskölja dig och du blir omvandlad till Kristi avbild.

Vi har spännande saker framför oss på sidorna i den här boken! Men det är naturligtvis inte nödvändigt att vänta till slutet av boken för att ta emot hans välsignelser. Du kan hänge dig till den helige Ande här och nu, överlämna dig till hans kontroll och bli uppfylld av honom. Jag ber dig innerligt att du ska ge ditt liv till Herren. Då kan du omedelbart börja njuta av en underbar gemenskap med Anden, och glädja dig åt den härliga rikedom som Gud önskar för oss alla.

DEL ETT:

**Vem är
den helige Ande?**

1. Personlighets plus

”Och jag ska be till Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er, sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förblir hos er och skall vara i er” (Joh 14:16,17).

Jesus var bra att ha omkring sig, under den tiden han vandrade här på jorden. Folk lärde sig att lita på honom som en mästare i varje tänkbar situation. När man befann sig i hans närhet oroade man sig inte för att saker skulle gå fel. Man kunde lita på att han skulle ta hand om allting. De som hade varit tillsammans med honom länge visste att han kunde hantera varje tänkbar situation.

En skatteindrivare som trakasserade människor och försökte samla in pengar som de inte var skyldiga? Inget problem, Jesus är här. ”Gå ner och fånga en fisk”, sade mästaren till Petrus. ”Ta ut myntet ur hans mun och betala skatten.”

Vilken häutig en att ha omkring sig!

Eller föreställ dig att du har lockat till dig en stor folkskara och du inte har tillräckligt med mat för alla. Inga bekymmer. Här finns en liten pojke med fem bröd och två fiskar. Indela folket i grupper så tar Jesus hand om dem allihop. Och när måltiden är över upptäcker man att man har samlat ihop tolv fulla korgar med överbliven mat.

Som jag sade, en häutig en att ha med sig.

Eller kanske fariséerna försöker hetsa upp dig med någon teknisk fråga. Var inte orolig, Jesus tar hand om dem. Bry dig inte om det. Lämna det bara till mästaren.

Okej, men om du är ute på ett stormigt hav och håller på att sjunka? Vad händer då? Jesus har makt att stilla stormen och föra dig in i sin säkra hamn.

Som jag sade, det är alltid bra att ha Jesus med sig.

Detta är läxan som lärjungarna lärde sig om och om igen under tre fantastiska år. De upptäckte att Jesus var en otroligt bra person att med sig. De behövde aldrig oro sig när Jesus var närvarande. De lärde sig att slappna av och att känna sig trygga därför att de visste att Herren var där för att hjälpa.

Skiftningar i vinden

I Johannes fjortonde kapitel har förändringens vindar börja blåsa. Jesus förklarar att han ska gå till korset för att bli korsfäst. Även fast hans lärjungar inte förstår allt han säger, är de ändå djupt upprörda över hans ord. De vill inte att han ska lämna dem, och deras

hjärtan fylls plötsligt av rädsla och förvirring. Att Jesus sade: "Låt inte era hjärtan oroas" visar att hans män var oroliga och att de var rädda. Vad ska vi göra utan Jesus, undrade de. Så Jesus svarade på deras outtalade fråga:

"Och jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare, som alltid ska vara hos er, sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förbliver hos er och skall vara i er" (Joh 14:16,17).

Detta är en väsentlig detalj i Johannes evangelium. Jesus säger till sina vänner: "Det är sant att jag ska gå bort och att dit jag går kan ni inte komma just nu. Men oroa er inte! Jag går för att bereda en plats åt er, och jag ska komma tillbaka och ta er till mig. Men under tiden ska jag inte lämna er faderlösa. Jag lämnar er inte utan hjälp. Jag ska be Fadern att han ska sända en hjälpare som ska komma jämsides med er. Jag lämnar er inte faderlösa. Jag lämnar er inte utan trygghet."

Det grekiska ordet orphanous, är ordagrant översatt "faderlös" i Johannes 14:18, "föräldralösa". "Jag ska inte lämna er som föräldralösa barn", lovade Jesus sina vänner. Och för att hålla det löftet sade mästaren att han skulle be till fadern att ge lärjungarna en annan "Hjälpare."

Det grekiska ordet parakletos, betyder "hjälpare". Para är den grekiska prepositionen för "med" eller "jämsides med", medan kletos är ordet för "kallad." Så Jesus säger till sina vänner att han ska be Fadern sända en annan hjälpare som ska finnas vid deras sida och hjälpa dem. Och hjälpen de kommer att få skulle bli hjälparen själv, den helige Anden!

Guds speciella agent

Den heliga Anden är Gud, en person som du kan ha en underbar personlig gemenskap med. Han är inte bara en opersonlig kraft eller väsen i universum, utan han är en person som kan prata med dig och som du kan prata med. Han är en person som kan vägleda dig, kan hjälpa dig, stärka dig, och lära dig sanningen om Gud.

Den helige Anden är agenten genom vilken Gud arbetar i världen idag, både inom kyrkan som helhet och i de enskilda troende. Det är därför vi behöver lära känna den heliga Anden. Det är honom som Gud har placerat över kyrkan idag för att vägleda, instruera, och ge kraft till dess aktiviteter.

När Jesus sade till sina lärjungar: "Och jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare, som alltid ska vara hos er" (Joh 14:16), uppmuntrade han sina män att vänja sig vid ett nytt sätt på vilket Gud skulle relatera till dem i fortsättningen. Ett nytt sätt, men inte ett totalt främmande sätt.

Det grekiska ordet *allos*, i frasen "en annan hjälpare", betyder "en annan" eller "av samma sort eller likvärdig kvalitet." Ett annat grekiskt ord, *heteros*, kan också översättas "en annan", men det betyder "av annorlunda kvalitet." Tänk dig till exempel att du skulle hyra en bil. När du kommer fram till kunddisken säger de: "Vi är ledsna. Du reserverade en liten Geo kompaktbil, men vi har inga inne just nu. Vi kan ge dig en annan bil, en Lincoln Town, för samma pris. Är det godtagbart?" Det "andra" på grekiska är termen *heteros*. Det är inte samma eller samma kvalitet. Men om du istället hade reserverat en Town Car, och de sade: "Jag är ledsen, vi kan inte ge dig en Town Car, men vi kan istället ge dig en Cadillac." Det skulle vara ett fordon med mer eller mindre samma kvalitet som det som du hade reserverat (*allos*).

Så när Jesus säger att den helige Ande är av samma kvalitet som honom själv, då menar han att den helige Ande innehar samma väsentliga kvalitéer som han har. Speciellt de av gudomlighet och personlighet. I själva verket säger han till sina män: "Jag har varit hos er, men nu ska jag gå bort, men jag ska inte lämna er ensamma. Jag ska be Fadern att ge er en annan hjälpare – *allos*, av samma kvalitet, samma sort som jag själv. Precis som jag var hos er och tog hand om varje situation för er, så kommer nu den helige Ande att finnas hos er och ta hand om varje situation."

Är Anden en person?

Det är vissa saker som vi måste veta om den helige Ande för att vi tillfullo ska kunna uppskatta och förstå honom och hans verk. Det första är att den helige Ande absolut är en person, och det behöver vi förstå om vi ska kunna ha en personlig gemenskap med honom.

Om du föreställer dig den helige Ande som bara ett väsen, en kraft, kommer det vara omöjligt att ha en personlig relation med honom. Du kan inte ha ett meningsfullt förhållande med ett väsen eller en kraft. Har du någonsin försökt att ha ett personligt förhållande med ett eluttag? Eller en ång- turbin? En bilmotor?

Det har du naturligtvis inte. Tanken är absurd. Och det är lika absurt att tänka sig den helige Ande som ett väsen eller en opersonlig kraft som breder ut sig i universum, och ändå hoppas på att kunna kalla på honom när vi behöver hjälp.

Nej, den helige Ande är en person som Fadern har sänt på Jesus begäran, för att finnas vid din sida för att hjälpa dig. Jesus sade: "Jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare... sanningens Ande."

Attacker mot den helige Anden

Många sekter attackerar Andens personlighet, precis som de attackerar Jesu gudomlighet. Jehovas Vittne är en sådan sekt. Vaktornets ledare undervisar att den helige Anden inte alls är en person, utan endast ett väsen eller ett inflytande. Dessa män säger att den helige

Ande inte är en "han", men istället ett "det." Enligt dem skulle vi inte prata om den helige Ande, utan om en helig ande – ett inflytande eller kraft som kommer ifrån Gud, inte mer personligt än luften som strömmar från en fläkt.

Detta är samma misstag som den första kyrkans irrlära, känt som Arianism, uppkallat efter talesmannen som hette Arius, en präst i Alexandria (A.D. 256-326). Arius undervisade att endast Fadern var Gud; både Sonen och Anden var skapade och underlägsna honom. Ingen av dem hade någon av de gudomliga kvalitéerna av odödlighet, allsmäktighet, perfekt visdom, godhet, eller renhet.

Jehovas Vittnen har lånat mycket av deras irrlära ifrån denna tidiga Arianismens avskyvärdhet. Som tur är så var alla deras argument förväntade och besvarade för mer än sexton århundradens sedan. Ännu viktigare är att Bibeln klart och tydligt förklarar och visar att den helige Ande verkligen är en person.

En annan grupp, som kallas "Bara Jesus", förnekar inte Andens personlighet, men nekar till att han är en distinkt person inom gudomen. Denna sekt är ganska framgångsrik i den södra delen av USA och har spridit sig så långt västerut som Arizona. Denna irrlära är inte Arianism utan Sabellianism, vilken förnekar de olika personerna i gudomen. "Bara Jesus" sekten insisterar att Jesus är den ende guden. Att han är Fadern, han är Sonen, och han är den helige Ande. De undervisar att Guds tre "personligheter" i verkligheten bara är tre masker som den enda Guden bär.

Men Bibeln går inte med på det. Den undervisar klart och tydligt att den helige Ande är en person, samma väsen som Fadern och Sonen, men ändå skild från dem i personlighet.

Intelligens, vilja och känsla

För att en varelse ska betraktas som en person, måste han eller hon ha vissa karaktärsdrag. Främst av dessa är intelligens, den andra är vilja, och den tredje är känslor. Alla tre krävs för att det ska finnas personlighet. Människor äger alla tre och kan därför med säkerhet betraktas som personer. Men stenar, cyklar, blommor, träd, och även datorer, saknar alla personligheter. De kanske alla är användbara, trevliga och önskvärda, men ingen av dem kan betraktas som en person. De har inte intelligens, vilja och känslor.

Men när vi tänker på vad Bibeln säger om den helige Ande, blir det snart klart att han verkligen är en person som äger intelligens, vilja och känslor. Låt oss i tur och ordning titta på vart och ett av dessa kännetecken.

1. Intelligens. I 1 Korinterbrevet 2:10,11, skriver aposteln Paulus om Andens intima kunskap om "Guds djup" – utan tvekan en beskrivning av intelligens. Han skriver:

“Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utforskar allt, också djupet i Gud. Vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud utom Guds Ande.

Hela vägen genom detta avsnitt är gudomlig intelligens tillskriven Anden. Paulus insisterar att den helige Ande “vet” vad som berör Gud. Bara en person med intelligens kan “veta” någonting. Och han känner inte bara “Guds djup”, Paulus säger också att Anden “undervisar” oss, hjälper oss att återge “andliga ting med andliga ord” (1 Kor 2:13).

Missa inte vad Paulus säger om den helige Ande här. För det första, “uppenbarar” Gud saker för oss genom Anden. För det andra, “utforskar” Anden allt, också “Guds djup.” Djupen i Gud som en människa inte vet, dessa vet Anden. För det tredje, Guds Ande “undervisar” oss om de saker som Gud så fritt ger oss, genom att hjälpa oss att jämföra ett andligt ting med ett annat.

Det är uppenbart att alla dessa aktiviteter kräver intelligens, en av de viktigaste delarna av personlighet. Bibeln insisterar att den helige Ande har intelligens.

2. Vilja. Det sägs också att den helige Ande har en vilja. När det talas om de andliga gåvorna i 1 Korinterbrevet 12, säger Paulus att den helige Ande “efter sin vilja, delar ut sina gåvor åt var och en” (vers 11). Det är den helige Ande som beslutar vilken slags gåva varje troende ska få. Att göra detta val fodrar att han har en vilja. I Apostlagärningarna 15:28, inledde apostlarna sin kritik angående en dogmatisk fråga i kyrkan genom att säga: “Den helige Ande och vi har nämligen beslutat.” Den helige Ande tillskrevs samma slags omdömesförmåga som de själva hade.

Bibeln säger att Anden ibland förbjöd sina tjänare att besöka vissa områden, och demonstrerade på så sätt sin vilja:

Sedan tog de vägen genom Frygien och Galatien, eftersom de av den helige Ande hindrades från att predika ordet i Asien. Och när de nådde Mysien försökte de bege sig till Bitynien, men det tillät inte Jesu Ande (Apg 16:6,7).

Bara personer med en vilja kan “förbjuda” människor att gå i en speciell riktning eller att vägra dem tillstånd att utföra en annan plan. Men den helige Ande gjorde dessa två, och gjorde det klart att han är en person med en vilja.

3. Känsla. Anden har känslor. Paulus varnade Efesierna, “Bedröva inte Guds helige Ande” (Ef 4:30). Likaså skrev Jesaja i Gamla Testamentet, “Men de var upproriska, och bedrövade hans helige Ande. Därför blev han deras fiende” (Jes 63:10). Du kan bedröva den helige Ande.

Det här skulle vara omöjligt att säga om ett väsen eller en icke-person. Det skulle vara löjligt att säga: “Snälla du, bedröva inte den där plantan”, eller “Du har bedrövat den

plantan. Han är arg på dig." Du kan inte säga det om någonting annat än en person. Den helige Ande är en person som älskar dig, som kan bli bedrövad och förargad på dig.

I Romarbrevet 15:30, talat Paulus om Andens kärlek, från den positiva sidan. Nu undrar jag: Har du någonsin hört en predikan om den helige Andens kärlek? Jag är säker på att du har hört predikan om Kristi kärlek. Paulus talade ofta om Kristi kärlek, och vi har hört många predikningar om Guds kärlek. Men intressant nog kommer sällan den helige Andens kärlek fram i predikan. Ändå är det ett Bibelskt faktum.

Sanningen är att bara en person kan älska. Du kanske beundrar en speciell planta eller blomma i ditt hem, men det skulle vara struntprat att säga: "Åh, vad den där plantan älskar dig. Den är absolut hänförd av dig!" Men det skulle låta bättre att säga: "Den helige Ande älskar dig. Faktum är att han har en brinnande kärlek till dig." Och ännu bättre är, att det är sant.

Personliga pronomen används för människor

Personliga pronomen används också för den helige Ande. Medan ordet *ande* i sig självt är ett neutralt ord (och många människor därför pratar om den helige Ande som ett väsen istället för en person), så är det ett faktum att personliga pronomen används till att referera till den helige Ande. I Nya Testamentet är det grekiska pronomet för den helige Ande, *echein*, ett maskulint pronomen vilket betyder "han", använt 16 gånger. Vi hittar detta i Johannes 14:26, där vi kan läsa: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han (*echein*) skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er..." Vi ser samma sak i Johannes 15:26: "När Hjälparen kommer som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han (*echein*) vittna om mig." Åter igen i Johannes 16:13: "Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han föra er in i hela sanningen." Samma användning kan vi hitta i Johannes 14:16,17 och 16:7-14.

Alla dessa referenser till den helige Ande kan bara betyda att han verkligen är en person.

Anden är betraktad som en person

Många personliga bemötanden överensstämmer med den helige Ande. Låt mig bara ge tre exempel.

Vi kan ljuga mot Anden, vilket var fallet med Ananias och Safira i Apostlagärningarna 5. Peter reagerade på dessa lögnar med att säga: "Ananias, varför har Satan uppfyllt ditt hjärta, så att du ljög mot den helige Ande och tog undan en del av pengarna för jorden" (Apg 5:3)?

Vi kan göra motstånd mot den heliga Ande. Stefanus sade till sina judiska bröder i sitt försvarstal som är dokumenterat i Apostlagärningarna 7:51: "Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron! Alltid står ni emot den helige Ande, ni som era fäder."

Vi kan häda Anden. I Markus 3:28-29 ser vi att Jesus säger: "Förvisso, säger jag er: Allt skall förlåtas människorna, deras synder och hädelser, hur de än hädar. Men den som hädar den helige Anden får aldrig någonsin förlåtelse utan är skyldig till evig synd."

Naturligtvis är det omöjligt att ljuga för, stå emot, eller häda en icke-person. Men ändå gör gudlösa människor alla dessa tre mot den helige Ande.

Anden betar sig som en person

Den helige Anden talar. Det är som sagt svårt att föreställa sig något annat än en person som talar. Apostlagärningarna 13:2 säger: "När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till." Och i 1 Timoteusbrevet 4:1, skriver Paulus: "Men Anden säger tydligt att i de sista tiderna kommer somliga att avfalla från tron." I Uppenbarelseboken 2:7 kan vi läsa: "Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna."

För det andra: Anden ber för oss. Paulus skriver i Romarbrevet 8:26: "Så hjälper också Anden oss i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord." Och i Johannes 15:26, säger Jesus: "När Hjälparen kommer, som jag skall sända er från Fadern, sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig." Så vi ser att Anden vittnar om Jesus.

För det tredje: Guds Ande undervisar. "Men Hjälparen, den helige Ande som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er" (Joh 14:26). Och Nehemja 9:20 säger oss: "Din gode Ande gav du för att undervisa dem. Din manna nekade du inte deras mun, och vatten gav du dem när de törstade."

För det fjärde: Vi har gemenskap med Anden. Paulus sade: "Vår Herre Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vare med er alla, Amen" (2 Kor 13:13).

För det femte: Anden kämpar med människan. 1 Moseboken säger: "Då sade HERREN: 'Min Ande skall inte bli kvar i människorna för alltid.'"

För det sjätte: Anden utför under. Paulus skrev att evangeliet var kungjort "genom kraften i tecken och under, genom Guds Andes kraft. Så har jag från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien överallt predikat Kristi evangelium" (Rom 15:19).

Till sist: Den helige Ande vägleder oss. Vilken underbar, strålande sanning detta är! Vi kan själva uppleva den helige Andes vägledning, precis som Paulus och hans följeslagare upplevde det: "Sedan tog de vägen genom Frygien och Galatien, eftersom de av den helige Ande hindrades från att predika ordet i Asien. Och när de nådde Mysien försökte de bege sig till Bitynien, men det tillät inte Jesu Ande" (Apg 16:6,7).

Bara en person kan göra detta. Men det här är inte en fråga för endast en intellektuell spekulatör. Därför att den helige Ande är en person, så kan vi glädja oss åt en gemenskap med honom smyckad med all den här kärleksfulla, personliga uppmärksamheten!

Vart leder han dig?

När du vandrar i Anden, utvecklas ditt förhållande med honom, och du är mottaglig för hans verk i dig, då är det mycket troligt att du kommer att ha alla möjliga underbara övernaturliga upplevelser. Ibland är tårar den enda passande reaktionen. Andra gånger blir det en enorm glädje och en översvallande kärlek. Många olika reaktioner är möjliga när vi är ledda av Anden.

Det är alltid fantastiskt att inse att Guds hand vilar på en, och leder en på den rätta vägen. Det är förstås inte alltid helt säkert att man inser att det är hans Ande som leder en, men när saker börjar falla på plats, då helt plötsligt inser man: Det är Gud som leder mig!

För många år sedan blev jag ombedd att besöka en dam från vår kyrka, Calvary Chapel, som hade brutit ryggen i en svår bilolycka. Jag gick till St. Josephs sjukhus för att be för henne. Jag upptäckte snart att det var ytterligare två kvinnor från vår kyrka i samma sjukhussal. Gud hade planerat så att jag kunde besöka och be för dem alla tre. Jag visste inte att de andra två var där, men när jag kom in blev alla tre väldigt upprymda och trodde att jag hade kommit för att besöka just dem. (Jag bad för var och en av dem.)

När jag lämnade rummet och gick tillbaka till hissen, kunde jag inte hålla tillbaka min sinnesrörelse. "Herre, jag älskar din effektivitet", sade jag. "Jag vet inte hur många rum St. Josephs sjukhus har, men det är en hel del. Du är så effektiv, Herre – du placerade alla tre kvinnorna från Calvary Chapel i samma rum, så jag kunde besöka alla på en gång! Det är underbart Herre. Jag älskar dina vägar."

Jag gick in i hissen och tryckte på knappen till bottenvåningen, men när dörren öppnade sig och jag tittade ut upptäckte jag att jag var vilse. Jag hade kommit fram till skötar-avdelningen, inte lobbyn. Så jag gick tillbaka in i hissen och tänkte att någon annan måste ha stoppat hissen på den våningen. Men när jag tittade upp på nummertavlan, var "B" för botten våningen upplyst. En sjuksköterska såg min förvirring och frågade mig: "Letar du efter lobbyn?"

"Ja, vad har de gjort av den?" svarade jag.

"Du tog service hissen", sade hon. Jag tittade upp och där var en jättstor skylt som sade: "Service Hiss, Endast Personal."

"Åh förlåt", sade jag. "Jag var inte uppmärksam när jag gick in där uppe."

"Det är okej", försäkrade hon mig. "Så... hur kommer jag till lobbyn?" frågade jag.

"Det är väldigt enkelt", svarade hon. "Gå bara ner till den första korridoren, ta sedan till höger och då är du framme i lobbyn."

Jag tackade henne, och medan jag gick iväg tänkte jag: Åh, vilket dumt misstag!

När jag svängde ner genom en kort korridor, stod en flicka där och grät. Hon tittade upp, såg mig och ropade: "Chuck!" Hon kom genast springande fram till mig och började gråta alldeles

hysteriskt. När jag äntligen lyckades lugnade ner henne, frågade jag henne: "Vad är det som har hänt? Vad kan jag göra? Berätta – låt oss be tillsammans. Vad kan vi be för?"

"Chuck", svarade hon, "min bästa vän i hela världen; mannen som ledde mig till Jesus Kristus, genomgår just nu en hjärnoperation. Han är en sådan underbar Kristen man. Han har varit missionär i Afrika och blev hemskickad för att ha den här operationen. Läkarna gav honom väldigt lite hopp om att han ska kunna gå igen. Han har en hjärntumör som de tror redan har påverkat hans förmåga att gå, och de tror att... "Hon slutade i tårar. "Chuck, jag står inte ut med tanken att en sådan underbar Guds-man ska bli handikappad. Jag är alldeles förkrossad."

Gud hjälpte oss att be tillsammans. Jag gav henne några Bibelord och riktade henne till Jesus. "Jag var så desperat", talade hon om för mig efter att vi hade slutat. "Jag stod här och bad: Gud jag står inte ut med det här. Snälla, sänd någon som kan hjälpa mig, och som kan be med mig." Hon blev tyst ett ögonblick, och fortsatte sedan. "Och när jag tittade upp, såg jag dig komma gående i korridoren." Då blev det klart för mig. Mitt misstag var inte enbart ett dumt felsteg. Gud hade förberett hela situationen. Och plötsligt förstod jag: Guds hand vilar på mig! Han leder mig genom sin Ande.

Prata om upphetsning, om riktig spänning! På vägen ner till lobbyn hade jag varit så imponerad av Guds effektivitet att jag inte hade lagt märke till skyltarna vid hissen. Men Gud använde min ouppmärksamhet för att få mig ner till en särskild korridor. Hade jag använt den allmänna hissen, skulle jag ha gått rakt igenom lobbyn och försvunnit. Men Guds Ande ledde mig till en särskild korridor för att möta behovet av en speciell ung flicka som i sin totala desperation ropade ut till Gud om hjälp.

Han kommer att göra samma sak för dig. När du är ledd av Anden och blir kvar i det som rör Anden, kommer du också att bli välsignad med spännande upplevelser som kommer att få dig att rysa ända in i själen. Du kommer att få se Guds kraft under det att du upplever olika manifestationer av Anden. Det är alltid spännande att vara en del i vad Gud gör.

Trots att det är spännande, så är det inte det vi bör sträva efter. Hänryckande upplevelser kan vara underbara, men de får aldrig vara vårt mål. Vårt mål – ditt och mitt – måste alltid vara att längta efter mer av Gud, och för honom att få mer av oss.

Det är vad Anden också vill. Han vill ha ett personligt förhållande med dig som är varmt, intimt och växande. Han vill lära känna dig och vill att du ska känna honom.

Så vad säger du?

2. Mysteriet med de tre i en

Och erkänt stor är gudsfruktans hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet, bevisad rättfärdig genom Anden... (1 Tim 3:16).

Alla tycker om en bra deckare. Att krypa ihop i en skön fåtölj, åsidosätta allt tvivel, fördjupa sig i en främmande värld full av udda svängningar, och försöka att räkna ut vem den skyldige är innan man kommer till den sista tillfredsställande sidan. Oftast är ens gissning fel, men ibland händer det faktiskt att man har rätt. Och då kan man inte låta bli att tänka: Se upp Sherlock Holmes!

Bibeln har sina egna mysterier – lika fångslande, minst lika spännande som den senaste bästsäljande deckarförfattaren skulle kunna åstadkomma, men oändligt mer förbluffande. Vem kan helt förklara hur Gud kan vara allsmäktig och ändå ge män och kvinnor en fri vilja? Hur kunde Jesus vara både 100 procent människa och 100 procent gudomlig? Vi konfronteras med tusentals sådana gåtor genom sidorna i Bibeln. Treenigheten är förmodligen det största bibliska mysteriet.

Det största mysteriet av alla

När vi begrundar Guds treenighet (eller trefaldighet), måste vi först hålla med om vad Bibeln säger, att det är ett mysterium. I 1 Timoteusbrevet 3:16, sade Paulus: "Och erkänt stor är gudsfruktans hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet, bevisad rättfärdig genom Anden..."

Detta mysterium är så stort att våra hjärnor inte fullkomligt kan fatta denna verklighet. Vi kan helt enkelt inte förstå gudomens mysterium. Men det ska vi inte vara förvånade över. Vi måste komma ihåg att det är en omätlig Gud vi har att göra med, och när vi försöker att förstå honom med vårt begränsade förstånd, kommer vi att stöta på oöverstigliga svårigheter. Hur kan vi prata om en Gud och ändå tre personer av den Guden? Men det är vad Bibeln presenterar för oss.

Jag har inte för avsikt att försöka förklara gudomen. Det övergår den mänskliga förmågan att fullt förstå. Vi måste helt enkelt acceptera vad Bibeln undervisar oss. Det existerar en Gud som är uppenbarad i tre personer, Fadern, Sonen och den helige Anden.

G. Campbell Morgan förklarade en stor del av vårt problem med att förstå treenigheten. Han förkunnade: "Det finns inget natur fenomen som skulle kunna användas som en tillräcklig symbol för att förklara idén att ett väsen skulle kunna existera på ett trefaldigt sätt, och i ett treenigt förhållande." Det finns alltså inte någon symbol i det fysiska universum som kan ge en tillfredsställande bild av Guds treenighet.

Och ändå försöker vi att hitta en. Vi försöker alltid att hitta någon slags symbol genom vilken vi kan göra en jämförelse och förklara gudomen. Men som Morgan sade, det finns ingenting i naturen som kan jämföras med Guds treenighet. Paulus kallade det en hemlighet och vi kan inte förvänta oss att vi ska kunna förminska den till en logisk regel.

Våra begränsade hjärnor opponerar sig mot det här. De säger: "Treenigheten är en självmotsägelse. Hur kan det finnas en Gud och ändå tre personer i den enda Guden?" På grund av att det är så svårt att förstå treenigheten, kommer det alltid att finnas de som hoppar in och

förnekar de tre personerna i gudomen. Men se upp! Förnekande av treenigheten för alltid med sig förnekande av Jesu Kristi gudomlighet och den helige Andes personlighet.

Vissa människor har påstått att treenigheten är en matematisk orimlighet. De pekar på att ett plus ett plus ett, är lika med tre. Men detta bevisar ingenting. Ett multiplicerat med ett, gånger ett, är lika med ett. Du kan inte matematiskt motbevisa gudomen.

Nej vi måste hålla oss till vad Bibeln förkunnar om Guds karaktär. Och den säger att den helige Ande är Gud. Den undervisar oss att det finns en Gud, uppenbarad i tre personer: Fadern, Sonen och den helige Anden.

Westminsterbekännelsen uttrycker det så här: "Det finns bara en levande och sann Gud. I helheten av Gudomen finns tre personer. En Gud av substans, kraft och evighet. Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den helige Ande."

I Gamla Testamentet

Guds treenighet är inte alls så tydlig i det Gamla Testamentet som den är i det Nya Testamentet. Men ändå har vi med säkerhet tecken i det Gamla Testamentet, antydningar och förklaringar om gudomens tre personer.

Den helige Ande är nämnd närmare 80 gånger i det Gamla Testamentet, mestadels under namnen "Herrens Ande", "Guds Ande", eller den helige Ande."

Första gången den helige Ande nämns, är i 1 Moseboken 1:2. "Jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet." Redan i andra versen i Bibeln är vi introducerade till den helige Anden.

Men det kan också vara en antydning till Andens existens redan i första versen i Bibeln. 1 Moseboken 1:1 säger, "I begynnelsen skapade Gud." Det Hebreiska ordet "Gud" är *Elohim*, en plural form (singulara ordet är *El*). Det är intressant att det första omnämmandet av Gud i Bibeln använder en plural form istället för en singular form.

De finns de som har försökt att förklara den här plurala formen genom att kalla den "ett majestätiskt plural" eller "plural med betoning." Men den förklaringen visar sig inte ha någon grund vare sig i grammatiken eller hur det används. Bara några verser senare, talar Bibeln om för oss: "Gud, (*Elohim*) sade: "Låt oss (plural pronomen) göra människor till vår avbild, till att vara lika oss" (1 Mose 1:26). Vem pratade Gud med? Gud sade låt "oss", till att vara lika "oss". De plurala pronomen som är använda här, i förhållande till Gud, borde effektivt sudda ut varje behov av ett koncept som "ett majestätiskt plural".

Andra lika fängslande antydningar om treenigheten kan vi hitta i Gamla Testamentet. Jag tror att ropet om återsamling av forntida Israel pekar till treenigheten. 5 Moseboken 6:4 – "Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en!" – är kallad Shema utav Judarna (*shema* är det hebreiska ordet för "hör"). Det sjöngs om och om igen under lovpris i templet, speciellt under högtidsdagarna. Tillbedjare utropade gång på gång, "*Shema Israel Yahweh Elohim achad Yahweh:*" Om och om

igen intygade de att "Herren vår Gud är en Herre." Guds enhet var grunden för hela den hebreiska religionen.

Och själva ordvalet av Shema, talar om någonting. *Yahweh* är Guds förbundsnamn, som användes av Judarna, medan *Elohim*, är plural formen av *El*, vilket betyder "Gud." Ordet *achad* pekar på en blandad enhet, inte en singular enhet. Till exempel när Gud skapade Eva ifrån Adam, sade han: "Och de skall bli ett (*achad*) kött" (1 Mose 2:24), en sammansatt enhet.

Ett annat hebreiskt ord – *yachad* – är nödvändigt när man menar en singular enhet. Hade den här termen varit använd i Shema istället för *achad*, skulle vi inte ha någon grund i Gamla Testamentet att acceptera idén om treenigheten. Men därför att *Elohim* i pluralform är ihopparad med *achad* – även inom den hebreiska monotheistiska bönen – antyder det på Guds treenighet.

Senare när Moses instruerade Aaron hur han skulle ge folket Guds välsignelse, blev han instruerad att säga: "Herren välsigne dig och bevara dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och ge dig frid" (4 Mose 6:24-26). Lägga märke till det trefaldiga förkunnandet av *Yahweh*. En *Yahweh* – men varför ska namnet vara repeterat tre gånger? Herren hade sagt: "Du ska lägga mitt namn på Israels barn, och jag skall då välsigna dem." Detta är treenighetens välsignelse i enhet.

Århundranden senare, när Jesaja såg en syn med Herren, hög och upphöjd, sittande på tronen, hörde han serafim säga, "Helig, helig, helig är Herren Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet" (Jes 6:3)! Varför repeterades "helig" tre gånger? Återigen är det ett trefaldigt vittne, den här gången för Guds helighet.

I Jesajas 48:16, säger Messias: "Kom hit till mig och hör detta: Jag har från första stund talat helt öppet. När tiden kom att något skulle ske, då var jag där. Och nu har Herren, HERREN sänt mig och sin Ande." Lägga märke till att Messias, Jesus, säger att Herren Gud och hans Ande har sänt honom. Detta är en profetia om Messias återkomst, och senare ankomsten av den helige Andens tid.

I Nya Testamentet

I det Nya Testamentet, är treenigheten naturligtvis undervisad från Matteus evangeliet till Uppenbarelseboken. Matteus 3:16 säger: "När Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet. Och se, himlen öppnades, och han såg Guds Ande sänka sig ner som en duva och komma över honom." När Jesus döptes och Guds Ande sänkte sig ned över honom, kom en röst ifrån himlen som sade: "Denne är min Son, den älskade. I honom har jag min glädje." Jesus döptes, Anden kom över honom, Fadern talade från himlen. Alla tre medlemmar av gudomen är klart och tydligt verksamma här.

I Johannes 14:16,17 sade Jesus: "Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er, sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förbliver hos er och skall vara i er." På Jesu begäran skulle den helige Ande bli sänd ifrån Gud. Samma löfte repeteras i Johannes 14:26, "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn..." Lägga återigen märke till att alla tre medlemmar av Gudomen klart och tydligt är närvarande.

När Jesus beordrade sina lärjungar att gå ut och göra alla folk till lärjungar, sade han till dem att döpa i "Faderns, Sonens och den helige Andens namn" (Matt 28:19). Lägga märke till att de skulle döpa de här nya lärjungarna i Faderns, Sonens och den helige Andes namn (singular). Återigen alla tre är inkluderade.

När Petrus, i Apostlagärningarna 10, talade till gruppen som hade samlats i Kornelius hus, förkunnade han "hur Gud smorde Jesus från Nasaret med den helige Andes kraft" (vers 38). Notera igen, att alla tre är nämnda.

I sitt brev till Efesierna, sade Paulus: "En kropp och en Ande, likasom ni kallades till ett hopp, en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla" (Ef 4:4-6). Ännu en gång är treenigheten proklamerad: en Ande, en Herre, en Gud. Ett multiplicerat med ett, multiplicerat med ett, är lika med ett.

Det är intressant att Anden vanligtvis är nämnd sist, efter Fadern och Sonen, i stycken som dessa som just citerats. Detta förklarar varför han är kallad den tredje personen av treenigheten. Men ifall någon skulle bli lockad att tro att det här pekar på underlägsenhet, så är den normala ordningen omvänd i verserna i Efesierbrevet. Anden är nämnd först, sedan Jesus, och Fadern sist.

På ett liknande sätt, säger Paulus i Romarbrevet 15:30, "Jag uppmanar er bröder, för vår Herre Jesu Kristi skull och för den kärlek som Anden väcker, att kämpa tillsammans med mig genom att be till Gud för mig." Här ser vi de tre medlemmarna i treenigheten en gång till, men den här gången är Jesus nämnd först, sedan den helige Ande och Fadern sist.

Tillåt mig att ge ännu ett exempel som bevisar att ordningen de är nämnda i inte har något att göra med överlägsenhet eller underlägsenhet. I Paulus bön i 2 Korinterbrevet, skriver aposteln: "Vår Herre Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vare med er alla. Amen" (2 Kor 13:13). Här nämner han Kristus först, sedan Gud Fadern, och den helige Ande sist. Ordningen spelar ingen roll.

Vikten av bevis tillåter oss att med säkerhet säga att det Nya Testamentet undervisar om en Gud, manifesterad i tre likvärdiga personer. Fadern, Sonen och den helige Ande är en, men ändå olika och åtskilda. Det betyder att Anden är precis lika helig som Fadern och Sonen.

Kännetecknen av gudomlighet

Ett annat sätt att se Andens gudomlighet är att lägga märke till de många gudomliga kännetecknen som Bibeln förklarar att Anden har.

Han är evig. Hebreerbrevet 9:14 säger: "Hur mycket mer skall då inte Kristi blod rena våra samveten från döda gärningar, så att vi tjänar den levande Guden?" Lägga märke till att Kristi blod rensar vårt samvete från döda gärningar, genom *den evige Anden*, så att vi tjänar den levande Guden. Ännu en hänvisning till treenigheten.

Den helige Ande är allestädes närvarande. David frågade i Psalm 139:7-10:

“Vart skall jag gå från din Ande, vart skall jag fly från ditt ansikte? Om jag far upp till himlen, är du där, bäddar jag åt mig i dödsriket, är du där. Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig en boning ytterst i havet, skall också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig”. Guds Ande är närvarande överallt. Han finns i himlen, i helvetet; och även i de yttersta delarna av havet. Vi kan inte fly ifrån Anden, därför att han finns överallt.

Anden är allvetande. Paulus säger i 1 Korinterbrevet 2:10,11:

“Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden utforskar allt, också djupen i Gud. Vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande”.

Anden vet allt, även djupet i Gud. Vad Gud vet, det vet också Anden. Och eftersom Gud vet allting, så vet också Anden allting. Han är allvetande.

Den helige Ande är allsmäktig. När en ängel kungjorde för Maria att Gud hade utvalt henne till kärlet som skulle frambära Messias till världen, frågade hon hur det skulle kunna ske, eftersom hon var en oskuld. Ängeln svarade henne: “Den helige Ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall också barnet kallas heligt och Guds Son” (Luk 1:35). Ängeln gjorde det klart att den helige Ande är den högstes kraft. Alla tre medlemmar av gudomen arbetade tillsammans i vad som kallas “den obefläckade befruktelsen.” Och resultatet var Kristi förkroppsligande.

Heliga hänvisningar

Heliga hänvisningar är också gjorda angående den helige Ande. I Apostlagärningarna 5:3, anklagar Petrus Ananias för att ha ljugit mot den helige Ande, sedan tillägger han snabbt: “Du har ljugit, inte bara mot människor utan mot Gud.”

Petrus resonerar som så, att om någon har ljugit för Anden, har han också ljugit för Gud. De två är jämställda; Anden är Gud.

I Andra Korintierbrevet 3:18 talar Paulus om vår förvandling från härlighet till härlighet “genom Herrens Ande.” De nyare översättningarna har tolkat frasen mer korrekt och ordagrant, “Genom Herren, Anden” (på grekiska, *hupo kurios pneumatos*). Han menar att Herren är Ande, eller Anden är Herre. De är en och samma.

Gudomligt verk

Gudomliga verk är också tillskrivna den helige Ande.

Bibeln undervisar oss att alla tre personer av gudomen var aktiva i skapelsen. I 1 Mosebok 1:1 läser vi: “I begynnelsen skapade Gud himmel och jord”, och i vers 2 ser vi vidare att “Guds Ande svävade över vattnet.” I Johannes evangeliet 1:3 upptäcker vi att Jesus också var inblandad: “Genom honom (Kristus) har allt blivit till, som är till, och allt består genom honom”, tillägger Paulus i Kolosserbrevet 1:16,17:

”Ty genom honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, troner och herravälden, furstar och makter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han finns till före allting, och allt består genom honom.”

I Psaltaren läser vi mer om den helige Andes del i skapelsen: ”Himlen är skapad genom HERRENS ord, alla dess härskaror genom hans muns ande” (Ps 33:6). På hebreiska är ordet ande, *ruach*, vilket betyder ”vind” eller ”ande.” Alltså skulle Psalm 33:6 kunna översättas med: ”Genom Herrens ord (och Jesus är Herrens ord) var himlen skapad, och alla dess härskaror genom hans muns ande (eller andedräkt, *ruach*).”

Gud talar med Andens röst

Ett annat bevis på att den helige Ande är Gud är genom att lägga märke till hur Nya Testamentet använder bibeltexter ur Gamla Testamentet. Våldigt ofta är en bibeltext om Gud ifrån det Gamla Testamentet tillräknad den helige Ande i det Nya Testamentet, och på så vis gör det den helige Ande och Gud en.

Jesaja 6:8-9, säger: ”Och jag hörde HERRENS röst. Han sade: ’Vem skall jag sända och vem skall vara vår budbärare?’ Då sade jag: Här är jag, sänd mig!’ Han sade: ”Gå och säg till detta folk: ”Ni ska höra, och höra, och inte förstå, och ni skall se och se, men inte begripa.”” Paulus citerar detta stycke i Apostlagärningarna 28:25-26, där han säger: ”Den helige Ande talade rätt genom profeten Jesaja till era fäder när han sade: ’Gå till detta folk och säg: Även om ni hör ska ni inte förstå, och även om ni ser ska ni inte inse.”” Här tillskriver Paulus klart och tydligt till den helige Ande ett bibelställe som i Gamla Testamentet tillskrevs Gud.

I Jeremia 31:31,32 sade profeten: ”Se, dagar skall komma, säger HERREN, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus. Inte ett sådant förbund som jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land, det förbund som de bröt, fastän jag var deras rätte herre, säger HERREN.” Men ändå säger författaren i Hebreerbrevet 10:15, ”Om detta vittnar också den helige Ande för oss. Först säger han: ’Detta är det förbund som jag skall ingå med dem efter denna tid säger Herren.”” Det Nya Testamentet förklarar att det var den helige Ande som inspirerade Jeremia, även fast profeten själv menade att det var Herren som sade dessa saker. Med andra ord, den helige Ande är den som inspirerade skriften av Bibeln.

Det är därför vi läser i 2 Timoteusbrevet, ”Hela Bibeln är utandad av Gud”, och återigen säger Petrus i 2 Petr. 1:21, ”Ty ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan ledda av den helige Ande har människor talat vad de fått från Gud.”

Lägg märke till att Paulus säger att hela Bibeln är given genom inspiration av Gud, men Petrus förklarar att heliga män talade vad den helige Ande gav dem. Är det ett problem här? Nej, inte alls. Varför inte? Därför att den helige Ande är Gud.

Det är därför som Jesus i Markus 12:36 kunde säga: ”den helige Ande genom Davids mun...” Och det är därför Petrus, när han pratade om en av Davids uppfyllda profetior sade: ”vilket den helige Ande genom Davids mun hade förutsagt” (Apg 1:16). När Gud talade, så talade den helige Ande. Den helige Ande är Gud. Han är den tredje personen av gudomen.

Till för att hjälpa

Den helige Ande, den välsignade tredje personen av treenigheten, är den betydelsefulla gåvan som Gud har skänkt till dig och mig. Han har kommit för att vara vår Hjälpare, vår *parakletos*.

Han är redo att finnas vid din sida för att hjälpa dig i din kristna vandring.

Han vill finnas vid din sida för att visa dig den sanna vägen.

Han finns redo att gå med dig för att stärka dig.

Gud, personifierad i den helige Ande som Sonen har sänt dig, för att bo i dig och ge dig kraft att bli omvandlad till Jesu Kristi avbild.

Detta är den underbara gåvan som Gud fritt har skänkt till dig och mig. Vi kan aldrig få en bättre gåva. Andra gåvor kanske hänför oss, ger oss glädje, även förundrar oss, men ingen annan gåva kan ersätta denna gåva – därför att gåvan är Gud själv.

DEL TVÅ:

Vad gör den helige Ande?

3. Verksam i världen

Men jag säger er sanningen: Det är till er fördel att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort, skall jag sända honom till er. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom: om synd, ty de tror inte på mig, om rättfärdighet, ty jag går till Fadern och ni ser mig inte längre, om dom, ty denna världens furste är dömd (Joh 16:7-11).

Jesus var alltid full av överraskningar. Har du lagt märke till det? När hans män trodde att de äntligen förstod honom, så gjorde han något nytt. När hans motståndare trodde att de hade honom i en fälla, då smällde han igen sin egen fälla så de tappade hakan och blev stående röda i ansiktet.

Och just som vi tror att vi vet vad han skall säga, så lyckas han slingra sig ur det, och överraskar oss med ord som vi aldrig väntade oss att höra.

Sådan är mästarens undervisning om den helige Andes verk i världen. Jesus säger att den helige Andes verk är att överbevisa världen om synd, om rättfärdighet, och dom. Men i varje situation upptäcker vi att hans verk är väldigt annorlunda än vad vi hade väntat oss.

Anden överbevisar om synd

När vi pratar om synd, vad tänker vi vanligtvis på då? Lögn, stöld, bedrägeri, pornografi och mord kommer alla in i huvudet. Ofta tänker vi på att bryta mot de tio budorden. Så när Herren säger att den helige Anden kommer att tillrättavisa världen om synd, kanske vi förväntar oss att han ska säga att han kommer att döma syndare för alla deras bedrägerier och oärlighet och förruttnelse. Men det är inte vad Jesus säger. Han säger: "... om synd, därför att de inte tror på mig."

Har Gud en video?

Jesus säger att den helige Anden tillrättavisar världen om dess synd därför att de inte tror på honom. Detta och endast detta, är vad en person kommer att dömas för. Inga andra anklagelser ska behöva läggas fram.

Jag har ofta hört människor säga att Gud har en slags video i himlen, och en dag kommer han att visa alla dina syndiga tankar och handlingar på en jättestor filmduk. Men Jesus säger att Anden kommer att döma världen "om synd, därför att de inte tror på mig." Med andra ord, det rör sig om en enda fråga: Vad har du gjort med Jesus? Har du förlitat dig på honom för din frälsning?

Även namnet "Jesus" talar om hans uppgift. Ängeln sade till Josef: "Du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder" (Matt 1:21). Jesus är den engelska översättningen för det grekiska ordet *Jesus*, vilket var taget från det hebreiska namnet *Yeshua*, vilket är en förkortning av *Yahwehshua*, eller "Yahweh är frälsning." Jesus själv beskrev sitt uppdrag så här: "Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat" (Luk 19:10). Det var hans uppdrag, och den helige Ande vittnar om det till världen. Han tillrättavisar världen om dess synd därför att den inte tror på Jesus.

I Johannes 3, sade Jesus till Nikodemus att Gud inte sände Jesus Kristus till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Han sade också att den som tror på honom inte var dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde sons namn. De är redan dömda därför att de vägrar att tro på Jesus. Alltså överbevisar Anden människor om deras synd därför att de inte tror att Jesus är Guds son, sänd av Fadern för att frälsa världen.

Bibeln vittnar: "Den som tror på Sonen har evigt liv. Den som inte lyder Sonen skall inte se livet, utan Guds vrede blir kvar över honom" (Joh 3:36). Mot slutet av Johannes liv, skrev aposteln att om vi inte tror, gör vi Gud till en lögnare. Genom vår vägran att tro på Jesus Kristus som Guds Son som bar världens synd, så hädar vi den helige Anden. Om vi vägrar att tro, kallar vi Anden en lögnare, för vi förkastar vittnesbördet som Gud gav om sin Son (se 1 Joh 5:10-12).

Det här är ingen bagatell. Som författaren till Hebreerbrevet varnar oss:

Den som förkastar Mose lag skall utan förbarmande dö, om två eller tre vittnat mot honom. Hur mycket strängare straff tror ni då inte den skall förtjäna som trampar Guds Son under fötterna och håller förbundets blod för orent, det blod som har helgat honom, och som smädar nådens Ande? Vi känner honom som har sagt: "Min är hämnden, jag skall utkräva den", och vidare: Herren skall döma sitt folk. Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer (Hebr 10:28-31).

Det finns bara ett sätt att undvika en sådan hemskt synd. Aposteln Paulus lägger fram det när han skriver, "Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst" (Rom 10:9).

Naturligtvis måste en sådan bekännelse vara äkta. En falsk bekännelse har aldrig frälst någon. Många gör falska bekännelser om Jesu Kristi makt över dem. Faktum är att Jesus säger till oss att en dag kommer många att komma till honom och säga: "Herre, Herre öppna för oss!" Men han kommer att svara: "Jag känner er inte" (Matt 25:11,12). Han insisterade att "Inte skall var och en som säger, 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja" (Matt 7:21).

Hur kan man veta om en bekännelse är äkta eller falsk? Varje äkta bekännelse om att Jesus Kristus är Herre kommer att visa sig i lydnad till Jesus Kristus och hans herravälde. Om inte lydnad följer bekännelsen, är den falsk och därför kraftlös till frälsning.

Vart står du?

Jesus själv uttryckte det så här: "Den som tror på honom (Jesus) blir inte dömd, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn" (Joh 3:18).

Det här är frågan. Tror du på Guds uppgörelse för din synd? Tror du att Gud utgav sin enfödde Son för att bära dina synder, för att dö i ditt ställe? Har du tagit emot eller har du förkastat Jesus Kristus? Det är detta det handlar om, det är en personlig fråga. Vad är din relation med Jesus Kristus? Har du tagit emot honom och frälsningen som han betalat priset för, eller har du förkastat den, genom att avvisa honom?

När du står inför Gud i den slutliga domen kommer han bara ställa en fråga: "Vad har du gjort med min Son?" Allt kommer att handla om ditt personliga förhållande med Jesus Kristus.

Den helige Andes vittne till världen är att vi alla behöver ta emot Jesus Kristus som Frälsare och låta honom bli Herre över våra liv. Vad det hela handlar om är att tro på Jesus Kristus. Det är det som är skillnaden mellan att bli förlåten eller fördömd. Det är det enda det handlar om.

Anden överbevisar om rättfärdighet

Den helige Andens andra uppgift i världen är att förebrå världen till rättfärdighet. Anden pekar inte bara ut synd, utan också rättfärdighet. Att synda är att göra något fel; rättfärdighet är att göra det rätta. Synd är att missa målet; rättfärdighet är att träffa målet.

Vad händer med de orättfärdiga?

Paulus undervisar oss att "den orättfärdiga inte skall få ära Guds rike" (1 Kor 6:9). I Galaterbrevet 5 räknar aposteln upp köttets gärningar och lägger till, "Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så skall inte ära Guds rike" (vers 21). Han säger att de som gör sådant är orättfärdiga; de är inte rättfärdiga. Och om du gör sådana saker, kommer du inte att få ära Guds rike.

I Uppenbarelseboken ser vi att Gud inte kommer att tillåta någonting orent att komma in i himlen. I Efesierbrevet 5:5, säger Paulus att, "ingen otuktig eller oren eller girig – en sådan är en avgudadyrkare – skall ära Kristi och Guds rike." Och i Hebreerbrevet är vi uppmanade att "sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren" (Hebr 12:14). I alla de här verserna talar den helige Ande till oss om ett heligt liv, ett rättfärdigt liv, om att säga nej till sin köttsliga natur.

Jesus sade till sina lärjungar: "Om er rättfärdighet inte överstiger de skriftlärdas och fariseernas, skall ni inte komma in i himmelriket" (Matt 5:20). Vilken chock det måste ha varit för lärjungarna! De skriftlärda och fariseerna var kända för sin rättfärdighet; de var de män som alltid silade myggor och svalde kameler. De var alltid så noga med att visa hur rättfärdiga de var inför andra människor, och att hålla den minsta lilla förordning av deras egen tolkning av lagen. Men på insidan bröt de mot lagen hela tiden. Så Jesus sade till sina män att "om er rättfärdighet inte överskrider deras rättfärdighet, kommer ni inte in i himmelriket."

Lösning på problemet

Det är klart att rättfärdighet är en nödvändighet för att komma in i himlen. Så vad menade Jesus när han sade att Ande skulle överbevisa världen om synd "för jag går till min Fader?" Det låter underligt. Den logiska frågan är, hur vittnar Kristi himmelfärd till oss om rättfärdighet? Hur sätter den helige Anden ihop dessa två?

Han gör det på det här viset. När Jesus uppsteg till himlen, gav Gud ett offentligt vittne till världen att detta var en man som levde ett sådant heligt liv att hans rättfärdighet gav honom tillträde in i himlen. Jesus var ett exempel på den sortens rättfärdighet som Gud accepterar, och genom hans upptagande in i himlen sade Gud: "Se på det här. Det här är nivån av rättfärdighet som ger er

inträde in i himlen – bättre än de skriftlärdas och fariseernas. Ingenting mindre än den här sortens rättfärdighet kan ge dig tillträde in i himlen.”

Tro inte på Satans lögn att Gud på något vis kommer att bli övertygad om att släppa in alla sorters människor som i grund och botten är uppriktiga och goda, men som aldrig tog emot Andens vittne om Kristus. Tro inte att Gud kommer att tolerera ondska i himmelriket, bara för att det inte är alltför hemskt. Tro inte att Gud kommer att ge dig någon slags speciell dispens att leva i köttet medan du är på jorden, men fortfarande låta dig komma in i himlen.

Läs listan i Galaterbrevet 5 och Efesierbrevet 5 och reflektera över varningarna. “Vi vet att de som gör sådant inte skall ärva himmelriket” insisterar Paulus.

Men det är kanske inte ditt problem. Kanske du inte lever på det sättet. Kanske du räknar med att komma till himlen baserat på ditt goda liv. Då bör du tänka på vad Jesus sade i Johannesevangeliet 16:10. Andens vittne är detta: Om du vill att Gud ska acceptera dig baserat på din egen rättfärdighet, måste du vara lika rättfärdig som Jesus. Jesu uppstigande till himlen är Guds vittne till världen att en sådan rättfärdighet är den enda sortens rättfärdighet som Herren accepterar.

Hur rättfärdig var Jesus?

Hur rättfärdig var Jesus? Bibeln säger att “Honom (Jesus) har Gud gjort till synd, *som inte visste av synd*” (2 Kor 5:21). Johannes första brev 3:5 förkunnar, “*Och synd finns inte i honom.*” Och Hebreerbrevet 4:15 säger: “Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, *men utan synd.*” Jesus kunde i sanning säga om sig själv: “Jag gör alltid det som behagar honom (Fadern)” (Joh 8:29).

Tack vare att Jesus levde ett syndfritt liv, och alltid gjorde det som behagade Fadern, tog Gud emot honom i ära. Genom det, förkunnade han till världen det enda rättfärdighets-måttet han accepterar.

Vill du bli accepterad in i himlen oberoende av Jesus Kristus? Då vittnar Andes om att du måste vara utan synd, för det är den enda rättfärdigheten som Gud accepterar. Om du inte kan leva upp till den standarden, vänta dig då heller inte att Gud kommer att acceptera dig. Om du inte är perfekt och alltid har varit perfekt, kommer du att bli avvisad.

Trots detta entydiga vittne av Anden, försöker många människor idag att erbjuda Gud sin egen rättfärdighet som grund för sin frälsning. “Herre, säger de, “Jag gör många goda gärningar, och jag ger till de fattiga. Jag är snäll och hänsynsfull, och jag gör mitt bästa att leva ett ärligt liv. Jag försöker att leva efter den gyllene regeln. Jag vill att du ska acceptera mig, därför ska jag så gott jag kan göra alla dessa goda gärningar. Då måste du väl älska mig och acceptera mig för allt jag har gjort!”

Jag hör det här resonemanget ganska ofta när en person har dött. Den bortgångnes familj talar om för mig om alla goda gärningar personen gjorde, och ber sedan mig att anbefalla deras kära till Gud på grund av allt gott han eller hon har gjort.

Men vad sade Gud om människans rättfärdiga gärningar? Genom profeten Jesaja, sade Herren att våra gärningar "är som smutsiga trasor" i hans ögon (Jes 64:6).

Konstigt resonemang

En del människor resonerar så här: "Tror du att det är möjligt att du kan vara perfekt i en minut?" frågar de. Om jag inte tänker så mycket på det kanske jag säger, ja. Då svarar de: "Om du kan vara perfekt i en minut, då kan du vara perfekt i två minuter. Och om du kunde vara perfekt i två minuter, då kunde du vara perfekt i fyra minuter. Och om du kunde vara perfekt i fyra..." De utvidgar argumentet och kommer till slut fram till att det är möjligt för en människa att leva ett perfekt liv utan synd.

Låt oss säga att du skulle kunna göra det. Jag är villig att anta det om dig – jag kan inte säga det om mig själv. Jag är för ärlig. Jag är så långt ifrån perfekt att jag enbart tackar Gud för Jesus och för hans nåd. Men låt oss säga att du kunde besluta dig nu: "Jag kommer att vara perfekt från och med nu. Jag kommer aldrig att tänka en enda tanke som är utanför Guds vilja. Jag kommer aldrig att uppföra mig kritiskt eller med högmod. Jag kommer aldrig att vara självisk. Jag kommer att leva enbart för andra och för Gud. Jag kommer att vara perfekt." Och låt oss säga att du skulle kunna lyckas att göra det.

Tänk dig sedan att det helt oväntat blir en jordbävning och byggnaden som du var i började kollapsa och braka ner över dig i stora stycken. Du får en av de största bitarna på dig. Medan du ligger där på det söndertrasade golvet, döende, kommer jag förbi och säger: "Gratulerar! Du klarade av det! Du beslutade dig med hela ditt hjärta och sinne att du skulle leva ett heligt liv, och nu har du kommit till nivån av syndfri fulländning. Gratulerar!" Om en enda liten bit av stolthet reste sig upp i dig, medan jag gratulerade dig, och du tänkte: Ja, jag är underbar! – Åh-nej! Du är nu utplånad, för Gud hatar stolthet.

Låt oss också se på det från ett annat håll. Anta att du inte tog till dig en sådan komplimang. Låt oss säga att du verkligen är en ödmjuk människa. Men du har i alla fall ett stort problem. Vad gör du med allt det du gjorde innan du beslutade dig att leva ett syndfritt liv? Vad gör du med synderna du gjorde innan du avlade din ed? Den dåliga nyheten är att *du var diskvalificerad innan du startade!* Om du vill komma till Gud baserat på din egen rättfärdighet, så är det lika bra att du glömmer bort det. Det är redan för sent.

Du säger: "Men Chuck, stänger du inte dörren för oss alla nu?" Jo, när det gäller din egen rättfärdighet och försök. Om du tror att du kan komma till himlen baserat på dina goda gärningar eller vad du tänkte göra eller dina egna försök, glöm det. Det klarar du aldrig. Det finns bara ett sätt på vilket vi kan få inträde till himlen, och det är genom Jesu Kristi rättfärdighet, skänkt till oss genom vår tro på honom. Det finns ingen gärning eller tjänst vi kan utföra som gör att Gud accepterar oss in i himlen. Det är endast genom vår tro på Jesus Kristus som vi någonsin kan komma till himlen.

Det är den helige Andes vittne till oss genom Kristi himmelfärd. Anden överbevisar världen om rättfärdighet genom att peka på Jesus Kristus. Han är exemplet. Han är vad Gud vill att vi ska vara. Och om du inte kan leva upp till den standarden, är ditt enda hopp att tro och lita på honom.

Anden förklarar oss skyldiga domen

Till sist överbevisar den helige Ande världen om domen. Vi kanske skulle ha förväntat oss att Jesus sagt: "... om domen som kommer över alla syndare." Och det kommer en domens dag, när alla kommer att få stå till svars inför Gud. Så vi kanske skulle ha förväntat oss att han skulle prata om den kommande domen. Men ännu en gång så förvånar Jesus oss. Han sade: "om domen, för fursten av denna världen är dömd." Domen som Jesus pratar om är inte en framtida dom; istället är det en dom som redan har blivit fälld. Satan, den här världens prins, har blivit dömd.

Var blev den här världens prins dömd? Det finns bara ett möjligt svar: Vid korset. Det var där världens furste var dömd; där var synden dömd. Gud fällde syndens dom genom att lägga den på Jesus på korset.

Att kunna förstå hela bilden

Kanske vi skulle backa ett ögonblick för att få en bättre förståelse för vad som pågår. Det är viktigt att vi förstår att Satan för en tid, hade rättighet till denna värld. Han fick det när Adam miste sin rättighet till den i lustgården. Det är därför Jesus kallar honom "denna världens härskare."

Från början tillhörde världen och allt som var däri Herren. Han skapade den. När Gud skapade människan och satte honom på jorden, gav han Adam makt över jorden. Men Adam lämnade ifrån sig sin makt till Satan, när han var olydig mot Guds befallningar och lydde djävulens förslag att äta av den förbjudna frukten. När Adam gav vika till satan blev han syndens slav och på så vis fick djävulen makt över jorden. Som Paulus sade i Romarbrevet 6:16, "Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydningen, vilket leder till rättfärdighet?"

Många århundraden senare, när Satan tog Jesus upp på ett högt berg för att visa honom världens riken och deras härlighet, erbjöd han dem till honom – om Jesus bara böjde sig och tillbad honom. "Ty åt mig har den överlämnats, och jag ger den åt vem jag vill", skröt Satan i Lukas 4:6. Förvånansvärt nog, så bestred inte Jesus djävulens fräcka påstående. Han visste att Satan var den här världens prins och kallade honom också det (Joh 12:31; 14:30; 16:11).

Men Jesus var ovillig att låta den här situationen bestå. Han hade kommit för att köpa tillbaka världen till Gud, och genom sin död på korset betalade han priset för vår försoning. För vi är inte friköpta med förgängliga ting, med silver eller guld, från vårt meningslösa liv, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och fläck. (se 1 Petr 1:18,19). Jesus Kristus kom för att döma Satan genom korset, så att djävulens makt över jorden skulle få ett slut.

Korsets triumf

Det var på korset som satan blev dömd. På korset blev Satans kraft bruten, hans grepp över jorden borttagen. Paulus talar om för oss i Kolosserbrevet 2:13-15.

"Ni som var döda på grund av era överträdelser och er oomskurna natur, också er har han gjort levande med Kristus. Han har förlåtit oss alla våra överträdelser och suddat ut skuldebrevet med

kraven vittnade mot oss. Han har tagit bort, genom att spika fast det på korset. Han avväpnade furstendömena och makterna och förevisade dem offentligt, när han triumferade på korset.”

Jesus Kristus besegrade de furstendömen och mörka makter som var emot oss. Uppståndelsen var beviset på hans seger.

Denna världens prins har blivit dömd. Auktoriteten och makten han en gång hade över oss har blivit bruten genom Jesu Kristi död och uppståndelse. Synden skall därför inte härska i er dödliga kropp, så att ni lyder dess begär (se Rom 6:12).

Men, det är sant att Gud inte har tagit kontrollen över jorden ännu. Vi väntar och längtar och ber om den dagen. Jesus sade till oss att be: ”Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen” (Matt 6:10). Åh, vad jag ser fram emot den dagen då Guds vilja sker på denna jord, istället för satans! Tro mig, det kommer att bli en väldigt annorlunda värld än den du ser nu. För rättfärdighet kommer att vila över jorden, ”liksom vattnet täcker havet” (Jes 11:9). Vargar skall bo tillsammans med lamm, leoparder ligga bland killingar. Och en liten pojke skall valla dem (se Jes 11:6,7; 65:25). Det kommer inte att finnas några fysiska eller mentala handikapp, för den lame skall hoppa som en hjort, den stummes tunga skall jubla (se Jes 35:6).

Men fram tills den strålande dagen, är den helige Andes vittnesbörd detta: Vi behöver inte leva under syndens makt längre. Vi behöver inte leva under satans herradöme, för han har blivit dömd. Han har inte längre någon rätt till våra liv. Vi kan bli frisatta därför att Jesus dog för att lösa oss från mörkrets makter.

Tack vare att satan har blivit dömd, kan du genom Jesus Kristus bli fri från hans herravälde och hans kontroll. Du kan leva ett liv i gemenskap med Gud, förklarad rättfärdig genom din tro på Jesus Kristus.

Världen är fortfarande under Satans makt, men den helige Ande vittnar att ingen behöver vara bunden till synd längre. Vi behöver inte vara fångar och hållas i mörker av vår fiende. Denna världens prins har blivit dömd och grundligt besegrad. Nu håller han människor i fångenskap enbart genom att ha tagit auktoritet och makt som en inkräktare. Jesus dog för världens synder. Och vi kan bli frisatta från syndens makt.

Jag är ett Guds barn genom min tro på Jesus Kristus, och Gud ser mig som rättfärdig därför att Jesu Kristi rättfärdighet har tillskrivits mig. Gud kommer att acceptera mig in i himlen. Synden regerar inte längre i mitt liv. Därför att jag är i Kristus, har jag blivit frisatt. Satan har inte längre någon makt över mig, därför att han var dömd på korset.

Detsamma kan vara sant för dig. Synden behöver inte regera över dig längre. Den här världens prins har blivit dömd. Hans kraft har blivit bruten och du kan ha seger över mörkrets makter genom Jesus Kristus.

Vad säger du?

Så vittnar den helige Ande till världen - det är verkligen ett underbart vittne. Det kan bli ett slut på synden i ditt liv, när du tror på Jesus Kristus och när hans rättfärdighet är tillskriven dig. Jesus

syndfria liv gör det möjligt för dig att få leva i himlen med Gud i evighet. Och medan du lever på jorden så behöver du inte längre leva under mörkrets makt och slaveri. Satan har blivit dömd på korset.

Vilket underbart vittnesbörd! Vilken underbar sanning!

Anden intygar att det är möjligt för oss att ha ett kärleksfullt förhållande med Gud genom att tro på Jesus Kristus. Det är denna fråga som en dag kommer att avgöra var du kommer att tillbringa evigheten – denna, och bara denna. Tror du på Jesus Kristus? Har du tagit emot honom som din Frälsare och Herre, eller har du förkastat honom av någon anledning?

Låt mig fråga dig en sak. När du tänker på ditt eget förhållande till Jesus Kristus, vet du då var du står? Om du inte ännu har givit ditt liv till Jesus Kristus och har erkänt honom som din Herre, då är det min bön att Gud talar till ditt hjärta nu, innan du ens vänder bladet. Låt Guds helige Ande tala till dig om synd, om rättfärdighet, och om dom. Och ta sedan emot den underbara gåvan av evigt liv som Gud har skänkt till dig genom att offra sin syndfria son, Jesus Kristus.

Det är sant att Jesus tycker om att kasta skruvade bollar, men detta är inte en sådan. Det är inte ens en snabb, rak boll. Det är en långsam, graciös hög boll som Gud vill att du ska slå utanför bollparken. För i den här matchen som är den viktigaste av alla, vill Gud inte att du ska bli utslagen. Han vill att du ska komma in. Han vill att du i säkerhet ska komma hem till honom i himlen.

Jesus har redan vunnit mästerskapet. Men du avgör om du är med i hans lag.

4. Att behålla locket på

Redan nu är laglöshetens hemlighet verksam. Han som nu håller tillbaka kommer att göra det tills han röjs ur vägen 2 Tess 2:7.

Vi lever i svåra tider. Men enligt Bibeln kommer det att bli värre innan det blir bättre.

Aposteln Paulus larmade om denna olycksbådande varning för nästan 2000 år sedan. Han avslöjade att det skall komma en dag då ondska ska sprida sig över hela världen. Mänskligheten kommer att resa sig upp mot Gud på ett sätt som inte kan jämföras med någonting sedan tidens början. Och detta kommer att resultera i att hemska plågor och skräck ska komma över världen, och det skall känneteckna slutet av detta världs-system. Redan på sin egen tid kunde Paulus se tecken på den förstörelse som skulle komma. Han skrev: "Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam" (2 Tess 2:7).

Idag är denna "laglöshetens hemlighet" inte svår att se. Vi ser det fördärvande resultatet av synd överallt. Antikrist ande omringar oss. Jesus Kristus blir förlöjligad, hånad och förnekad.

Varning för de "religiösa fanatikerna"

I vissa cirklar av regeringen har det gått så långt att de menar att "en som tror att Bibeln är Guds ofelbara ord", och att Jesus kommer tillbaka, är markerad som en "kultmedlem". Tror du på de här två idéerna? Om du gör det, då är du nu klassificerad som en kultmedlem. Du äger titeln "religiös fanatiker".

Se upp för det här uttrycket, "religiös fanatiker." Det kommer att användas mer och mer när vi kommer närmare slutet. Globalisterna – de som obevekligt strävar efter en ny världsordning – erkänner villigt att religiösa fanatiker representerar det största motståndet för deras absoluta kontroll över planeten. Medlemmar av många grupper har fått en stämpel som religiösa fanatiker, och religiöst fanatism har blivit märkt som ett av de mest djävulska i världen idag. Vad är det som håller tillbaka den Nya Världen? Enligt ett växande antal myndigheter är deras svar: Religiösa fanatiker.

Många mäktiga män som gillar att stå i media ramplyuset har i årtal utkämpat en bitter strid mot de pånyttfödda kristna – en grupp som de anser vara de värsta av de religiösa fanatikerna. Män som Steve Allen, Carl Sagan, Ed Ashner, and Norman Lear har försökt att helt och hållet förstöra mångas tro och att få kapabla, troende kristna att se ut som halv-fnoskiga, sinnesberövade typer. De är ute efter att utrota deras ärliga religiösa tro så att ingenting kan hindra den nya världsordningen.

Den allvarsamma sanningen är att onskans makter har en krigsplan att röja en stor del av dessa religiösa fanatiker ur vägen. De tror att de endast då kommer att få som de vill.

Och vet du vad? De har rätt!

Bunden tills tiden är inne

Bibeln gör det klart att en av Andens huvudsakliga uppgifter är att hålla tillbaka ondskan tills tiden är inne som Fadern har förutsatt. Då kommer den helige Ande att bli borttagen och satan skall regera på jorden under sju hemska år. Som Paulus skrev:

Låt ingen bedra er. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa bli avslöjad, då fördärvets son öppet skall träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, då han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. Kommer ni inte ihåg att jag sade er detta medan jag ännu var hos er? Ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka, så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Han som nu håller tillbaka måste endast först röjas ur vägen (2 Tess 2:3-7).

Det är den helige Ande som håller tillbaka den här "laglöshetens hemlighet." Han är den som håller i locket till världens kokande gryta full med våld. När den helige Ande en gång blir borttagen och inte längre håller tillbaka ondskan, då kommer mörkrets makter att ta över. Men otyglad ondska kan inte bestå länge; ett samhälle som sjunkit djupt i omoral och ondska kan inte existera hur länge som helst. Det kommer att bli ett störtfall in i den mörkaste timmen i människans historia, och sedan rakt ner i avgrunden.

Åh, hur mörkrets makter längtar efter att få total kontroll i världen! Men det kan de inte – inte ännu. Den helige Ande i kyrkan håller tillbaka dem. Han är den kraften i världen idag som håller tillbaka svallvågen av ondska som redan nu väljer fram och är färdig att översvämma jorden.

Kriget har börjat

På grund av att vi som är kristna är frälsta, men ändå lever i en värld som fortfarande ligger under satans makt, så upptäcker vi att vi är mitt i ett andligt krig, inblandade i en kamp som blir mer och mer tydlig varje dag. Satan samlar ihop sina trupper till den slutgiltiga striden, och han visar sin kraft som aldrig förr. Djävulen är fast besluten att utplåna all Jesu Kristi inflytande från denna jord. Det betyder naturligtvis att de kristna måste bli utplånade tillsammans med deras goda inflytande.

Modern teknologi har öppnat dörren för världens mörker i våra hem, genom television och radio och dator. Många kristna har oförståndigt nog låtit sig formas av dessa ogudaktiga filosofier. Tragiskt nog har Jesu Kristi kyrka blivit oerhört försvagad på grund av sina kompromisser med världen.

På något sätt har vi till stor del glömt bort vad Jesus sade till sina lärjungar, "Ni är jordens salt." Han menade att vi skulle ha ett renande inflytande; vi ska vädra ut den ruttna lukten som omringar oss. "Men om saltet förlorar sin sälta", varnade Jesus, "hur skall man då göra det salt igen? "Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor" (Matt 5:13). Jesus menade att kyrkan skulle ha ett renande inflytande på världen tills hänryckningen sker, då alla pånyttfödda troende kommer att bli borttagna från denna jord och upptagna till himlen.

Jesu sade till sin trogna kyrka i Filadelfia (kyrkan som representerar den sanna kyrkan i de sista dagarna), "din kraft är ringa" (Upp 3:8). Det är all styrka vi har. Vi är inte en stor, mäktig styrka, en oemotståndlig kraft för rättfärdighet. Vad jag önskar och ber att vi kunde vara det! Men det är vi

inte. Kompromisser inom kyrkan har i högsta grad gjort oss svaga som ett vittne och ett renande inflytande i världen.

Trots det sade Jesus: "Jag ska bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den" (Matt 16:18). Jesu Kristi kyrka, även fast den är vek, skall fortfarande segra genom den helige Andens makt. Kyrkan kommer fortfarande att ha framgång på grund av den helige Andens inflytande i kyrkan.

Tidens ände

Och vad är det egentligen som Anden, genom kyrkan, håller tillbaka? Bibeln säger att det är en slutgiltig strid som kommer att ske innan Satan tvingas återlämna kontrollen över jorden till Herren. Just nu samlar satan ihop sina trupper inför den här slutgiltiga striden, vilket jag tror att djävulen är vilseledd att tro att han kommer att vinna.

I Uppenbarelseboken 19:19, skrev Johannes: "Och jag såg vilddjuret (Antikrist), och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen (Jesus Kristus) och mot hans här." Den här är den sista striden som bryter ut innan Herren upprättar Guds rike på jorden. Innan den här striden sker kommer satan att inrätta en världsorganisation med sina egna representanter i spetsen.

Det är Satans plan att samla alla jordens nationer under en mans kontroll, som det Nya Testamentet på olika sätt hänvisar till som "syndens man", "fördärvets son", "Antikrist", eller "vilddjuret." Han är den mannen som satan kommer att ge sina krafter, sin tron och sin myndighet. Han är satans instrument för att regera i världen och genom vilken djävulen kommer att bli dyrkad. I Uppenbarelseboken 13:2, sade Johannes om Antikrist: "Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken (Satan) gav det sin makt, och sin tron, och stor myndighet."

När vilddjuret har blivit utrustat med Satans makter, kommer han att göra alla slags övernaturliga tecken och under med vilka han skall få världen att häpna. I Matteus 24:24, förkunnar Jesus: "Ty falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda." I 2 Tessalonikerbrevet 2:9 sade Paulus att Antikrists ankomst skulle vara "ett verk av Satan och skulle ske med stor kraft, med lögnens alla tecken och under."

Antikrist kommer inte att arbeta ensam i denna lögnens maskerad. Uppenbarelseboken 13:11-13 talar om "den falska profeten" som kommer att samarbeta med Antikrist:

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm, men talade som en drake. Detta utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människors åsyn.

Daniel bekräftar att Antikrists "kraft skall bli stor, men inte genom egen styrka." Det kommer att vara Satans kraft, mörkrets krafter:

Han skall åstadkomma så stort fördärv att man måste förundra sig, och han kommer att lyckas i allt han gör. Han skall fördärva mäktiga män och även det heliga folket. Genom sin listighet skall han lyckas väl med sitt svek. Han skall anse sig själv överlägsen, och han skall fördärva många mitt i deras trygghet. Ja, han skall även sätta sig upp mot furstarnas Furste, men han skall krossas utan hjälp av människohand (Dan 8:24,25).

Antikrist kommer att vara en våldsam fiende till Gud. "Han kommer att tala stora ord mot den Högste" (Dan 7:25). Några kapitel senare, skriver profeten:

"då skall kungen (Antikrist) göra vad han vill och skall upphöja sig själv och förhäva sig över varje gud. Ja, mot gudarnas Gud skall han tala sådant att man måste förundra sig. Allt skall lyckas honom väl till dess att vredens tid (den Stora Vedermodan) är ute, ty det som har beslutats måste ske" (Dan 11:36).

Paulus tillägger att den här syndens man "förhäver sig över allt som kallas Gud eller är heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud" (2 Tess 2:4). Och Uppenbarelseboken 13:5,6 säger:

Och åt vilddjuret (Antikrist) gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtiotvå månader. Då öppnade han sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, och dem som bor i himlen.

De två vittnena uppenbaras

Gud kommer inte att vara utan vittnen, inte ens i dessa mörka dagar. Bibeln beskriver två vittnen som Gud kommer att sända till Judarna efter det att kyrkan är upptagen till himlen. Det är mycket möjligt att dessa är Mose och Elias. Vi läser hur de kommer att bli hatade av världen, och om någon människa försöker skada någon av dessa två vittnen, kommer eld ut ur deras mun att förgöra den människan.

Kommer du ihåg hur kungen, när Elias levde på jorden, sände ut ett befäl med 50 män för att ta profeten fånge? "Du gudsmän, kungen har sagt: 'Kom ner! ... sade kaptenerna i 2 Kungaboken 1:9. Profeten svarade: "Om jag är en gudsmän skall eld komma ner från himlen och förtära dig och dina 50 män! (vers 10), då kom eld ner från himlen och förtärde honom och hans femtio män. Så kungen sände ut ett annat befäl med femtio män, som sade samma sak: "Du gudsmän, så säger kungen: 'Kom genast ner!'" (vers 11). Elias svarade: "Om jag är en gudsmän skall eld komma ner från himlen och förtära dig och dina femtio män." Och det skedde så. En tredje man som blev sänd till den gamla vresiga profeten var lite klokare. Han sade: "Jag har en familj, herre. Och jag är under kungens order. Jag ber dig – om det är okej? Visa mig nåd." Den här gången gick Elia ner.

Den här berättelsen tillsammans med Malaki 4:5, där Gud lovar att sända Elia innan Herrens dag kommer, är en av de största anledningarna till att många tror att Elia kommer att vara ett av de två vittnena. En annan anledning är att han aldrig dog utan blev upptagen till himlen i en stormvind, tillsammans med framträdandet av en vagn och hästar av eld (se 2 Kon 2).

Under den Stora Vedermodan, kommer den som försöker att skada dessa två vittnen att bli förtärd av eld som kommer att spruta fram ur deras munnar. Ändå säger Bibeln att när de har fullgjort sitt

vittnesbörd, kommer vilddjuret att strida emot dem och besegra dem och döda dem. Men han kan inte göra det, tills de har fullföljt sitt vittnesmål.

Krig emot de Heliga

Vi läser också att Antikrist kommer att kriga mot Judarna, som då kommer att kallas "heliga" och Guds "utvalda." Uppenbarelseboken 13:7 säger: "Det var givet honom (Antikrist) makt att strida mot de heliga och att besegra dem. Och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag" (Upp 13:7). Daniel 7:21 tillägger, "Det hornet (Antikrist) hade jag också sett föra krig mot de heliga och besegra dem."

Daniel 7:25 säger vidare om Antikrist: "Han skall tala stora ord mot den Högste, och ansätta den Högstes heliga. Han skall sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar. Sedan skall de heliga bli givna i hans hand under en tid och tider och en halv tid (tre och ett halvt år)."

När Antikrist kommer in i bilden, kommer han att strida mot de heliga och besegra dem. Han kommer att segra över dem, och därigenom visa att de heliga inte kan vara kyrkan eftersom Jesus sade att helvetets portar *inte skall få makt* över kyrkan. Dessa "heliga" kallas ibland bedrövelsens heliga och inkluderar både hedningar och Judar som tar emot Jesus under denna hemska period av stor vedermöda.

Ett penninglöst samhälle

När Antikrist tar över makten kommer han att införa ett nytt system med extrema åtgärder. Som Daniel sade: han "ska ha för avsikt att förändra tider och lagar." En av de mest märkbara förändringarna är att han kommer att avlägsna användning av pengar. Han kommer att införa ett penninglöst samhälle.

För några år sedan när jag pratade om ett samhälle utan pengar, skakade alla på huvudet och sade: "Ett samhälle utan pengar – vem har någonsin hört om något sådant?" Men vem har inte hört om det idag? Om du läser finans sektionen i din lokala tidning eller ibland tittar i *Forbes tidningen*, så har du säkert läst om detta. Vi hör mer och mer om ett penninglöst samhälle.

I mataffären såg jag i förra veckan en skylt som sade: "Vi tar emot VISA, Mastercard, Discover konto kort." Jag ser mer och mer folk som står i kön som använder sina kort istället för pengar. De kör sina kort genom en speciell registreringsapparat, signerar ett litet kvitto, plockar upp sina matvaror och går sin väg – allt utan pengar. Det är otroligt hur snabbt vi rusar mot ett samhälle utan pengar.

Bibeln förutsåg allt detta. Den säger om Antikrist:

Och han tvingar alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har detta märke (Upp 13:16,17).

Här är en varning: Den dagen kanske inte är så långt borta som du tror. Nyligen har några i vår regering försökt att införa ett statligt medlemskort, huvudsakligen för att hjälpa hälsovården. Och redan nu får nyfödda barn ett personnummer när de föds. Allt sker med en enorm fart.

Hemma i en låda har jag en liten plastgrej som ser ut som en vattenpistol. Den har en liten nål som kan skjuta in små radiosändare under huden. Dessa mikroskopiska radiosändare är ungefär 2,5 cm långa och mindre än 5 mm breda (en del är även mindre). Folk som har blivit "märkta" med de här apparaterna kan bli spårade var de än är i världen, genom satelliter som räknar ut deras position. Detta mikrochips kan förstås också bli programmerat med all slags personlig information: balansen på ditt bankkonto, din adress, numret på ditt körkort, vad som helst.

Bankerna vill ha ett penninglöst samhälle. Många företag går mot ett penninglöst samhälle. Regeringen vill ha ett samhälle utan pengar. Varför? Därför att det skulle bli så mycket billigare – inga pengar att trycka. Och att trycka pengar är dyrt.

På mitt kontor har jag en 500 miljard-dollar sedel. Det är den största sedeln som någonsin blivit tryckt. Fem hundra miljarder dollar sedel – men den är förstås serbisk. Den har blivit ett samlarobjekt och är värd hela åtta U.S. dollar. Men det illustrerar hur kvickt valutan blir omodern.

Hittills har jag stått emot denna förändring mot penninglösa affärer. Jag är en av de sällsynta personerna som betalar med pengar. Det chockerar vanligtvis kassörskan.

"Vill du debitera det här på ditt kreditkort?" frågar de mig.

"Nej, jag betalar kontant", svarar jag.

"Kontant?"

"Tar ni fortfarande emot det?"

"Jag antar det."

Men ändå, mycket av det penninglösa samhället låter vettigt. Med en brottslighet som är omöjlig att bemästra, är det enda sättet att stoppa inbrott och knarklangare, att upphöra med kontanter. I Amerika beräknas det att staten förlorar flera miljarder dollar varje år genom skatter som inte indrivits. Men om alla ekonomiska affärer gjordes genom dator, skulle myndigheterna kunna hålla reda på allt som köptes eller såldes. Ett sådant system skulle göra slut på penningbrott därför att pengar då skulle vara värdelösa.

På grund av ökningen av brottslighet, vill folk inte gärna ha pengar på sig. Övergången till affärer via dator är en ideal lösning. Det kommer inte att finnas några pengar att stjäla, och varje affär kommer att registreras.

Till en viss grad så är vi redan inblandade i ett samhälle utan pengar. Idag använder vi kort, men det skulle vara ett enkelt steg att flytta över till ett identifiering chip fastsatt i en människas kropp. (Till exempel i pannan eller på högra handen).

Saker och ting är definitivt på plats för att ta bort pengar som betalningsmedel. Det skulle kunna hända vilken vecka som helst. Du skulle när som helst kunna plocka upp morgontidningen och läsa att du har två veckor på dig att lämna in alla dina kontanter. Kontanter kommer att försvinna. Om du lämnar över mer än 30,000 SKr., skulle du vara tvungen att fylla i blanketter som förklarar varför du hade så mycket kontanter.

Det här är inte science fiction; faktum är att det här redan har föreslagits. Allt är på plats.

Redo för den Nya Världsordningen

Mallen är redan lagd för ett globalt överlämnande till den nya världsordningen. I den allmänna median hör vi ständigt ord som, "globalt samhälle", "global ekonomi", "världsbank", "globala insatser." Vi hör om nödvändigheten av en global samverkan, till exempel av nödvändigheten att tillsammans försöka stoppa lokala krig. Vi hör hur väsentligt det är att ha en global fredsstyrka.

Även i USA finns det starka makter som har en global regeringsmakt som sitt mål. De två mest kända grupperna är, the Council for Foreign Relations och the Trilateral Commission, som båda försöker få vår nation först till samarbete, och sedan till underkastelse till den globala myndigheten. Mer och mer makt kommer att ges till Förenta Nationen, omfattande lagar som ersätter vår nations egna lagar. Bit för bit överläter USA kontrollen av sina trupper till Förenta Nationerna och dess generalsekreterare.

Det är inte svårt att föreställa sig anledningen till allt det här. Med de enorma vapen som modern teknologi har kommit fram med, som kan förgöra massorna, så har världens ledare insett att människans enda hopp att överleva är genom en global regering. Och de arbetar med brinnande fart för att få det färdigt.

Vad håller dem tillbaka?

Så varför dröjer det? Vad är det som håller tillbaka mörkrets makter som vill ta full kontroll över jorden? Bibelns svar är enkelt: Det här är en av den helige Andes uppgifter i världen, att hålla tillbaka mörkrets makter och att hindra dem från att sätta in sin slutgiltiga mäktiga man.

Det är vad Paulus menade i 2 Tessonikerbrevet 2:7,8 när han skrev:

Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Han som nu håller tillbaka måste endast först röjas ur vägen. Sedan skall den laglöse öppet träda fram. Men honom kommer Herren Jesus att förgöra med sin andedräft, när han visar sig vid sin ankomst.

Den helige Ande håller tillbaka, står i vägen, hindrar dessa onda makter tills den dagen han blir borttagen. Så fort han är borttagen, kommer den onde att träda fram och börja sitt skräckvälde.

Det är nämligen den helige Ande i de troendes liv, som är den hindrande kraften. En del kanske säger: "Nej, det är bara den helige Ande", men det är det inte; det är den helige Ande i kyrkan, i de troendes liv, som håller tillbaka den kommande ondskan.

Vi är här för att vara de som håller tillbaka ondska genom den helige Andens kraft. Vår plikt är inte att hålla tillbaka ondska genom politiska metoder; det kommer aldrig att lyckas. Det här är en andlig strid, och det är bara genom andliga vapen som vi har något hopp om att lyckas.

Satan älskar att dra in de kristna i den fysiska arenan därför att det är där han kan göra slarvsylta av dem. Jesus sade: "Ty den här världens barn handlar klokare mot sitt släkte än ljusets barn" (Luk 16:8). Om du försöker att strida mot ondska genom en politisk procedur, se upp. Du kommer att bli omhändertagen på ett sätt som heter duga.

Gud har gett oss andliga vapen och det är de vi måste använda. De är det enda vi har som kommer att göra någon nytta i denna strid. Och Gud kommer att bevara oss tills vi har fullgjort vårt vittnesbörd, precis som han har lovat att bevara de två vittnena under vedermödan, tills de fullgjort sitt vittnesbörd. Och när kyrkan har fullgjort sitt vittnesbörd, kommer Herren att ta bort den och satan kommer att ta över.

På den dagen kommer mörkrets krafter att vara i full kontroll. Det kommer inte att finnas någon makt som håller tillbaka ondskan. Rösterna som reste sig upp emot ondskan, är nu borta. Efter det att kyrkan är borta kommer syndens man ögonblickligen att ta över, genom de krafter som Satan har gett honom. Och då kommer världen att kastas in i ett mörker som det aldrig har sett, eller kommer att se igen (se Matt 24:21,22). Det är endast närvaron av den helige Ande i kyrkan som håller Satan borta från detta slutgiltiga anfall för att ta fullständig kontroll över jorden, då världen kommer att störta in i dess mörkaste timme.

Jag tackar Gud för den helige Andes verk i våra liv! Och min bön är att vi är det renande inflytandet som det var meningen att vi skulle vara, medan vi fortfarande är här. Låt oss vara ett starkt vittne för Jesus Kristus, och framföra ett sant vittnesbörd.

Må Herren tillskynda den dagen då vi har slutfört vårt vittne och vi blir borttagna från den här mörka världen. Då kommer syndens makter att ha sin sista dag, sju hemska år innan Jesus kommer tillbaka för att sätta upp sitt rättfärdiga kungarike, med ljus, glädje och frid.

Vad är ditt vittnesbörd?

Medan vi väntar på att det ska fullbordas, är mörkrets makter *redan nu* i kontroll. Ända från syndafallet, fram till idag, har världen legat under den ondes makt. Gud har av sina egna anledningar lämnat satans styrkor i kontroll över det närvarande onda världssystemet. Personligen tror jag inte att de kan förstå varför deras hela program inte kan sättas i verket. De har försökt att sätta igång sina demoniska planer, men har inte lyckats.

Men jag tror att de börjar förstå vad som står i vägen; det är därför de har börjat prata om de religiösa fanatikerna som håller tillbaka världens utveckling och fred.

Under den här tiden, medan satan fortfarande har kontrollen, kan de som vill tjäna Gud vara en del av den kraften som håller tillbaka ondskans makter. De kan bli frälsta från syndens krafter genom Jesus Kristus, förseglade med helige Ande, och få Andens kraft till att leva i lydnad till Herren Jesus Kristus.

Fram till den dagen är här, när Anden blir borttagen från denna jord – och kyrkan tillsammans med honom – kommer det att vara omöjligt för satan att börja sitt hatfulla program för världs dominering. Hans tjänare kommer inte att kunna sätta sina djävulska planer i rörelse. Men de är redo att starta.

Det är jag också. Amen, kom Herre Jesus!

5. Kyrkans gudomliga Hjälpare

De uppfylldes alla av den helige Ande, och predikade frimodigt Guds ord. Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ, och ingen enda kallade något av vad han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt (Apg 4:31-33).

Kyrkan existerar på grund av den helige Ande; det var han som födde Kristi kropp på Pingstdagen när han blev utgjuten över lärjungarna. Från den dagen har Anden varit verksam i kyrkan på många olika kraftfulla och viktiga sätt. Om inte kyrkan hade Anden som medelpunkt, skulle den inte vara något mer än en klubb eller en samhällsorganisation. Men när Anden får ha sin rätta plats, blir Kristi kropp en dynamisk kraft av förändring i en sjuk och döende värld. Om inte annat så är det den läxan som Apostlagärningarna borde lära oss.

Vägledningens verk

Medan Jesus fortfarande var här på jorden, var det han som ledde apostlarnas verksamhet. Jesus talade om för dem vad de skulle göra, var de skulle gå, och vad de skulle tro. När mästaren steg upp till himlen, fortsatte han att leda kyrkan, men nu gjorde han det genom den helige Ande. Jesus fortsätter att leda genom den helige Ande.

I Apostlagärningarna ser vi hur den heliga Ande ledde den första församlingens aktiviteter. Där ser vi den väldiga framgången kyrkan hade, och lägger märke till hur bra kyrkan kan fungera när den är ledd av den helige Anden. Å andra sidan, när vi ser på kyrkan idag, så ser vi hur dåligt den fungerar när den inte är ledd av den helige Ande. När kyrkan är ledd utav människans begåvning och de kommittéer som de formar, då blir den oduglig och verkningslös.

Om vi som är kallade att leda kyrkan vill ha framgång och kunna glädja oss åt effektivitet i vår verksamhet, då måste vi sträva efter att vara ledda av den helige Ande i allt vi gör. Det är vad den första församlingen tidigt lärde sig.

En sluten institution

I början var kyrkan en sluten judisk institution. Det började i Jerusalem och de första omvända var Judar allihop. De flesta Judar var inte säkra på att en hedning ens kunde bli frälst, så de behöll de goda nyheterna för sig själva. Det var ingen framstöt ut i världen, trots Jesu befallning att ta evangelium till alla folk, ända till jordens yttersta gräns (se Matt 28:19; Apg 1:8).

En dag när Petrus kom ner till en stad som hette Lydda, började det ske en förändring. Där träffade han en man vid namn Eneas, som var lam och hade legat till sängs i åtta år. Petrus bad för honom, mannen blev helad, och "alla som bodde i Lydda och Saron såg honom, och de omvände sig till Herren" (Apg 9:35).

En församling hade haft möten i det närliggande Joppe. En av nyckelpersonerna i församlingen var en kvinna som hette Dorkas. Hon var en sådan där förtjusande kvinna som alltid gör gott för andra. Hon sydde alltid kläder till de behövande och var en av de speciella personerna som är så viktiga och betydelsefulla inom kyrkan. Men Dorkas dog, och kyrkan sände ilbud till Lydda. De

skulle säga till Petrus: "Kom kvickt till Joppe." När Petrus kom tillbaka med dem, blev han ledd till Dorkas rum, där han genom tro befallde Dorkas att resa sig upp från de döda. Och det gjorde hon! Det var en enorm spännande stund i församlingen i Joppe.

Från oren till ren

Petrus stannade ett tag hos Simon, en garvare som bodde vid havet. En dag runt klockan tolv, medan de andra gjorde iordning lunch, gick en hungrig Petrus upp på taket för att be. Under tiden han bad hade han en konstig syn. Ett lakan som var knutet i alla fyra hörn kom ner ifrån himlen, det var fullt av alla sorters djur, inklusive orena djur som Judarna var förbjudna att äta. Petrus hörde Herrens röst säga till honom: "Stig upp, Petrus, slakta och ät! Petrus som var en verklig Jude protesterade: Nej, nej, Herre! Något oheligt eller orent har aldrig kommit i min mun." Men Herren sade till Petrus: "Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent" (Apg 11:7-9).

Den här synen upprepades tre gånger för betoning. Och sedan sade Herren till Petrus: "Se, tre män står nu och knackar på porten. Följ med dessa män – och fråga inga frågor." Precis som Herren hade sagt stod tre män vid porten. Petrus gick ner och bjöd in dem, och de förklarade att de tjänade en romersk befälhavare tre mil norrut, utmed kusten i Caesarea.

De sade att den här romerska befälhavaren – en god och ärlig man som fruktade Gud – en dag bad, när en ängel uppenbarade sig för honom och sade till honom att skicka hans tjänare till Joppe. Vid havet skulle de hitta Simon garvarens hus. De skulle fråga efter en annan man som hette Petrus och uppmana honom att komma med dem.

Lade du märke till i den här berättelsen, att Herren alltid talar på båda hållen? Det tycker jag om. Jag blir lite misstänkt när någon säger till mig: "Herren sade till mig att tala om för dig..." om inte Herren redan själv har sagt något till mig. Ibland när någon säger det, är det en bekräftelse på ett ord som Gud redan har visat mig. Men om Herren inte har visat mig någonting angående det, låter jag mig inte påverkas av det på en gång bara därför att någon säger att han har ett ord till mig från Herren. Jag kommer att bedöma det och vänta på Herren, men jag kommer inte att rusa iväg bara därför att någon tror att Gud har instruerat honom att tala om något för mig.

I den här berättelsen talade Herren om för Petrus vad han ville att han skulle göra. Det här är verkligen en radikal avvikelse för Petrus (och det kommer att bli även mer radikalt ju längre fram han kommer). Lagg märke till att Anden lägger ut allt på båda änderna.

När de här männen talade om för Petrus att de hade blivit instruerade att komma och hämta honom, svarade Petrus: "Stanna hos oss i natt och i morgon skall vi gå med er." Så nästa dag började de resan utmed kusten mot Cesarea, och kom fram sent på eftermiddagen. Kornelius bjöd in Petrus i sitt hus, och Petrus frågade: "Vad vill du?" Då talade Kornelius om för honom om synen, pekade på sina vänner som hade samlats i hans hus, och sade: "Vi är här för att höra vad du har att tala om för oss." Så Petrus började predika Kristus för dem. Och när han gjorde det, blev den helige Ande utgjuten över dem.

Petrus hade klokt nog tagit med sig några Judar för att de skulle vara ögonvittnen till detta äventyr, för han trodde att han skulle råka i knipa för det här ... vilket han också gjorde. När Petrus återvände till Jerusalem, blev han konfronterad av de troende där. "Vad är det vi hör om dig",

krävde de att få veta. "Att du gick till hedningarna? Att du verkligen åt tillsammans med dem?" Så Petrus beskrev sin syn, hur Herren hade talat om för honom att inte kalla det orent som Herren hade renat. "Anden sade till mig att gå", förklarade han. Med andra ord hade Petrus gått till Cesarea under den helige Andes ledning. Det var Anden som ledde hans aktiviteter, även fast dessa aktiviteter radikalt frångick judisk tradition.

Profeter och omständigheter

Petrus erfarenhet är bara ett exempel på hur den helige Ande leder kyrkan. I Apostlagärningarna 13, kan vi läsa att medan ledarna i kyrkan i Antiokia "tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till... (vers 2). Innan den här versen ser vi att det i den kyrkan fanns vissa profeter och lärare, inkluderat Barnabas, Simeon, Lucius, Manaen och Saulus. De omfattade kyrkans ledarskap. När de fastade och tjänade Herren, talade den helige Ande till dem.

Hur talade den helige Ande till dem? Jag tror att han talade till dem genom profetians gåva, eftersom denna benämning om Andens uttalande kommer direkt efter att dessa profeter nämns. Jag tror att det var ett profetiskt ord som sade: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till." Hur som helst, efter det att ledarna hade fortsatt att fasta och be, lade de sina händer på Barnabas och Saulus och sände iväg dem. Dessa två män, kallade av den helige Ande, reste till Seleucia och sedan till Cypern. På detta vis ledde den helige Ande Saulus och Barnabas verksamhet i detalj, kallade dem vid namn och skickade dem till särskilda platser.

Längre fram i Apostlagärningarna ser vi: "Sedan tog de vägen genom Frygien och Galatien, eftersom de av den helige Ande hindrades från att predika ordet i Asien" (Apg 16:6). Den helige Ande förbjöd dem att gå till ett speciellt ställe som de hade planerat att gå till. Så de kom till Mysien och försökte att bege sig till Bitynien, men det tillät inte Jesu Ande.

Det är intressant att jämföra Apg. 13 med Apg. 16. Vid den första händelsen verkar det som om det var ett uttalat ord av Anden som ledde apostlarnas verksamhet. Men i kapitel 16 får vi inte veta hur Anden förbjöd apostlarna att gå in i Asien eller hur han hindrade dem från att besöka Bitynia. Vi får några ledtrådar när vi läser Paulus brev till Galaterna. Där upptäcker vi att när Paulus besökte Galatien, blev han så sjuk så han knappast kunde gå. Så det verkar som om Anden förbjöd dem att gå till Asien genom att låta Paulus bli så sjuk att han inte kunde gå ur sängen. Och när de tänkte gå till Bitynia var han fortfarande alltför sjuk för att kunna resa.

Det här borde vi ta lärdom av. Jag tror att vi gör ett misstag när vi förväntar oss att den helige Ande ska leda oss på ett speciellt övernaturligt vis. Det var absolut ett exempel på övernaturlig ledning när Anden instruerade kyrkan att "avskilja åt honom Barnabas och Saulus." När Petrus hade sin syn och Anden hörbart sade till honom att gå, det var ganska fantastiskt. Det var en direkt beordran. Men Anden leder också på andra sätt; i vissa fall leder han oss genom att sätta hinder i vägen för oss. Många gånger låter Herren omständigheter uppstå som hindrar oss från att göra en särskild sak som vi planerade att göra. Anden leder ofta på det viset, såsom Paulus brev till galaterna verkar tyda på. Han var så sjuk i Galatien att han helt enkelt var för sjuk för att resa vidare, och ändå visste han att denna omständighet var ledd av den helige Ande. Han och Barnabas hade planerat att fortsätta till Asien, men Herren ville leda dem i en annan riktning. Och de följde hans ledning.

Syner och drömmar

När Paulus och Barnabas passerade Mysien, kom de till Troas, där Paulus hade en syn. Ännu en gång ledde Anden dem på ett övernaturligt vis. Nu ledde han dem genom en syn. I synen står en man från Makedonien och ropar till Paulus, "Kom över till Makedonien och hjälp oss", (Apg 16:9). Ibland vägleder Anden kyrkans verksamhet genom syner.

För många år sedan kände jag en man som hette Dr. Edwards. Han var bankdirektör i San José då han gav sitt liv till Jesus Kristus. Han hängav hela sitt liv totalt till Herren, och han kände att Gud kallade honom in i ordets tjänst. Han började studera Guds ord och gick på skola för att förbereda sin nya karriär. En kväll hade han en syn med en gammal gråhårig man som använde en gammaldags plog som drogs av en oxe. Fältet var bara halvt plogat, och den gamla mannen sade: "Kom och hjälp mig." Dr. Edwards förstod inte vad detta betydde.

Snart började Gud att ge honom en längtan om att åka till Panama som missionär. Han lämnade Amerika och grundade en kyrka i Panama City, och även andra kyrkor i samma område. Han hade stor framgång, han var smart, välutbildad, och gjorde ett fantastiskt arbete. En dag fick han ett samtal från ett sjukhus och någon sade: "Dr. Edwards, vi har en gammal man här som är döende. Det verkar inte som om någon känner honom, men det borde vara en pastor här med honom. Han kommer snart att dö." Dr. Edwards åkte därför till sjukhuset för att besöka den här mannen och för att be med honom. Till sin häpnad såg han att den döende mannen var den gamla gråhåriga gestalten han hade sett i sin syn. Man kan kanske säga att det var Dr. Edwards egen Makedoniska kallelse. Eller ska vi kanske säga Panamanska kallelse. Anden hade använt en syn till att vägleda Dr. Edwards arbete.

Efter den gamle mannens död, började Dr. Edwards att titta på hans förflutna historia och upptäckte att han hade varit en Cumberland Presbyteriansk missionär i över 30 år. Dr. Edwards kunde inte hitta något arbete som mannen hade startat; hans ämbete hade varit att plantera frön. Men Dr. Edwards byggde på vad mannen hade lagt grund till och kunde etablera ett enormt starkt missionärs arbete i Panama.

Jag har aldrig haft en sådan här syn, jag tror inte heller att jag har haft någon dröm av andlig betydelse. Men jag underskattar dem inte heller, eller anser dem vara ogiltiga för idag. Citerar inte Petrus profeten Joel när han säger: "Era unga män skall se syner, och era gamla män ska ha drömmar" (Apg 2:17)? Jag är för gammal för syner, men jag är fortfarande villig att ha drömmar.

Det händer ibland på natten, att kommer in i ett sinnestillstånd, där jag inte vet om jag är vaken eller sover. I det tillståndet kommer olika tankar till mig. Kanske jag drömmer, eller kanske Gud är verksam och jag inte ens vet om det. Härom natten kom något väldigt starkt till mig. Jag vet inte var det kom ifrån – jag tänkte inte alls på något sådant – men jag kände igen det som Herrens ord till mig.

Herren sade: "Det finns församlingar och verksamheter som leder människor till större uppskattning och kärlek för dem själva. Du leder människor till en större uppskattning och kärlek för mig." Detta gjorde ett starkt intryck på mig. Mitt i natten blev jag välsignad med det här ordet från Herren till mitt hjärta. Och jag tänkte: Herre, det är exakt vad jag vill göra. Jag vill inte leda

folk till att ha större uppskattning för sig själva. Jag vill leda dem till en större uppskattning för dig och din kärlek för dem och vad du har gjort för dem.

Jag är så tacksam för den helige Ande, vare sig han leder oss genom profetior, drömmar, syner eller genom mer vanliga omständigheter. Om du är ung är min bön att Gud ska ge dig syner. Och om du är gammal, är min bön att han ska ge dig drömmar. Och om du inte vet vilket du är, så kommer du att veta det när du har syner eller drömmar.

När vi låter Anden leda oss, kommer kyrkan att blomstra, precis som den gjorde i det första århundradet. Om vi bara lyder, kan deras underbara upplevelser också bli våra.

Arbetet att skydda kyrkan

Den helige Ande verkar också för att skydda församlingen från hyckleri och förvanskning. Det ser vi speciellt under de första åren av den tidiga kyrkan.

Kyrkans förbannelse

Apostlagärningarna 4 beskriver en tid då "skaran av de som trodde var ett hjärta och en själ" (Apg 4:32). Ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. De delade med sig av sina ägodelar, och ingen led någon nöd. "För alla som hade jord eller hus sålde vad de ägde och bar fram vad de hade fått för den sålda egendomen, och lade ned betalningen vid apostlarnas fötter. Och man delade ut åt var och en efter vad han behövde" (Apg 4:34,35).

Men en man som hette Ananias, tillsammans med sin hustru Safira, sålde en egendom och behöll en del av köpesumman för sig själva; resten lade de framför apostlarnas fötter. Men Petrus sade: "Ananias, varför har Satan fyllt ditt hjärta, så att du ljög mot den helige Ande och tog undan en del av pengarna för jorden? Var inte egendomen din så länge du hade den kvar? Och när den var såld, var inte pengarna dina" (Apg 5:3,4)? Med andra ord, Ananias, det var ingen som sade till dig att sälja. Det var inte något som kyrkan fodrade. Jordstycket tillhörde dig innan du sålde det, och pengarna tillhörde dig efter du sålde det. Ingen beordrade dig att komma hit med pengarna och att lägga dem vid våra fötter."

Lägg märke till att Ananias synd inte berodde på att han bara gav en del av pengarna; hans synd var skenhelighet. Ananias låtsades att han hade tagit med sig alla sina pengar för att imponera på folket. Han uppträdde som om han gav allting, fast han inte gjorde det. Han ville verka mer hängiven än vad han verkligen var.

På den tiden var det en sådan makt i kyrkan att du inte kunde komma undan med en sådan synd. Petrus sade till Ananias: "Varför har du i ditt hjärta valt att göra något sådant? Du har ljugit, inte bara för människor utan för Gud" (Apg 5:4). När Ananias hörde de orden föll han ner och dog på fläcken – och stor fruktan kom över alla som hörde det" (Apg 5:5). Guds Ande strävade efter att skydda kyrkan ifrån denna fruktade, hemska, fula cancer som har varit ett sådant plågoris under åren. Anden var mån om att rena kyrkan från denna sortens skenhelighet.

I jämförelse är dagens kyrka väldigt mycket svagare i skillnad mot sin motsvarighet i det första århundradet. Det finns inte i närheten av den makten i kyrkan idag som det fanns då. På ett sätt så

kanske vi borde vara tacksamma för det. Jag undrar hur många som skulle överleva den tredje versen i den gamla psalmen: "Herre, tag mitt liv och låt det vara helgat åt dig. Ta mitt silver och mitt guld. Inte en smula ska jag hålla tillbaka..." Pang! Puff! Vips! Så är allt borta. Inget finns kvar.

I början strävade den helige Ande efter att skydda kyrkan från den fruktade förbannelsen av hyckleri. Andens avsikt var att behålla kyrkan helig, att behålla en standard av renhet och att skydda den från korruption.

Han är inte till salu

I Apostlagärningarna läser vi att Filippus kom till staden Samaria och predikade om Kristus. Mängder av folk tog emot hans budskap, och den helige Ande utförde tecken och under genom denna diakon i den första församlingen. Orena andar drevs ut, och många lama och lytta blev helade. Resultatet blev att en stor glädje spred sig genom hela staden.

En man som hette Simon började också tro och blev döpt. Innan han blev omvänd hade han varit en trollkarl, skicklig i svartkonst. Innan Filippus hade kommit dit hade Simon slagit folket i Samarien med häpnad, och de trodde att han var kontrollerad av Guds kraft. Men när Filippus predikade, kom Simon själv till tro, blev döpt, och följde med Filippus genom staden. När han såg Anden utföra sanna mirakel genom Filippus, undrade Simon antagligen: Hur gör han det?

När apostlarna i Jerusalem hörde att Samariten hade tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus och Johannes för att undersöka saken. De upptäckte snart att den helige Ande inte hade fallit på någon av dem, så apostlarna lade händerna på dem, och de tog emot den helige Anden. När Simon nu såg att den helige Ande var skänkt genom apostlarnas handpåläggning, kom han till dem med pengar och sade: "Ge också mig denna kraft, så att den jag lägger händerna på får den helige Ande" (Apg 8:19).

Den praktiken kom senare att bli känd som "simony", köpandet av betydelsefulla positioner i kyrkan. Denna synd blev en förbannelse för kyrkan. Här försökte Simon att köpa Andens kraft. Så Petrus sade till honom:

Till fördärvet med dig och dina pengar, eftersom du tror att Guds gåva kan köpas för pengar! Du har inte någon del i den här saken, därför att ditt hjärta inte är uppriktigt inför Gud. Omvänd dig därför från din ondska och be till Herren. Kanske skall han förlåta dig ditt hjärtas tankar. Jag ser att du är förgiftad av bitter galla och bunden med orättfärdighetens band (Apg 8:20-23).

Den helige Ande uppenbarade detta för Petrus för att skydda kyrkan från de som skulle försöka köpa sig sin makt. Bedrägeri kunde inte tillåtas.

Uppbyggelsens, förmaningens och tröstens verk

En annan av Andens viktiga uppgifter i kyrkan är att uppbygga, förmana och trösta Kristi församling.

När Paulus jämför tungomålstalande med profetia i 1 Korinterbrevet 14, skriver han: "Den som talar tungomål uppbygger sig själv... Om jag talar tungomål, så ber min ande, men mitt förstånd

bär ingen frukt" (verser 4,14). Men en som profeterar talar till människor och ger dem uppbyggelse, uppmuntran och tröst... Den som profeterar uppbygger församlingen" (verser 3,4).

Detta klargör att en av den helige Andes nyckeluppgifter i kyrkan är att uppbygga och stärka kroppen. Både förmaning och tröst spelar en nyckelroll i det här. Den helige Ande vill att du ska värdesätta Gud och Guds kärlek till dig högre. Och han vill visa dig Jesus Kristus och hans verk för dig, och uppmana dig att göra det du vet att du borde göra, och att hela dina smärtsamma sår. Han gör allt detta för att du ska bli uppbyggd i Herren.

I Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel vänder sig Jesus till de sju kyrkorna i Mindre Asien. Jesus sade i var och ett av de sju breven: "Han som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna." Vid varje tillfälle talade Anden Jesu ord till de helgade lärarna och pastorerna i varje lokal kyrka. I en del fall var det uppbyggande ord som dominerade; andra gånger var förmaning och varning mer nödvändigt; och för en del var det tröstande ord som behövdes. I varje församling förmanade Jesus de som hade öron att höra att lyda vad Anden hade att säga till kyrkan.

En viktig del i att kunna uppnå en effektiv verksamhet är att identifiera de rätta mänskliga ledarna som kan uppbygga, förmana, och trösta Guds folk. Detta är också den helige Andes uppgift. Kom ihåg att det var Anden som sade till kyrkan i Antiokia: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till" (Apg 13:2). Senare ser vi att Paulus säger till de äldste i kyrkan i Efesus: "Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod" (Apg 20:28). Den helige Ande uppbygger, förmanar, och tröstar oss ofta genom mänskliga ledare.

Den helige Ande har blivit sänd för att uppmuntra oss till helig levnad och att lita på Gud, och för att trösta oss. Hur underbara är alla dessa verk som den helige Ande utför! Vi behöver alla bli uppbyggda, förmanade och tröstade. Den helige Ande ger oss alla dessa tre i överflödande mått.

Vägen till framgång

Vet du varför den första församlingen var så framgångsrik? De hade Guds särskilda förmån därför att de lät den helige Ande styra alla deras aktiviteter.

Den första församlingen lät den helige Ande leda dem var de skulle gå och vad de skulle göra. Han var den som styrde. Anden bestämde och satte upp ledarskapet i kyrkan. Vi läser att det resulterade i att arga motståndare till evangeliet konfronterade apostlarna med den här anklagelsen: "Ni har fyllt Jerusalem med er lära" (Apg 5:28). På samma sätt var det när aposteln Paulus och hans grupp kom till Tessalonika. Vissa Judar varnade styresmännen: "Nu är de här också, de som har vänt upp och ner på hela världen" (Apg 17:6).

Vilket enormt vittne om den första församlingen! Den fyllde hela städer med Jesu Kristi lära och vände upp och ner på hela världen.

Vilken ära att bli arresterad och åtalad för att ha fyllt hela min stad med Jesu Kristi lära! Då skulle jag säga till domaren: "Sätt igång och anklaga mig. Ärad vare Herren!"

När Paulus skrev det här brevet till kyrkan i Kolosse, ungefär 30 år efter att den hade blivit grundad, kunde han säga: "Det sanna budskapet, det evangelium som har kommit till er och finns i hela världen och växer och bär frukt" (Kol 1:5,6). Det är fantastiskt! Den första församlingen, ledd av den helige Ande, hade lyckats nå ut med Jesu Kristi evangelium till hela världen. Vi står slagna av häpnad över vad de uträttade. Till skillnad från oss hade de inga flygplan. Inga helikoptrar. Inga tåg. Inga bilar. Inga telefoner. Inga fax maskiner. Ingen television. Inga radioapparater. Inga telegrafmaskiner. Inga datorer. Inga veckotidningar. Inga dagstidningar. Inga tryckerier. De hade faktiskt inte något av de moderna kommunikationssystemen som vi idag tar för givet – och ändå nådde de ut med evangeliet till hela världen!

Det sorgliga misstaget som den moderna kyrkan gör, är att påstå att den inte behöver den heliga Ande. Vi förkunnar att vi inte längre behöver den helige Ande för att leda våra aktiviteter. Istället följer vi kommittéer som består av respekterade lärda män som har gått på seminarium och som har gjort djupa sociologiska, demografiska och etnografiska studier av världen. Vi vet hur vi ska gå in i ett samhälle, undersöka det, och komma fram till de bästa metoderna för att nå människorna där. Vi har tusentals högteknologiska program, men den tragiska sanningen är att kyrkan misslyckas att nå världen med Jesu Kristi evangelium. Och inte undra på det. Gud sade: "Inte genom styrka, inte genom kraft, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot" (Sak 4:6).

Vi behöver en kyrka som låter den helige Ande få sin rätta plats som aktivitets-ledare; en kyrka där den helige Ande utrotar skenhelighet och bedrägerier; en kyrka där den helige Anden bygger upp, tröstar, och förmanar sitt folk; med andra ord, en kyrka där den helige Ande regerar.

Låt oss än en gång bekräfta att Jesus Kristus är huvudet i kyrkan. Låt oss med tacksamhet erkänna vårt beroende av den helige Ande, och med iver önska att kyrkan ska vara vad Herren vill att den ska vara. Låt oss be honom om visdom och vägledning i varje beslut vi tar när det gäller kyrkans funktion, verksamhet, ledarskap, utgifter, och kampanjer att nå folk.

Trots alla våra dumheter och misslyckanden, och all vår fumlighet, så vill den helige Ande fortfarande leda oss och styra våra aktiviteter i kyrkan. Vi måste vara tacksamma över de tillfällen som han fortfarande ger oss att nå denna värld med Jesu Kristi evangelium.

Må det vara vår sanna önskan och bön att bli allt det som Gud vill att hans kyrka ska vara – ett ljus i världen, och att dela med oss av Jesu Kristi kärlek. Då uppfyller vi Andens egen vision om en kyrka i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant, men... helig och fullkomlig" (Ef 5:27).

6. Guds mångfaldiga nåd

Men hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt, och påminna er om allt vad jag har sagt er (Joh 14:26).

Det finns en underbar fras i "King James" bibelversion som sorgligt nog försvinner från nästan alla moderna översättningar. Petrus beskriver den helige Andes många gåvor som Gud ger till oss, för att välsigna oss, och han uppmanar oss att vara goda förvaltare av "Guds mångfaldiga nåd" (1 Petr 4:10).

"Guds mångfaldiga nåd." Vilken underbar fras! Den fångar så perfekt den rika samlingen av andliga välsignelser som Gud slösar på sina älskade barn. Och jag menar verkligen "slösa." För Gud håller inte tillbaka någonting i sin önskan att ge oss sitt bästa.

Vi kan bara se toppen på isberget i det här kapitlet, men jag hoppas att det är tillräckligt för att övertyga dig om den svindlande karaktären av "Guds mångfaldiga nåd" som vi har fått genom Guds helige Ande. Hans verk i de troendes liv är helt enkelt häpnadsväckande både på djupet och bredden.

Förseglad genom Anden

En av den helige Andes viktigaste uppgifter är hans särskilda verk att försegla. Paulus talar om för oss att efter vi har kommit till tro, "har vi tagit emot den helige Ande som ett sigill. Anden är en handpenning på vårt arv, att hans eget folk skall förlossas, för att hans härlighet skall prisas" (Ef 1:13,14).

Den är min!

På Paulus tid var staden Efesos en av de största hamnstäderna i Asien. De flesta handelsvaror som kom från öster för att säljas i väster transporterades igenom Efesos hamn. Det var handelscentrum för hela världen. Stora karavaner kom från öster med sina varor. Handelsmän från Rom samlades i Efesos för att köpa varor och sedan packa dem för att sända dem till Puteoli, Roms stora hamnstad. Därifrån blev de utskickade till hela riket. Varorna blev stämplade med vaxsigill och sedan inpräntade med en signetring som visade ägarens unika märke. Sedan blev varorna lastade på skeppen och skickade till Rom.

När varorna anlände i Puteoli, använde affärsmännens tjänare sigillerna för att identifiera deras herres gods. Stämpeln visade äganderätten.

Paulus använder den här bilden när han säger att Gud har satt sin stämpel av äganderätt på oss. Och vad är Guds stämpel av äganderätt? Hans helige Ande! När vi har den helige Ande, kan vi med säkerhet säga: "Jag tillhör Gud. Det är hans stämpel på mitt liv, det bevisar hans äganderätt över mig."

Du var en gång en syndens slav, i fördärvets fångenskap, men Jesus friköpte dig från slavmarknaden. Nu tillhör du honom. Paulus skrev till Korinterna: "Vet ni inte att er kropp är ett

tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva" (1 Kor 6:19)? Vår kropp är ett tempel för den helige Ande; vi tillhör inte oss själva. Vi har blivit friköpta för ett pris. Låt oss därför ära Gud i vår kropp och i vår ande, som tillhör honom.

Petrus skrev: "Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte" (1 Petr 1:18,19).

Vi är som varor som är på väg till hemorten. När vi anländer kommer han att säga: "Ja, han är min. Han har min stämpel på sig. Där är mitt märke. De är alla mina." Och Jesus kommer att erkänna oss alla som hans.

En fantastisk handpenning

Men detta är inte allt. Den helige Ande är också kallad "garantin" eller "handpenningen", för vårt arv. Vi använder fortfarande frasen "handpenning", vilket hänvisar till kontanterna vi lägger ner på ett köp för att visa att vi verkligen menar att vi ska betala hela summan. En handpenning säger till försäljaren: "Jag har inte hela summan med mig just nu, men jag ska ge dig en handpenning för att bevisa att jag menar allvar. De här pengarna visar att jag tänker fullfölja köpet.

Tänk dig att du annonserar om en bil till salu och någon kommer och tittar på den. Han provkör den och säger till dig: "Jag gillar den, jag vill ha den, jag ska köpa den. Spara den för mig. Jag har inte några pengar, men jag ska gå till banken och se om jag kan förhandla om ett lån. Snälla du sälj inte bilen till någon annan. Spara den för mig, för jag vill verkligen ha den här bilen." Om du är smart säger du: "Okej, ge mig en handpenning. Visa mig att du verkligen menar vad du säger." Om du enbart säger: "Okej, den är din", och personen går, då kanske du aldrig ser honom igen. Under tiden kanske andra personer kommer och säger: "Åh, det är precis vad jag har letat efter; Jag vill köpa den." Då är du tvungen att säga: "Jag har redan sålt den", och du kanske måste låta många köpare gå, för någon som kanske aldrig kommer tillbaka. Han kanske går förbi en firma med begagnade bilar och ser en annan bil som ser bättre ut än din och till ett billigare pris, och så köper han den istället, utan att tala om det för dig. Han känner inte att han är skyldig dig något, för han gav dig inte någon handpenning.

Gud vill att du ska veta att han menar vad han säger om att rädda dig. Han kommer att fullfölja den här affären. Han planerar inte att ändra sig. För att visa att han menar allvar, har han gett dig en handpenning på den framtida härligheten han har lovat dig. Handpenningen är den helige Ande.

Anden undervisar oss

När Jesus var på jorden, ville han att hans lärjungar skulle inse att den helige Ande skulle vara hos dem för att hjälpa dem att förstå Guds vägar och Guds ord, precis som han hade undervisat dem och hjälpt dem förstå.

I Johannes 14:26, sade Jesus: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt jag har sagt." Lite senare, i Johannes 16:13,

tillägger mästaren: "Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han föra er in i hela sanningen." Vi kan glädja oss av samma löfte idag.

Att leta efter guldklimpar

Att studera Bibeln är ett enormt privilegium. Det är en fantastisk bok. Ju mer jag studerar den, desto mer förundrad blir jag. Som hjälp att studera Bibeln, kan det vara bra att söka i original språken. På det viset kan man sila ut olika betydelsenyanser ur texten, de små klimparna som inte går så bra att översätta.

Jag är tacksam att mina egna grekiska studier ibland har hjälpt mig att hitta de här välsignade sannings-klimparna. Jag säger att jag har studerat grekiska; Jag säger inte att jag lärde mig grekiska. Jag är inte språkbegåvad till naturen. Språk är väldigt svårt för mig. Jag har naturlig begåvning på andra områden, men inte med språk. Men jag har ändå läst tillräckligt mycket grekiska så jag kan studera Bibeln lite djupare, och det är värt att gå djupare för att ibland hitta de här guldklimparna. Jag tror på frasen som säger: "Att kratta är lätt, men allt du får är löv; att gräva är jobbigt, men du kanske hittar diamanter."

Men har jag upptäckt att folk ibland hittar diamanter utan att gräva!

För många år sedan när jag var pastor i en kyrka i Huntington Beach, var det en av vännerna i församlingen som bara hade gått i skolan till och med sjätte klass. Åh, vad hon älskade Herren! Jag höll på att studera Galaterbrevet och forskade igenom grekiskan och försökte verkligen hitta några av de små sannings-klimparna. Tills slut förstod jag en av dem och tänkte: Åh, vad underbart det är att kunna lite grekiska! Men innan jag kunde dela med mig av mina klimpar, kunde den här kära kvinnan ofta säga: "Broder Smith, jag läste häromdagen i Galaterbrevet, och jag tänkte, "Vet du, det här måste betyda..." och så lade hon ut samma sanning som jag hade arbetat så länge för att förstå. Och jag tänkte: Gud, det är inte rättvist. Här sitter jag uppe hela natten för att underhålla min grekiska, och här förstår hon det utan någon som helst kunskap i grekiska!

Detta är precis vad Jesus menar när han säger att den helige Ande kommer att undervisa oss. Han säger till lärjungarna: "Ni behöver inte oroa er för att inte förstå Guds ord. Precis som jag har undervisat er, kommer nu den helige Ande att undervisa er."

Ett Guds barn som är uppfyllt av den helige Ande, och som älskar Herren och hans ord, är en mer sann guide i Guds sanning, än en filosofie doktor som känner till original språken, men inte är pånyttfödd. Att försöka förstå Bibeln utan den helige Andes hjälp, kommer enbart att leda dig till alla slags konstigheter.

1 Johannes 2:27 säger: "Men den smörjelse som ni tagit emot av honom (den helige Ande) förblir i er, och ni behöver inte någon som undervisar er." Detta är intressant eftersom praktiskt taget alla kulter insisterar att du behöver en människa för att lära dig. Dessa kulter betonar starkt sina böcker och försöker få dig att läsa deras material. Varför är detta så nödvändigt? Därför att du själv aldrig skulle komma fram till deras hel knäppa översättningar om du inte blev ledd till dem genom deras böcker.

Jag är inte alls orolig över vad någon kommer att tro om han bara läser Bibeln. Jag har ingen betänklighet över att säga: "Läs endast Bibeln." Jag tror att när vi läser Bibeln och ber den helige Ande att lära och instruera våra hjärtan, leder han oss till sanningen.

Naturligtvis har Gud kallat lärare och pastorer till kyrkan "för att utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Jesu kropp" (Ef 4:12). Även om en begåvad lärare verkligen förklarar Guds sanning, men den helige Ande inte vittnar om sanningen till ditt eget hjärta, kommer du inte att lära dig någonting. Det är den helige Ande som undervisar oss Guds ord. Det är så underbart att ha själva författaren till Bibeln till hjälp att förstå vad han skrev!

Uppfriskande av vårt minne

Jesus lovade också att den helige Ande skulle påminna oss om verser och avsnitt som vi behöver i ett visst ögonblick. Det var precis vad som hände med lärjungarna. I Johannes 2:22, läser vi: "När Jesus hade blivit förhärligad, kom de ihåg att han hade sagt det till dem; så de trodde på Skriften och orden som Jesus hade talat till dem." Jesus sade att den helige Ande skulle påminna dem, och det gjorde han. Johannes 12:16 säger: "Hans lärjungar förstod inte detta från början; men när Jesus hade blivit förhärligad, kom de ihåg att det var just detta som var skrivet om honom och att man hade gjort detta med honom." Först förstod de inte vad Jesus pratade om. Men senare, efter att han var förhärligad, påminde den helige Ande dem om vad mästaren hade sagt. Han hjälpte dem att sätta ihop alltsammans.

Jag är så tacksam att Anden fortsätter sitt arbete än idag. Har du någonsin pratat med någon och du helt plötsligt började citera ur Bibeln, verser du inte ens visste att du kände till? Det händer mig ofta. Jag börjar citera bibelställen och de bara fortsätter att rulla fram, även fast jag inte visste att jag kunde de här verserna utantill. Men ändå, i det ögonblicket påminner mig den helige Ande om det speciella stycket.

Han gör samma sak när vi har ett speciellt behov. Du kanske går igenom en svår prövning och känner dig överväldigad och pressad, när det helt plötsligt dyker upp en bibelvers, i ditt huvud, som passar situationen perfekt. Den helige Ande påminner dig om vad som berör Gud och Guds vägar. Han är där för att hjälpa dig och undervisa dig. Det är ett underbart verk.

Anden ber för oss

Paulus öppnar upp ett annat område i Romarbrevet 8:26,27, där den helige Ande är till en enorm hjälp.

Likaså hjälper oss Anden i vår svaghet. Ty vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord. Han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga såsom Gud vill.

Svagheten som Paulus pratar om här, är svagheten i att inte veta vad Guds vilja är. Vi vet inte alltid hur vi ska be. När vi tittar på en situation, kanske vi bedömer den på ett visst sätt, och så börjar vi att be på det sättet, men det kanske är precis raka motsatsen till vad Gud vill göra.

Föreställ dig att du känner en person som är vårdslös med sina pengar och på grund av detta är i en riktig knipa. Trots att han inte hade några pengar, så ringde han för 1,000 kronor i rikssamtal. Han har inga pengar att betala räkningen med, och hans telefon kommer att bli avstängd. Hur ska jag be för honom? Ska jag be: "Gud, ge honom pengarna, så han kan betala telefonräkningen?" Men tänk om Gud vill lära honom att vara vis och försiktig med hur han använder sina pengar? Om jag ber att hans telefonräkning ska bli betald, då kanske jag lägger hinder i vägen för vad Gud försöker att lära honom.

Det är farligt att vara envis och att fodra att Gud ska göra vissa saker. Det finns dåraktiga människor som säger: "Gud, om du inte svarar på den här bönen, kan jag inte lita på dig, och jag kommer inte att tjäna dig eller tro på dig mer. Om inte du ger efter för min vilja och min önskan vad det rör det här, då får det vara. Jag kommer att försvinna." Vad löjligt! Ytterst skrattretande. Gud säger: "Mina vägar är inte era vägar. Mina vägar är högre än era vägar" (se Jes 55:8,9).

Genom åren har jag upptäckt att många av mina böner var helt utanför Guds vilja. Det var saker som jag nästan insisterade att Gud skulle göra, men tack vare hans kärlek och godhet till mig så gjorde han det inte. Idag är jag lika tacksam för de böner som Gud inte besvarade, som jag är för de som Gud svarade.

Kan vi få Gud att ändra sig?

Det är viktigt att vi inser att meningen med bön inte är för att få Gud att ändra sig eller att övertyga Gud att se saker på vårt vis. Många människor gör misstaget att tro att deras böner kommer att få Gud att ändra sig. Men det är inte alls meningen med bön. Vi borde inte vilja ändra Guds vilja. Gud sade: "Jag vet vilka tankar jag har för er, säger HERREN, nämligen fridens tankar och inte ofärdens för att ge er en framtid och ett hopp" (Jer 29:11). Guds plan för dig är så mycket bättre än något som du kunde hitta på själv, så att tro att du kan förbättra Guds plan är enbart dumheter. Bön är inte till för att ändra Guds vilja.

Du kanske frågar: "Om bön inte är till för att ändra Guds vilja, varför ska vi då be? Vad är det för mening med bön? Meningen med bön är att öppna ditt hjärta, för att låta Gud göra det han vill göra, det som han vet är bäst för dig.

Jag är övertygad om att alla goda och rätta saker som du någonsin bett om, de hade Gud redan beslutat att ge dig innan du böjde ditt huvud. Jesus sade att vår himmelske Fader vet att ni behöver allt detta innan ni ens frågar (Matt 6:31). Bön öppnar upp dörren till våra hjärtan och låter Gud göra vad han vill göra för vårt bästa och till fördel för oss.

Bönens kretslopp

Sann bön har en kretsgång. Den börjar i Guds hjärta, med Guds avsikter och önsknings. Sedan placerar Gud de önskningarna i ditt hjärta. "Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning" (Fil 2:13). Som psalmförfattaren sade: "Ha din glädje i HERREN, han ska ge dig vad ditt hjärta begär" (Ps 37:4). Gud lägger sin önskan i ditt hjärta, och sedan uttrycker du den tillbaka till honom i bön. Det börjar med Gud och kommer och rör vid ditt hjärta, och sedan vänder det tillbaka till Gud igen. På så vis är kretsen fullbordad och dörren är nu öppen. Gud har nu chansen att göra det han vill göra för dig.

2 Krönikeboken 16:9 säger: "Ty HERRENS ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom." Gud letar efter människor vars hjärtan är i harmoni med hans. Det är allt han vill ha – hjärtan i harmoni med hans. Gud letar efter instrument genom vilka han kan utföra sitt arbete och genom vilka han kan utgjuta sina resurser till en behövande värld.

Nyckeln är att upptäcka Guds vilja. Låt ditt hjärta slå i harmoni med Guds hjärta. "Och detta är den tillit vi har till honom, skrev Johannes, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss. Och när vi vet att han hör oss, vad vi än ber om, så vet vi också att vi redan har det som vi bett honom om" (1 Joh 5:14,15). Om vi ber enligt Guds vilja, kan vi be med tillit att vår bön kommer att bli besvarad, därför att vi har öppnat dörren för Gud att göra vad han önskar att göra. Nyckeln är att be enligt hans vilja. Och att hålla takt med Anden gör det möjligt för oss att veta vad den viljan är.

Anden hjälper oss att vittna

En stor del av "Guds mångfaldiga nåd" är kraften att kunna vara ett frimodigt och effektivt vittne. I Apostlagärningarna 1:8, förkunnade Jesus: "Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft att bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns."

Vem? Jag?

Det är viktigt att se vilka det var som Jesus gav uppdraget till. I världens ögon var dessa människor bara nollor. Fem av dem var fiskare; alla bodde i ett obetydligt landskap på östra sidan av Medelhavet. Det var en orolig, obetydlig liten provins, och de här människorna var även obetydliga inom det här oväsentliga området. Men Jesus sade till dem att deras uppdrag var att sprida hans budskap till hela världen och förkunna det till varje människa.

Vi ser genast hur totalt omöjligt uppdraget är från ett mänskligt perspektiv. Hur skulle denna lilla obetydliga grupp kunna bära detta budskap till hela världen?

Men Gud säger aldrig till oss att göra någonting om han inte också ger oss kapaciteten att utföra det. Men ändå ger vi ofta Jesus tusen anledningar till varför vi inte kan göra det. Vi talar om för honom om alla våra tidigare misslyckanden. Vi argumenterar med hans uppdrag istället för att lyda dem. Det är så dumt. När kommer vi att upptäcka att Herren aldrig säger till oss att göra någonting utan att också ge oss kraften att göra det, om vi bara lyder?

"Men Herre, vi är så få. Herre, vem kommer att lyssna på oss? Herre, vi är nollor." Men Jesus lovade dem kraften med vilken de skulle utföra det. Han sade till dem att vänta i Jerusalem tills de hade fått kraft från höjden." Och då skulle de bli starka vittnen om Jesu uppståndelse.

Detta var budskapets hjärta i den första församlingen. Tack vare att Jesus uppstod från de döda, kan vem som helst som ångrar och ber om förlåtelse för sina synder och tror på Jesus, få sina synder förlåtna. Jesus befallde de första lärjungarna att sprida detta budskap, och de gjorde det på ett utomordentligt vis. De vittnade om Jesu uppståndelse med ord, med sina liv, och med gärningar. Låt oss titta lite på var och en av dessa.

Ordens plats

Först och främst skulle dessa troende vittna genom sina ord. De skulle predika evangelium, de skulle förklara de goda nyheterna med ord och meningar som deras åhörare kunde förstå.

Vårt jobb är detsamma, det har inte förändrats. Det är viktigt att vi också vittnar genom ord. Såsom Paulus frågade: " Hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar?" (Rom 10:14) Paulus vet att de inte kan tro utan att först ha hört om Jesus, och att de inte kan höra om inte någon predikar till dem. Det är därför vi måste fortsätta att använda ord för att vittna om Jesu Kristi frälsande verk.

Jag tackar Gud att det finns de som har talets gåva och muntligt kan vittna om Kristus. De är utrustade med den gåvan. De möter aldrig en människa utan att vittna till dem om Kristus. Underbart! Jag älskar det! Min far var en sådan människa.

Men som Paulus retoriska fråga i slutet av 1 Korinterbrevet 12 var: "Inte är väl alla apostlar? Inte är väl alla profeter? Inte är väl alla lärare?" Svaret är självklart: Nej. Alla har inte den gåvan. Vi kan bli modfällna om vi blir pressade till att vittna muntligt om Herren när vi inte har evangelistens gåva. Vi känner det som en skyldighet och tacksamhetsskuld att vittna muntligt, men vi drar oss för det, och tycker det är hemskt jobbigt när vi försöker. Sedan känner vi oss skyldiga när vi inte kan uttrycka vår tro med ord till alla vi möter.

Ett gudfruktigt liv

Men att vittna är mycket mer än att ge folk en inbjudan eller att berätta för dem om Jesus Kristus. Ett även starkare vittne är att leva ett Kristuslikt liv.

Vilket starkt vittne det är när ditt liv stämmer överens med ditt vittnesmål och andra kan se att dina ord är verkliga i ditt liv! Det är därför Paulus sade till Timoteus: "Var ett föredöme för de troende" (1 Tim 4:12). Det är därför han påminde de äldste i Efesos att han hade varit noga med att backa upp sin predikan med det sättet han levde (se Apg 20:18-35). Och det är därför han sade till Titus att en del "försäkrar att de känner Gud, men med sina gärningar förnekar de honom" (Tit 1:16).

Vårt liv blir ett vittne av vad vi tror. För att vara ett effektivt vittne för Jesus Kristus, måste vi leva på ett sådant sätt att hans personlighet lyser igenom.

För en tid sedan tillbringade jag en dag på ett läger med fantastiska skolungdomar. Vilken glädje att få se Guds Ande verka i deras liv. Precis när jag skulle åka därifrån kom en ung flicka fram till mig och sade: "Pastor Chuck, jag vill vittna till min bror och vet inte hur jag skall göra det." Jag talade om för henne att det bästa sättet var att leva hennes liv på ett sätt så han själv fick se. "Låt honom få se vad Jesus har gjort i ditt liv", sade jag till henne. Det är det starkaste vittnet du någonsin kan ge honom."

Visste du att namnet kristen är ett uttryck som kom från de otroende i Antiotika, när de studerade Jesu Kristi lärjungars liv? Kristen betyder "en Kristi efterföljare." Det är underbart när världen ger dig den titeln. Det är inte något som du måste förkunna: Jag är kristen!" Är du verkligen det? Är du

lik Kristus? Om en person skulle säga till dig: "Jag skulle så gärna vilja se Jesus." Då borde du kunna säga: "Om du har sett mig..." Ett sådant vittne skulle vara ett troget och sant vittne.

Sorgligt nog är ofta vad vi säger betvivlat på grund av vad vi är och vad vi gör. Det är omöjligt att vittna för någon med ord om hur underbart Jesu Kristi verk i ditt liv är, samtidigt som ditt liv förnekar dina egna ord. "Han ger mig en sådan underbar frid, och du måste ha en sådan frid som kommer genom Jesus Kristus", kanske du säger. Men om något litet irriterar dig, och du flyger i luften och skriker åt allt och alla, hur effektivt är ditt vittne då? Eller kanske du pratar om din glädje i Herren, medan du alltid är grinig och fräser åt alla. Vad du säger kommer att vara meningslöst på grund av vad du är. De som pratar mycket om Herren men inte lever det livet, lyckas bara göra kristendomen till åtlöje.

Jesus vill att du ska vara ett vittne för honom. Han vill att ditt liv ska vara så likt hans att det vittnar om honom. Då kommer folk att se vem han är, när de ser på Andens verk i ditt liv.

Gärningarnas plats

Det tredje sättet de troende bör vittna på är genom den helige Andes gärningar i deras liv. Hebreerbrevet 2:4 förkunnar: "Gud gav också sitt vittnesbörd genom tecken och under och många slags kraftgärningar och genom att dela ut den helige Andes gåvor efter sin vilja." Lägg märke till att det inte är något vi åstadkommer. Dessa tecken, under och mirakel sker inte enligt min vilja. Jag kontrollerar inte hur den helige Ande arbetar. Han delar ut till varje människa enligt hans vilja. Se upp för dem som låtsas att de kontrollerar Gud, och som påstår att de kan manipulera hans hand! De kan de inte. Anden är enväldig.

Paulus skrev till Romarna: "Jag vågar inte tala om något annat än det som Kristus har utfört genom mig för att hedningarna skulle föras till lydnad, genom ord och gärning, genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft... så att jag överallt har predikat Kristi evangelium" (Rom 15:18,19). Mäktiga tecken och under skedde genom aposteln, men det var inte han som skapade något av dem. Guds Ande valde att använda honom som ett redskap, och han var nöjd med det. Det är också därför han sade till Korinterna: "Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom, utan genom en bevisning i Ande och kraft. Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft" (1 Kor 2:4,5).

Så är det också med vårt vittnesmål, vårt vittne blir bara effektivt genom den helige Andes verk i oss. Det är enbart när vi är fyllda av Anden och lyder honom som vi kan vara modiga, starka vittnen.

Anden hjälper oss att bli lika Sonen

Andens huvudsakliga uppgift i varje troendes liv är att omvandla honom eller henne till en Kristi avbild. Allting han gör i våra liv pekar mot det målet.

Att likna honom

När Gud först skapade Adam, skapade han honom till sin likhet och till sin egen avbild. Tragiskt nog föll människan från Guds avbild och blev självisk, kall, likgiltig och hämndlysten. Det är

omöjligt att se på mänskligheten idag och förstå vad Gud hade tänkt när han skapade människan. Alla har vi syndat och saknar härligheten från Gud. Ingen av oss kan peka på sig själv som ett exempel på vad Gud hade för avsikt när han skapade Adam och Eva.

Om vi vill veta vad Gud hade för avsikt när han skapade människan, då måste vi titta på Jesus Kristus. Jesus uttryckte Guds ursprungliga önskan för människan. Han levde enligt Guds avbild till den utsträckningen att han kunde säga: "Den som har sett mig, har sett Fadern" (Joh 14:9).

Jesus levde som Gud vill att vi ska leva. Bibeln undervisar oss att Jesus utstrålade Guds härlighet och uppenbarade hans väsen (se Hebr 1:3). I 2 Korinterbrevet 4:4 kallar Paulus Kristus "Guds avbild", och i Kolosserbrevet 1:15 sade han att Jesus är "den osynlige Gudens avbild".

Jesus levde enligt Guds avbild. Han var allt det som Gud vill att vi ska vara. Han fastställde modellen. Petrus säger till oss att Jesus var ett exempel för oss, för att vi skulle följa i hans fotspår (1 Petr 2:21). Jesus är modellen som Gud använder när han verkar i mitt liv, för att göra mig tills sin avbild, och det är Guds önskan och syfte att återupprätta oss fallna varelser tillbaka till sin avbild. Gud vill ogiltigförklara syndens inverkan och människans fall, och upprätta oss igen till hans Sons Jesu Kristi avbild.

Vårt största misstag

Misstaget vi ofta gör här är att titta på modellen och säga: "Detta är vad jag vill ha. Så vill jag leva. Så vill jag uppträda. Jag hatar mig själv när jag blir arg och förlorar humöret. Jag hatar mig själv när jag flyger i luften och säger elaka saker till folk. Jag hatar mig själv när jag vacklar och följer köttets begär. Så jag tänker helt enkelt inte göra det längre. "Vi ser idealet och förstår hur Gud menade att vi skulle vara. I vårt hjärta önskar vi att leva vårt liv i kärlek och renhet, rättfärdighet, sanning och frid. Men sedan inbillar vi oss att vi kan uppnå det målet genom stark beslutsamhet och att enbart försöka.

Att endast önska att bli lik Jesus, kan inte i sig självt skapa den verkligheten. Det gör inte att vi kan nå vårt mål. Vi blir inte lika Kristus genom imitation, det är här som många människor tar miste.

Jesus sade en gång till Petrus, efter det att han hade misslyckats igen: "Anden är villig, men köttet är svagt" (Matt 26:41). Jag är säker på att vi alla har upplevt att det är sant. Vi saknar inte viljan att göra det; det är inte det att anden är ovillig. Problemet är att vårt kött är svagt. Det är därför som imitation aldrig fungerar.

Vi kan försöka att vara som det lilla loket som tuffade uppför backen, och upprepade: "Jag tror jag kan, jag tror jag kan, jag tror jag kan" – men det går inte. Jag kan inte. Jag kan inte bli en Kristi avbild genom min egen kraft.

Meningen med den helige Ande i mitt liv är att forma mig till Jesu avbild, och därigenom tillbaka till Guds avbild i vilken människan var skapad från första början. I Rom 8:29, säger Paulus att Gud har förutbestämt oss att formas efter hans Sons bild. I Efesierbrevet 4:13, insisterar han att Guds önskan för oss är att komma "till ett sådant mått av mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus." Gud vill forma oss till sin Sons avbild. Det är så han verkar genom Anden i våra liv.

Men hur gör han det?

Att likna hans Son

När han skrev till Korinterna, sade Paulus: "Och vi alla som med avtäcktt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Anden" (2 Kor 3:18). Detta är nyckeln. När vi med blottade ansikten börjar se Herrens härlighet, då börjar vi bli omvandlade till hans avbild. Guds Ande visar oss den evige Gudens härlighet. När vi betraktar denna härlighet, blir vi förändrade, tagna från härlighet till härlighet, medan vi blir formade och omvandlade till hans avbild genom hans Andes verk i oss.

För några år sedan kände jag en pensionerad sjöofficer. Genom åren hade han lärt sig "Marin språk" och hade en oanständig tunga. Sedan tog han emot Jesus Kristus. Ungefär sex månader efter att han blev kristen, var han ute i trädgården och klippte gräsmattan samtidigt som han visslade: "Kärlek, kärlek, kärlek, kärlek, kristen detta är din kallelse." Han såg sig inte för, och han missade att ducka under ett träd. En stor gren träffade honom rakt i pannan och slog omkull honom så han landade på ryggen. Hans motor-drivna gräsklippare fortsatte att gå tills den nådde ett staket.

Han låg på marken med en smärtfylld panna, hoppade upp, sprang till sin gräsklippare och stängde av den, rusade in i huset och skrek: "Älskling, älskling! Gissa vad som hände? Hon tittade på den stora bulan i hans panna och sade: "Vad var det som hände? Han sade: "Nej, nej, inte det. Jag slog emot ett träd – och jag svor inte!" Hon svarade: "Älskling, vet du om att jag inte har hört dig använda ett enda svordom på sex månader?" Överraskad svarade han: "Har jag inte?"

Det var bara ett ytterligare exempel på "Guds mångsidiga nåd." Anden hade gjort det, och min vän visste inte ens om det. Vilken glädje som uppstod när han insåg vad Gud hade gjort! Jag tror att det är därför som Gud så ofta låter oss kämpa för att vi ska se vår egen svaghet. På det sättet går vi inte omkring och skryter när vi lyckas med något. Han låter oss komma till en plats av hopplöshet, där vi inser vår totala oförmåga, så att vi är noga med att ge honom ära och lovpris när han gör arbetet.

Guds Ande formar oss till Kristi avbild medan han arbetar i oss dag efter dag. Och slutligen när Andens verk i mitt liv är färdigt och jag helt och hållet har blivit omvandlad till Jesu avbild, "Jag skall mättas av din åsyn när jag vaknar" (Ps 17:15). På den dagen kommer jag återigen att vara vad Adam var, när Gud först skapade honom. Och det kommer att ske med dig också, när du överlämnar dig, och låter den helige Ande verka i dig.

Allt vi behöver är redan vårt

Allt vi behöver för att leva ett lyckligt kristet liv är redan vårt genom den helige Andes verk. Han har för evigt krönt oss med sitt sigill och lever i oss som handpenningen till det ovärderliga arvet som väntar på oss i himlen. Han hjälper oss att förstå Guds ord och Guds avsikter och vilja. Han ber för oss när vi inte vet vad vi ska be för. Han ger oss styrkan att vara ett vittne i ord, liv, och gärningar. Han arbetar oavbrutet i våra liv för att omvandla oss till Jesu Kristi avbild, han som är Guds direkta avbild.

Vilken underbar hjälpare den helige Ande är! Vi behöver verkligen hans hjälp för att kunna leva ett framgångsrikt kristet liv. Vi behöver vara fyllda av honom och låta honom ge oss kraft och vägledning. Vi behöver hans närhet, vi behöver hans kraft, vi behöver hans vägledning. Vi måste vandra i Anden, så vi inte väcker köttets begär till liv. Köttets natur är så stark; det är bara Guds helige Ande som är starkare.

Låt oss be den helige Ande att komma och fylla oss tills vi flödar över, tills det levande vattnet flödar från våra liv. Låt oss hungrande ta emot "Guds mångfaldiga nåd", och sedan under tacksägelse helt och hållet underkasta oss den helige Ande och hans kraft. Vilket underbart arbete han gör i våra liv för att omvandla oss till sin sons avbild.

Detta är i sanning, "Guds mångfaldiga nåd."

DEL TRE:

**Vilka är
den helige Andes gåvor?**

7. Enighet i olikheterna

Jag känner inte till något ämne inom kyrkan som det finns mer okunnighet om än den helige Andes gåvor. Denna okunskap förekommer på båda sidorna av begreppet. Vissa människor förstår inte att den helige Andes gåvor är tillgängliga för kyrkan idag. Ofta visar vissa av dem som använder sig av dessa gåvor, en väldig ovisshet om hur de ska användas på rätt sätt enligt Guds ord.

Det verkar som om alla Andens gåvor var verksamma i Korint, men att de var missbrukade. Det var därför som Paulus skrev till korinterna – för att tillrättavisa dessa missbruk. Och vi kan verkligen vara tacksamma för det, därför att det gav oss viktiga principer för den rätta användningen av gåvorna.

I 1 Korintierbrevet 12 räknar Paulus upp nio andliga gåvor, indelade i grupper av tre i varje grupp (av kraft, tro, och tungomål). Men efter att han ger sin lista, säger han: "Men allt detta verkar en och samma Ande". Med andra ord, ger han oss nio olika manifestationer av Anden, men han vill att vi ska komma ihåg att det bara finns en Ande. Det är enighet i olikheter. Detta är viktigt för oss att komma ihåg när vi ser på Andens olika gåvor.

Förståelse för andliga gåvor

Paulus sade: "Bröder, jag vill inte att ni skall vara okunniga i fråga om de andliga tingen" (1 Kor 12:1). Paulus ville att kyrkan skulle förstå de viktiga andliga sanningarna. Han visste att de inte hade förstått vad de behövde förstå. Det är inte konstigt att det ännu idag finns kvar stor okunskap och svårighet att förstå det här ämnet.

Den övergripande principen vad det gäller Andens gåvor är denna: Andens sanna gåvor, använda på ett bibliskt och rätt sätt, kommer alltid att rikta människors hjärtan till Jesus Kristus. Jesus sade att Anden inte skulle vittna om sig själv, utan om Kristus. Den bibliska användningen av gåvorna kommer alltid att ge dig en ny vision av Jesus Kristus och hans härlighet. Detta kommer att göra att du älskar honom mer, och att du drags nära honom igen. Ditt hjärta kommer nästan att explodera av kärlek och tacksamhet för vad Jesus är och vad han kan göra.

Detta är det bästa sättet du kan avgöra om en gåva är en sann manifestation av den helige Ande. Drar det mycket uppmärksamhet till personen som utövar gåvan? I tidskrifter som diverse föreningar sänder ut, vems bild finns på var och varannan sida? Till vem dras uppmärksamheten? Vem gynnar det? Vem är det som de försöker att upphöja i människors ögon? En sann manifestation av den helige Ande kommer alltid att upphöja Jesu Kristi person. Det är vad den helige Ande har kommit för att göra.

Det första vi måste förstå efter det, är att det finns olika gåvor. I 1 Korintierbrevet 12 räknar Paulus upp nio olika gåvor. Men ändå är det inte en komplett eller fullständig lista. Mot slutet av kapitlet nämner Paulus hjälpens och styrandets gåvor, och i Romarbrevet 12 tillägger han återigen till listan.

Paulus säger att det finns olika gåvor, men ändå bara en Ande. Det är samma Ande som delar ut alla gåvor efter sin egen vilja. Dessa gåvor kompletterar varandra; de tävlar inte med varandra.

För det andra, det finns olika verksamheter. En del har apostlaskapets gåva, andra har profetens gåva, vissa har pastor-lärares gåva. Andra har gåvan att styra eller gåvan att hjälpa. En del har uppbyggelsens gåva, en viktig och värdefull gåva. Min hustru har den gåvan. Efter att hon har pratat med och uppmuntrat olika grupper, är de redo att gå och utmana världen. Dessa är alla olika gåvor av förvaltning, men samma Herre leder alla. Vi tjänar samma Herre även fast vi tjänar honom på olika sätt.

För det tredje så finns det olikheter i funktionen. Jag vet hur vissa gåvor fungerar i mitt liv, men det betyder inte att de kommer att fungera på samma sätt i ditt liv. Det kanske de gör, men inte nödvändigtvis. Varför inte? Därför att det finns olikheter i verksamheten. Anden verkar på olika sätt i våra liv, enligt våra egna unika personligheter och karakteristiska drag.

Om du är en förälder har du med all säkerhet märkt att ingen av dina barn är exakt lika den andra. Var och en har en unik och distinkt personlighet. Eller om du har 14 barnbarn, så ser du att inte ens två av dem är lika. Alla är olika, unika i sitt sätt att fungera och reagera. Gud respekterar våra olikheter, och arbetar med oss enligt våra behov och beroende på vem vi är och hur vi fungerar.

Olikheter är bra

Jag har lagt märke till att vittnesbörd kan vara intressanta, spännande och nyttiga – eller skadliga. När en person vittnar om sin erfarenhet med Gud eller sin erfarenhet av en Andens gåva, kan många av oss tänka: "Men det är inte vad som hände med mig", eller "Jag har aldrig varit med om att det har hänt på det viset". Om du inte har tagit emot en särskild gåva än, kanske du tänker: "Jag förstår- det är så det kommer att ske när jag tar emot den." Vi inbillar oss att det kommer att ske på samma sätt för alla. Men det gör det inte.

Kanske du har profetians gåva. Innan du använder din gåva, kanske du andas hårt och känner en stickande känsla. Men någon annan som också har profetians gåva, kanske inte känner någon stickande känsla, och inte andas hårt. Men istället utövar han sin gåva på ett lugnt sätt. Ni har båda två samma gåva, men den verkar på olika sätt i er båda. Det är så Gud har planerat det.

Vår Herre är en mångfaldig Herre, och han verkar i oss på olika sätt. Gud älskar dig individuellt och behandlar oss på ett individuellt vis, enligt ditt temperament och dina egenskaper. Vad underbart det är att Gud verkar med var och en av oss på ett personligt sätt!

Det är därför det är viktigt att du inte försöker att duplicera en annan människas gåva. Försök inte att kopiera metoden som du ser i andra, och tro inte att det är det enda sättet gåvan kan fungera. Försök inte att följa ett visst mönster. Undvik särskilt tankar som säger: "Om jag inte gör som du gör det, då undrar jag om jag verkligen har den gåvan."

Försök inte att få samma upplevelse som någon annan har fått, tro inte att din erfarenhet är oäkta därför att det inte hände på samma sätt för dig som det hände för honom. Jag har hört folk säga: "Det kändes som om het olja hälldes ut på mitt huvud. Det började rinna ner över min kropp, bara fortsatte att rinna. Jag var uppslukad i denna glädje." Eller så beskriver de det på andra spännande vis: "Det var som kallt vatten nedför ryggen, som bara pirrade" eller "Det var precis som en mjuk rodnad som verkade fylla hela rummet." Jag skulle aldrig tänka mig att ogiltigförklara någon av deras upplevelser – de är alla underbara!

Om du hade en het-olja upplevelse, bra! Om du hade en kallt-vatten upplevelse, underbart! Om du hade en mjuk-rodnad upplevelse, fantastiskt! Men din upplevelse kommer inte nödvändigtvis att vara samma som någon annans. Leta inte efter den mjuka rodnaden. Om du gör det, då kommer dina ögon att vara på erfarenheten istället för på Jesus.

Enligt hans vilja

Anden vill verka i våra liv, enväldigt och enligt hans vilja. Men han gör det på olika sätt. En person kanske känner särskilda känslor, eller han kanske inte känner någonting alls. Inget av det utesluter att Guds Ande är verksam i våra liv.

Detta var mitt problem under en lång tid. Jag hade inte den upplevelsen som jag hörde andra människor prata om, och därför trodde jag inte att jag "hade det." Jag hörde folk säga: "När jag kvicknade till, såg jag mig omkring och – gode tid" Klockan var 19.00, jag vet inte var de fem timmarna tog vägen." När jag hörde dessa vittnesbörd som barn, så trodde jag att frasen: "När jag kvicknade till", menade ett medvetlöst tillstånd. Jag var säker på att när en person blev fylld med helig Ande, då blev han eller hon medvetlös. Så jag väntade i årtal på att bli slagen medvetlös, så att jag kunde "vakna upp." Men det hände aldrig på det sättet för mig.

Om du läser igenom Apostlagärningarna kommer du att se att varje uttryck på hur Anden gav kraft till kyrkan är unik. Inget enskilt mönster täcker alla; det hände aldrig på samma sätt två gånger av de som är uppskrivna.

Låt oss vänta oss sådana skillnader, och inte försöka att begränsa Gud inom ett visst mönster. Låt oss inte stoppa in Gud i en låda – låt Gud vara Gud och låt honom vara enväldig och verka som han vill.

Till allas fördel

Paulus undervisar att Andens uppenbarelse är till för alla, för allas vinning (1 Kor 12:7). Meningen med Andens gåvor är att de skall vara till nytta för hela kyrkan. Vi har inte fått dem för vår egen personliga vinning. Gud ger oss inte ord av kunskap för vår egen fördel.

Det finns en stor ondska idag, män och kvinnor som försöker utnyttja användningen av Andens gåvor. Människor har upplevt Guds vidrörande genom deras verksamhet, och de drar nytta av det. Kanske en vän eller ett barn har blivit botad, och de är så hänförda och upphetsade att de vill överösa presenter och uppskattning på den personen som Gud verkade igenom. Sorligt nog har många personer använt Guds gåvor för sin egen vinning.

Men den helige Andes gåvor är inte utdelade för personlig utsmyckning. De är inte leksaker som vi ska underhålla oss med, för att få tillfredsställelse och nöje när vi sitter hemma i vår ensamhet. De är skänkta så att hela kyrkan ska få nytta av dem. Gud har gett oss alla en gåva som ska användas för att välsigna hela kyrkan.

Det finns bara en gåva som är avsedd att uppbygga personen som använder den, istället för hela kyrkan. Detta är tungotalets gåva. Paulus sade: "Den som talar tungomål uppbygger sig själv" (1 Kor 14:4). Användandet av tungomålstalandet i vår egen personliga andakt bygger upp oss själva.

Detta är den enda gåvan som är avsedd för personlig uppbyggelse. Kroppen blir inte uppbyggd om det inte finns någon som översätter. Därför är regeln i allmänhet att Andens gåvor är till för hela kroppens behållning.

När gåvorna överlappar varandra

Det är ofta en förbindelse mellan de olika sätten som de andliga gåvorna yttrar sig. De är inte lika oberoende av varandra som vi ibland tror. Till exempel så täcker ibland visdomens gåva delvis kunskapens gåva, eller profetians gåva täcker delvis visdomens gåva.

Du kanske varnar någon och säger: "Min vän, jag anser att det du gör är farligt. Om du fortsätter kommer kanske det eller det att hända." Sedan efter en tid får du reda på att din antydning verkligen hände. På det sättet blev profetia sammanknutet med ord av kunskap.

När du talade sade du inte: "Det här kommer att hända dig", men "Det här kan hända." Och tids nog hände det verkligen också, så kunskapens ord blev profetiskt på ett väldigt naturligt sätt.

Detta påminner oss om att alla dessa gåvor är från Anden, och att han vägleder och instruerar deras användning på ett sätt som behagar honom. Han orkestrerar allting för att uträtta sina goda avsikter i våra liv. Och det borde vi vara enormt tacksamma för.

Vilka är de bästa gåvorna?

I slutet av 1 Korinterbrevet 12, uppmanar Paulus kyrkan att sträva efter de nådegåvor som är störst. Men "störst" är ett relativt ord. Vilka är de största gåvorna? De bästa gåvorna för den tjänsten som mest behövs i Kristi kropp vid just det tillfället.

Jag har många olika sorters sågar i mitt garage. Vilken av dem är den bästa sågen? Det beror på vad man behöver använda den till. Om man ska såga ett rör, då är det inte värt att använda tvärsnitt sågen, för då kommer man att råka illa ut. Frågan är vad som behöver göras?

Samma fråga borde ställas angående Andens gåvor. Vilka är de bästa gåvorna? De bästa gåvorna är de som bäst kan utföra det som behövs göras just då.

När vi diskuterar varje enskild gåva, kommer du att se värdet av var och en av dem i vissa situationer. Ibland är den bästa gåvan att kunna tala tungomål. Men andra gånger skulle det inte vara till någon nytta alls; det skulle bara få folk att tro att du är knäpp. Jag kan föreställa mig när gåvan att göra under skulle vara den bästa gåvan – till exempel, när du ska betala hyran och det är tomt på ditt konto. Då skulle inte tungomålstalandets gåva vara till mycket nytta – men att kunna utföra under skulle verkligen hjälpa.

När vi undersöker var och en av dessa gåvor, kommer vi att se hur varje gåva kan anses som "den största gåvan" under vissa omständigheter. Paulus förmanar oss att ivrigt sträva efter de bästa gåvorna. Han säger inte att vi ska be om dem, men att enträget längta efter dem. Det är en viktig skillnad, därför att den helige Ande utdelar till varje enskild person, i enhet med sin vilja. Han är enväldig.

Jag valde inte vilka gåvor jag skulle ha. Det var Guds ofelbara verk i mitt liv. På samma sätt är det också med kallelsen och de olika ämbetena. Allt är Guds enväldiga verk.

Strid emot den rätta fienden

Tänk om vi ändå kunde förstå enigheten i Kristi kropp. Om vi kunde sluta att tävla och opponera oss mot andra, bara därför att vi inte håller med om den särskilda synvinkeln i deras trossats! Vad tragiskt det är när kyrkor är kritiskt inställda till andra kyrkor, och pratar illa om varandra, bara för att de gör saker på ett annorlunda sätt.

En av de största katastroferna i kyrkan är dess oförmåga att identifiera vem den sanna fienden är. Kyrkan är så många gånger splittrad. Även inom en kyrka uppstår konflikter. Stridlinjer sätts upp, det blir splittringar – och detta är väldigt tragiskt. Satan älskar att skapa oenighet och splittring mellan bröder!

Vi inom kyrkan borde inte bråka med varandra. Vi ska vara eniga i vår strävan att få människor att komma in i Guds rike och ut ur mörkrets rike. Den sanna fienden är Satan. Det är vår uppgift att föra män och kvinnor ut ur Satans rike, in i Guds underbara rike. När detta en gång har skett, spelar det egentligen ingen roll om dessa nyfödda kristna ansluter sig till en annan kyrka som också älskar och tjänar Gud. Det bör aldrig vara vår avsikt att försöka få folk att komma till vår kyrka. Vår uppgift är att hjälpa dem att komma till en förståelse om Jesus Kristus och att överlämna sig till hans vilja.

Det kan hända att vår kyrka inte kan möta deras behov på ett effektivt sätt. Någon kanske tittar på mig och säger: "Den där gamla flintskalliga gubben – vad vet han? Jag vill ha någon som är yngre, som kan prata med mig om mitt äktenskap och som kan hjälpa mig. Jag behöver någon som har humor och är intelligent." Så därför kanske jag inte kan ge honom vad han behöver – och det spelar inte någon roll för mig! Huvudsaken är att vi hjälper människor att komma ur sitt syndfulla mörker, och in i Kristi underbara ljus. Sedan måste vi låta dem gå dit de kan få den hjälpen de behöver och bli uppbyggda.

För länge sedan fick jag ett brev ifrån en man som skrev: "Jag funderade på att bli medlem i Calvary Chapel, men den och den synpunkten var fel och den och den undervisningen var fel, så jag vet inte om jag verkligen förstår vad som pågår där." Jag skrev tillbaka och sade: "Jag tror inte att du gör det. Och jag föreslår att du inte fortsätter att tänka på att bli medlem i Calvary Chapel." Han drog upp en tvistefråga och beskrev sin chock över den, och jag sade: "Om du stannar här så kommer du antagligen att hitta mer som är ännu mer chockerande. Så det är kanske bättre att du inte stannar kvar här."

Det klokaste är att gå dit du känner dig mest hemma. Fyll den platsen som Gud har kallat dig till. Det är bäst.

Jag brukade uttala min mening om ritualer i vissa kyrkor. "De där liturgiska gudstjänsterna med rökelse och långa kappor", sade jag med ogillande i rösten, totalt dött." Jag uttalade också min mening om de demonstrativa Pingstkyrkorna: "Folk skriker och springer fram och tillbaka och gör konstiga saker. Vad dåraktigt." Sanningen är att jag kunde hitta fel med nästan alla andra... utom med mig.

Det finns åtminstone en bra sak med att bli äldre, man blir mognare. Genom åren har jag lärt mig att respektera och acceptera de som vill lovprisa Gud på ett liturgiskt vis. Deras temperament gör att de kan lovprisa Gud bäst i en sådan atmosfär. Jag inser också att de finns andra som lovprisar Gud bäst i en känslöbetonad miljö. De vill bli upphetsade, ställa sig upp och ropa högt, och ha översvallande sinnesrörelse i deras tillbedjan.

Jag förstår nu att vi alla tjänar samma Herre, även om vi gör det på olika vis. Han är samma Herre och älskar var och en av oss. Han älskar de som tycker om den formella högkyrkligheten och lukten av rökelse, och därför har han sett till att de har en miljö där de kan känna sig hemma, där de kan känna hans närhet. Han älskar också de vilda, extrema människorna som är tvungna att skrika och springa runt för att bli av med sin energi, så han har sett till att de också har en passande miljö.

Det är inte så att ett sätt är fel och ett annat är rätt. Det finns skillnader, men det är samma Herre. Det är detta som vi tycks glömma bort. På grund av våra olikheter tänker vi ofta att vi tjänar en annan Herre, så vi bråkar med varandra. Men istället för att döma andra för deras sätt att tillbe, så är det bättre att vi bara accepterar att de är annorlunda.

Paulus sade: "Vem är du som dömer en annans tjänare? Det är inför sin egen Herre han står eller faller. Men han kommer att stå, ty Herren har makt att hålla honom upprätt" (Rom 14:4). När du dömer någon för att de är vilda i sin Guds tillbedjan, då dömer du Guds tjänare. Men de tjänar inte dig – de tjänar Herren. Gud har makt att upprätthålla dem (även om de själva vill bli omkullkastade). Han har makt att hålla dem uppräta.

Var öppen till Gud

Jag vill vara öppen till Gud. När jag öppnar mig till Gud, gör jag det utan förbehåll, utan rädsla. Jag oroar mig inte för spökhistorier som vi så ofta hör, om någon stackars människa som öppnade sig för Gud, och blev bortburen genom bakdörren som en babblande idiot. Han gjorde misstaget att säga: "Gud, jag vill bli fylld av din Ande", och det var vad som skedde!

Detta en är en hädisk inställning till Gud och Jesus! Jesus sade: "Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer ska inte då er Fader i himlen ge den helige Ande åt dem som ber honom!" (Luk 11:13)

Vårt problem är att vi många gånger har stängt dörren till Gud. Vi vill inte att han skall verka. Eller om han verkar så säger vi till honom: "Här är gränserna, och här är anvisningarna. Det är bäst att du inte går utanför våra regler här Gud. Vi har formulerat hur det ska fungera."

Vad sorgligt! Herren vet vad som är bäst för oss. Det är klokast att foga sig efter honom och den helige Ande, så de kan ge oss de gåvor som på det bästa sättet kan användas till förmån för hela kyrkan. Han delar ut till varje enskild person, enligt hans egen vilja. Det är vårt jobb att vara öppna.

Må ingenting stå i vägen för honom när han skänker oss de gåvor som kan vara till nytta för oss och som kan bygga upp kyrkan. Låt oss hänge oss själva och användandet av dessa andliga gåvor till Gud. Må sedan Gud ge oss kraft, och använda oss som han anser lämpligt.

8. Visdomens ord

Den ene får av Anden ord av vishet (1 Kor 12:8).

Jag älskar rådet en fattig mamma gav till sin unga son: "Älskling, när du inte har någon utbildning, måste du använda hjärnan."

Vilken sällsynt sak visdom är i dessa dagar! Innan vi börjar titta på visdomens ord, skulle det vara bra att notera att det är en definitiv skillnad mellan kunskap och visdom. Det är inte samma sak.

Är kunskap del av visdom?

Kunskap är en samling fakta; visdom är rätt användning av fakta. Kunskap säger till dig att det söta lilla svarta djuret med det vita strecket utmed ryggen inte är en katt. Visdom säger till dig att hålla dig på avstånd. Kunskap säger till dig att det ringlande djuret framför dig är giftigt. Visdom säger dig att inte klappa det.

Det är en enorm skillnad mellan kunskap och visdom. Många av de mest utbildade människorna i hela världen är några av de mest odugliga. De har mycket kunskap men de vet inte hur de ska använda den. Människor som är mycket intelligenta och har kunskap gör ofta dumma saker för att de inte är visa. Till exempel, Timothy Leary, en högt begåvad man med mycket kunskap, förstörde sitt liv med LSD, och ledde otaligt många andra till sin undergång.

Jag förundrar mig över de okloka saker begåvade människor tror på och gör, när de en gång har förnekat Jesus Kristus. Därför "att frukta HERREN är början till vishet" (Ps 111:10). Människor som förnekar Gud har en benägenhet att tro på löjligen saker. I Indien bor några av de högst utbildade människorna i världen under de mest smutsiga och ohälsosamma förhållandena, nästan som djur, för att de ska kunna tillbringa tid med en guru vid namnet Sai Baba. Dessa högt begåvade människor tror att en av den högsta äran är att kunna få äta hans avföring.

Ett sådant utövande är så chockerande att det är svårt för oss att föreställa sig. När människor som är i uppror mot sanningen, är överlätna till ett förfallett sinne, då verkar det som om satan sänker dem till den värsta sortens oanständigheter. Detta är vad som händer med intelligenta människor som förnekar Guds sanning.

Paulus talar om för oss i 2 Tessalonikerbrevet 2:10,11, "eftersom de inte tog emot sanningen... Därför sänder Gud en kraftig villfarelse så att de tror på lögnen." Gud låter dem tro på en lögn istället för sanningen. Paulus lägger fram hela händelseförloppet i Romarbrevet 1:28: "Och eftersom de inte ansåg det vara något värt att ha kunskap om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag, så att de gjorde sådant som är mot naturen." De gör sådant som är avskryvt och otänkbart. När en människa förnekar Jesu Kristi sanning och överlämnar sitt sinne till mörkrets orenheter, då drar satan ner honom till botten.

Om någon inte har gudsfruktan, då har han eller hon inte heller sann visdom. I själva verket så har den personen inte ens börjat vandra på visdomens väg.

Kunskap utan visdom kan vara väldigt farligt. Genom kunskap har vi kunnat skapa vapen med förmåga att förinta hela mänskligheten. Vi hoppas att visdom kommer att stoppa människan från att förinta sig själv genom dessa vapen. Salomo sade: "Visheten är den främsta. Håll den högt" (Ords 4:7,8).

Visdomens gåva

Bibeln lär oss att förutom vanlig visdom, så finns det en speciell gåva från den helige Ande som kallas "visdomsord." Det är inte ett enormt förråd som du kan använda dig av närhelst du känner för det. Det gör dig inte till någon slags guru så att du kan säga: "Om det är någonting du vill veta så kom bara till mig, så öppnar jag min skattkammare av visdom till dig." Så fungerar det inte – det är inte ett förråd av visdom som du hämtar ifrån när du vill. Istället är det smörjning av Anden som kommer över dig när du behöver den, och ger dig de rätta orden att säga i den speciella stunden. Visdomens ord kommer när kritiska situationer uppstår och viktiga beslut måste fattas. Det är ett vist ord som är så perfekt att det helar splittring. När folk hör det, säger de: "Åh, ja. Så är det!"

Visdomens ord är så passande att det tar bort all spänning. Föreställ dig att det försiggår ett hetsigt gräl eller motsättning. En person kan få ett ord av visdom som förvandlar saken och tillfredsställer båda sidorna. "Ja det kan jag hålla med om", säger de som grälar. Detta visdomsord kan vara ett underbart redskap för att lösa tuffa problem. Det tar hand om människors tvister och ger lösningar till svåra problem. Det tar bort hätskheten mellan människor och ger en fridfull lösning som alla kan leva med.

Liksom med alla andliga gåvor, så kvarstår visdomens ord under Andens kontroll och verksamhet. Det är inte något som vi kan använda närhelst vi vill. Istället är det något som Anden ger oss vid ett speciellt behov. Det är mer än en vanlig visdom, det finns tillfällen då Anden omedelbart ger oss det rätta ordet.

Visdomens ord i Bibeln

Vi kan se hur visdomens ord manifesterar sig i kung Salomos liv i Gamla Testamentet. En gång kom två kvinnor till honom. Båda två påstod att ett litet barn var deras. De båda kvinnorna hade fött vid ungefär samma tidpunkt, men en av kvinnornas barn hade dött. Hon påstod att det döda barnet tillhörde den andra kvinnan, så de förde fram sitt fall till Salomo. Båda kvinnorna påstod orubbligt: "Det levande barnet är mitt!" Så Salomo sade till sin vakt: "Ta ditt svärd och dela barnet i två delar, och ge dem var sin halva." Den sanna modern bad: "Nej, nej! Gör inte det! Låt henne få det." Den andra kvinnan sade: "Bra, det är rättvist, vi får halva var." Salomo pekade på barnets rätta mor och sade: "Detta är den sanna modern, ge barnet till henne" (se 1 Kon 3:16-28). Genom visdomens ord kunde han lösa det här svåra problemet.

Jesus demonstrerade ofta visdomens ord. Det mest klassiska fallet var kanske när fariseerna försökte att snärja honom med en kuggfråga. De formulerade sin fråga noggrant, och trodde inte att det fanns någon chans för honom att komma undan den här. "Är vi berättigade att betala skatt till kejsaren, eller inte?" frågade de. De visste att om Jesus sade: "Ja, ni ska betala skatt till kejsaren", då skulle han förlora varje Jude i folkmängden, för de hatade att betala skatt till den romerska regeringen. Det var något som verkligen retade dem. Men om han istället skulle säga: "Nej, ni ska inte betala skatt till kejsaren", då kunde fariseerna springa till domarna och säga: "Ni

har en revolt på gång. Det är en upprorsman här som manar folk att inte betala skatt!" De trodde att de hade lyckats snärja honom. Det spelade ingen roll hur han skulle svara, han var fast. Men så var det inte riktigt.

Jesus sade: "Visa mig ett mynt", så en man höll upp en denar. Jesus frågade: "Vems bild och inskrift är detta?" De sade: "Kejsarens." Han svarade: "Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör Gud" (se Luk 20:22-26). Hans ord av visdom förbryllade dem och deras fälla exploderade rakt i deras egna ansikten.

Visdomens gåva verkade också i lärjungarnas liv. I Apostlagärningarna 6, uppstod klagomål över kyrkans välfärdsprogram. De grekisktalande Judarna klagade på att deras änkor inte blev behandlade likvärdigt med de infödda Judarnas änkor. När de kom till apostlarna och klagade, sammankallade de kyrkan och sade: "Det är inte önskvärt att vi försummar Guds ord, för att göra tjänst vid borden. Nej bröder, utse bland er sju män som har gott anseende och är fyllda av Ande och visdom, så ger vi dem den uppgiften. Själva skall vi ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst" (Apg 6:2-4). Tillägget till den här händelsen säger att: "Alla de församlade tyckte att förslaget var gott". Detta är visdomens ord.

Senare i Apostlagärningarna 15, uppstod en oenighet mellan de hednakristna i Antiokia på grund av några lagiska Judar som hade kommit ner från kyrkan i Jerusalem. Dessa män såg friheten de hednakristna hade i Jesus, och de sade: "Hör på här, ni kan inte bli frälsta om ni inte håller Mose lag och blir omskurna. Vi i Jerusalem håller fortfarande hela lagen."

På grund av att dessa män ansåg sig vara ämbetsmän som representerade kyrkan i Jerusalem, sade Paulus: "Kom så reser vi upp till Jerusalem så vi kan utreda det här". Så Paulus och Barnabas följde med dem tillbaka till kyrkan i Jerusalem, där de äldste hade samlats för att utreda tvistefrågan.

Det här var ett känsligt problem i den första församlingen, och det gjorde att det uppstod en skarp klyfta som splittrade kyrkan. På ena sidan var de som förkunnade att hedningarna inte behövde lyda Mose lag – och Paulus var en av dem. På andra sidan var Judaisterna som sade: "Du kan inte bli frälst utan att hålla Mose lag." När kyrkorådet i Jerusalem samlades för att utreda den här saken, var det fara för att kyrkan skulle bli splittrad.

Peter stod upp och beskrev hur Herren hade kallat honom att gå till hedningarna, och hur de hade tagit emot den helige Ande. Sedan sade han: "Varför ska vi lägga ett ok på lärjungarnas axlar (med hänförelse till lagen) som varken våra fäder eller vi själva har klarat av att bära?" Efter det beskrev Paulus och Barnabas sin tjänstgöring hos hedningarna och de fantastiska undren Gud hade utfört genom dem. Till sist sade Jakob: "Mina bröder, jag föreslår att vi skriver till de hednakristna och välkomnar dem, men låt oss inte bekymra de som har vänt sig till Gud. Låt oss föreslå att de avhåller sig från sådant som orenats genom avgudadyrkan, från otukt, från köttet av kvävda djur och från blod." Vi ser att det här förslaget – detta visdomens ord från Jakob – väckte stor glädje bland apostlarna, de äldste och hela kyrkan. Alla sade: "Utmärkt! Bra idé!" och det var uppklärat. På det här viset omintetgjorde visdomens ord en eventuellt explosiv situation. När kyrkan i Antiotika fick brevet, glädde de sig över den uppmuntran de fick (se Apg 15:1-31).

Visdomens ord idag

Ofta när jag blir tillfrågad om något i Bibeln, börjar jag svara på frågan redan innan jag riktigt vet svaret. När jag börjar svara, kommer ofta passande bibelord in i mitt huvud, och en plötslig förståelse. När jag svarar personen lär även jag mig, på grund av visdomens gåva.

Detta är visdomens gåva. Du visste inte svaret innan det ögonblicket, men medan du talar vittnar ditt hjärta om sanningen och det låter vettigt. Guds Ande ger dig svaret. Det är inte något du hade lärt dig eller studerat eller tänkt ut, men det är så rätt, så mitt i prick, att du inser att det är visdomens ord.

I tjänsten som pastor-lärare, tror jag att det är tre olika gåvor som används, speciellt när vi undervisar Guds ord. De är profetians, kunskapens och visdomens gåva. Ofta när vi undervisar, så öppnar Herren upp ett stycke till våra hjärtan och ger oss visdom och förståelse för ett speciellt avsnitt. Jag lyssnar ofta på mina egna inspelningar och blir välsignad av dem. Många gånger när jag lyssnar säger jag till mig själv: "Var det jag som sade det där? Det var verkligen bra". Anledningen till att det var bra var att visdomens ord verkade genom mig. Jag sade saker som översteg min egen visdom – som gav en annan prägel och förståelse till församlingen, genom att visdomens ord var verksamt.

Du får ingen påringning

Det är troligt att du kan ha använt den här gåvan utan att ha vetat om det. Kommer du ihåg någon gång när du fick en svår fråga, och när du började ge ett fumligt svar kom orden till dig? Du kunde ge svaret, det var lätt förståeligt, och det var rätt. Detta är gåvan av visdomens ord.

Andens gåvor fungerar så naturligt att vi ofta inte ens lägger märke till att de är i användning. Många gånger är det inte förrän efteråt när vi har mer information, som vi helt plötsligt märker att vi talade med en visdom som övergick vårt eget förstånd. Vi hade inte alla fakta, men ändå träffade visdomen mitt i prick.

Du får inte en signal eller hör sirener när du använder visdomens ord. Du hör inte bjällror som ringer och manar dig att säga: "Lyssna till mig, för visdomens ord kommer nu att flöda över mina läppar". Av någon anledning tror somliga människor att Anden endast kan verka i våra liv om vi befinner oss i en trans, när vi är omedvetna om vad som pågår. Vissa tror att när Anden tar kontakt med oss, då går vi omkring som en zombie, och våra ord är Guds kraftfulla, dynamiska ord som kommer med en hög dallrande röst.

Nej, det fungerar inte alls så. Visdomens ord verkar på ett helt naturligt sätt. Vi förväntar oss ofta att övernaturliga saker bara händer på ett övernaturligt vis, men många gånger sker det på ett sådant naturligt sätt att vi inte känner igen deras riktiga övernaturliga karaktär. Vi är ofta inte ens medvetna om att det vi säger är inspirerat av Anden – med det är det.

Att surfa och bli ledd av Gud

När jag ser tillbaka på mitt liv och minns hur Gud har väglett mig, så ser jag hur han mirakulöst ledde mig på naturliga sätt. Jag visste inte att Gud ledde mig, men när jag ser tillbaka kan jag klart och tydligt se Guds hand. Han är så god, han leder oss även när vi inte ens är medvetna om det!

När jag först började tjäna Gud försökte jag vara en evangelist. Alla mina gudstjänster var väckelse möten, även fast jag var pastor i en kyrka. Jag vädjade alltid till församlingen i slutet av min predikan att ta emot Herren. Om det inte fanns några ofrälsta närvarande (vilket ofta var fallet) vädjade jag till människorna att de återigen skulle överlämna sina liv till Gud, eller be om förlåtelse för att de inte tog med sig någon ofrälst vän till kyrkan. Jag fortsatte på det sättet tills jag tvingade dem att komma fram till altaret och erkänna sina synder. Jag bedömde alltid framgången med mina predikningar med hur många människor som kom till altaret, och hur innerligt de grät.

Jag hade samlat predikningar med olika teman, som skulle räcka i två år. Efter att jag hade avslutat två år i en kyrka, bad jag om förflyttning till ett annat ställe. Då flyttade jag till en ny kyrka och predikade där i två år. Detta fortsatte tills jag hamnade i Huntington Beach, Kalifornien.

På den tiden var Huntington Beach ett lugnt litet samhälle vid havet med ungefär 6000 invånare och med den lägsta skattebördan i länet. Oljekällorna lade en stark skattebas och kunde ge staden det bästa biblioteket och skolorna. Det var ett sömnigt litet samhälle. Folk visste inte hur bra de hade det där.

Det fanns inte många surfare på den tiden, och förläggaren av den lokala tidningen, samhällets apotekare och jag, brukade mötas nere på stranden varje morgon för att surfa. Det var underbart, vi var de enda som var där. Vi brukade beskåda bränningarna för att se om vågorna bröt bäst på norra eller södra sidan av piren, och sedan gå ut och ha allt för oss själva. Vi var vanligtvis färdiga runt kl.10:00 för att sedan gå till våra olika uppgifter. Detta livet var perfekt – men jag hade ett problem, mina predikningar tog slut. Mina två år tog slut och det var dags att be om en förflyttning, men den här gången ville jag inte ha en förändring. Jag tyckte om att bo i Huntington Beach. Vår dotter hade börjat skolan, och vi ville att hon skulle få nytta av stadens fantastiska skolsystem.

Just då höll jag på att läsa en bok som hette Aposteln Johannes, av Griffith Thomas. I sjunde kapitlet inkluderar han några underbara sammanfattande studier i Johannes första brev. När jag läste dem tänkte jag, det här är kolossalt bra predikningsmaterial. Dessa är verkligen bra sammandrag. Jag kan få ut en predikan ur vart och en av dem. De var 43 stycken. Underbart, tänkte jag. Jag kan stanna i Huntington Beach ett år till! Den följande söndagen talade jag om att vi nu skulle göra något annorlunda. Vi skulle börja studera en av böckerna i Bibeln, Johannes första brev.

Tack vare att jag använde mig av Griffith Thomas bok, och även andra referenser kunde jag utöka mina 43 predikningar till 52. Jag stannade ett helt år i Johannes första brev. Det fantastiska var att kyrkan det året fördubblades. Jag döpte fler människor det året än vad jag någonsin hade gjort förut! Trots att jag inte predikade väckelsegudstjänster utan undervisade ur Guds ord, så blev det ändå väckelse.

Jag tyckte fortfarande om att bo i Huntington Beach, och efter det året ville jag inte flytta. Jag kom ihåg att en av mina professorer från högskolan hade sagt att Romarbrevet skulle revolutionera vilken kyrka som helst. Jag hade förstås läst Romarbrevet, men det hade inte gjort något speciellt för mig. Jag hade hört samma sak från många andra, så jag beslöt mig för att undervisa denna bok om den skulle åstadkomma en revolution.

Jag var inte förberedd på revolutionen det åstadkom. Jag förväntade mig inte att det skulle revolutionera mig! I Romarbrevet upptäckte jag Guds nåd, och ett nytt förhållande med honom. Jag blev kvar i Romarbrevet i två år, och ville inte ens då lämna det. Just då såg jag en ny upplaga av Halley's Bibel Resehandbok. På utsidan stod det, "den viktigaste sidan i den här boken är 748". Så jag slog upp sida 748 för att se vad författaren ansåg vara det viktigaste i hans lilla bok. Han föreslog att alla kyrkor borde ha ett systematiskt sätt att läsa igenom hela Bibeln. Det bästa vore, ansåg han, om pastorns predikan var tagen ur den delen som folket hade läst föregående vecka. Det var då jag insåg att jag hade hela Bibeln till mitt förfogande, och kunde förbli i den för resten av mitt liv!

Det var så Gud på ett naturligt sätt gjorde ett övernaturligt verk i mitt eget liv och min tjänst, för att leda mig till Bibel studium som förkunnade texten tydligt för alla. Jag gick från väckelse budskap till att studera Bibeln bok för bok. Jag blev en lärare istället för en predikant.

Det hela verkade så naturligt. Gud tog min naturliga kärlek för havet, min naturliga kärlek till att surfa, och han använde de för att vägleda mig att bli en bibelutläggare. Gud verkar på ett väldigt naturligt sätt med sina övernaturliga verk i våra liv.

Att be om visdom

Det är sorligt men sant att det ofta sker splittring inom kyrkan. Därför är det så viktigt att den som har ett visdomsord, lägger fram en lösning som är acceptabel för båda sidorna, så att det inte uppstår delning. Många kyrkor har tragiskt nog delats, därför att det inte fanns någon med visdomens gåva.

Det är svårt för mig att förstå varför vi förlitar oss på vårt eget förstånd, när Gud har erbjudit oss sin visdom. Varför gör vi beslut utan att först gå till honom för visdom och vägledning? "Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna", lovar han oss i Ordspråksboken 3:6. Det är det klokaste vi kan göra.

Har nu någonsin fattat ett beslut som du senare ångrar? Du tänker: "Nej! Hur kunde jag göra det? Se vad som hände". Och du kanske tänker: "Gud, varför lät du mig hamna i den här röran?" Vet du varför? Därför att du inte bad om visdom. Be och ni ska få, sök och ni ska finna, bulta och dörren skall öppnas för er (se Matt 7:7).

Om du ber om visdom så får du det. Du kommer att upptäcka att den helige Anden kan ge dig ett ord av visdom som leder dig in i Guds plan.

Gud ger dig det rätta visdomsordet när du blir utmanad av en icketroende – om du bara ber honom. När du har ett svårt beslut att fatta i ditt hem, sök hans visdom – han har lovat att vägleda

dig. Kanske inte på ett sätt som får dig att tappa andan, men han kommer att leda dig. Bibeln säger att i Kristus Jesus är vishetens och kunskapens alla skatter gömda (Kol 2:2,3).

Och det underbara är att de är tillgängliga för dig nu, om du bara ber om det.

9. Hur visste han det?

Den ene får av Anden ... ord av kunskap genom samma Ande (1 Kor 12:8).

För många år sedan, när jag gick på en Bibel-skola, reste jag hem för att gå ut med en flicka som jag hade känt på gymnasiet. Jag började prata med henne om en särskild person som jag kände, om hur jag trodde att mannen inte hade någon biblisk grund för sin skilsmässa. Hur fel jag tyckte det var av honom att tänka på att gifta om sig. "Du förstår", sade jag: "Gud gör inte skillnad på människor, och även fast den här mannen hade varit i tjänst i kyrkan, ger det inte honom rätten att göra som han vill. Vi måste tänka på vad Guds ord säger. Utan en biblisk grund för skilsmässa, ifrågasätter jag verkligen hans position."

Jag fortsatte att prata så här nästan hela kvällen utan att veta att just den mannen hade friat till mitt sällskap! Ungefär två månader senare gifte hon sig med honom. Jag hade använt visdomens gåva, utan att jag visste om det.

Vad är kunskapens ord? Det är information som vi får på ett övernaturligt sätt, kunskap om saker som vi inte kunde veta på ett naturligt sätt genom att studera. Det är spännande att bli använd av Gud på detta sätt. Anden kan tala genom dig om en sak som pågår i någon annan människas liv, och efteråt säger du: "Häftigt! Varför sade jag det?" Det är en överföring av andlig kunskap om en person eller situation som inte kunde ha kommit genom ett naturligt tänkande. Det är någonting som snabbt kommer in i din hjärna och som Gud manar dig att säga.

I den förra händelsen pratade Herren genom den helige Ande för att varna mitt sällskap, men till sin egen bedrövelse vägrade hon att lyssna.

I Gamla Testamentet

Visdomens ord var använt av profeten Elia på ett märkligt vis. Gud gav Elia all slags kunskap – så mycket att varje gång Ben-Hadah, Syriens kung, planerade att invadera Israel för att överfalla dess trupper, så varnade Elia dem i förväg. På det sättet kunde Israel undgå varje fälla som Ben-Hadah satte ut. Till slut började den syriska kungen att bli misstänksam. Han kallade ihop alla sina generaler och sade: "Någon av er, läcker ut information. Vi har en läcka i säkerheten här, för det är omöjligt för Israels kung att känna till varje plan vi har." Han bad dem att erkännande.

Men de svarade: "Nej kung. Så ligger det inte till. Vi är dig trogna, men det finns en profet i Israel som även vet vad du säger till din fru när du går och lägger dig på kvällen." Det var på ett sådant kraftfullt sätt som kunskapens ord var använt i Elias liv.

Därför att Gud är enväldig när han skänker oss sina gåvor, inkluderat visdomens ord, så visade Herren inte Elia alla gånger vad som skulle hända. En gång när han på avstånd såg en sunemitisk kvinna komma – samma kvinna som han hade profeterat om att hon skulle föda en son – så skickade han sin tjänare Gehasi för att fråga om allt stod rätt till. Gehasi kom tillbaka och sade: "Hon säger att allt är okej", men Elisa svarade: "Någonting är gale, men Herren har inte visat mig vad det är." Han var förvånad, och det visar att profeten inte hade ett förråd av kunskap som han kunde hämta från närsomhelst. Varje ord av kunskap som han fick representerade ett nytt verk av Gud.

I Nya Testamentet

Vi ser ofta hur kunskapens ord visar sig i Jesu liv. I Johannes 1:45-51, går Filippus till Natanael och säger till honom: "Kom och se denna man. Vi tror att han är Messias." När Natanael kommer säger Jesus: "Se, han är en verklig israelit. I honom finns inget svek." Natanael svarar: "Hur kan du känna mig?" Jesus svarar: "Innan Filippus kallade på dig, såg jag dig där du var under fikonsträdet." Natanael svarar förvånad: "Rabbi, du är Guds Son! "Tror du det?" frågar Jesus. Stanna kvar här så kommer du att få se större saker än detta."

Vid ett annat tillfälle var Jesus på väg till Galileen tillsammans med sina lärjungar. Utanför byn som heter Sykar fanns Jakobs brunn. Medan lärjungarna gick in till byn för att köpa lunch, mötte Jesus en samaritisk kvinna vid brunnen. Under tiden som de pratar erbjuder Jesus henne vad han kallar "levande vatten", och hon blir väldigt ivrig över vad hon hör. "Ge mig det vattnet, så att jag inte behöver gå hit och hämta vatten varje dag, säger hon. Jesus svarar: "Gå först och hämta din man." "Jag har ingen man", svarar hon. Och Jesus svarar: "Du har rätt när du säger det. Fem män har du haft, och den du har nu har du inte ens gift dig med. Så det är sant, du har ingen man" (se Joh 4:6-8). Han använde ett kunskapens ord.

I Apostlagärningarna är denna gåva använd av Petrus och senare av Paulus. I Apostlagärningarna 5:3 visste Petrus genom ett kunskapens ord att Ananias och Safira hade ljugit för den helige Ande när de påstod att de hade gett hela försäljningssumman av en egendom de sålt, till kyrkan. Petrus kunde inte ha vetat detta utom genom ett ord av kunskap. Och tack vare detta, blev kyrkan renad.

Längre fram, i kapitel 8, konfronterade Petrus trollkarlen Simon efter det att han försökt köpa rättigheten att kunna ge den helige Ande till den han ville. "Till fördärvet med dig och dina pengar, eftersom du tror att Guds gåva kan köpas för pengar", sade Petrus. Be Herren om förlåtelse, för jag ser att du är förgiftad av galla" (se verser Apg 8:14-23). Petrus läste hans hjärta genom kunskapens ord.

I Apostlagärningarna 27, var Paulus på väg till Rom. Trots Paulus varningar beslutade hans fångvaktare att segla till Kreta. En kraftig storm blåste snart upp, skymde solen och slog hårt mot skeppet i flera dagar. Människorna gav upp hoppet om att överleva och gjorde allt de kunde för att rädda skeppet – de kastade all utrustning, all last och nästan allt de hade överbord, men stormen blev bara värre.

Under natten kom en ängel från Herren och talade om för Paulus att trots att skeppet skulle förlisa, så skulle alla bli räddade om de stannade kvar tillsammans. Nästa morgon stod Paulus upp och sade: "Män, var vid gott mod. En Guds ängel visade sig för mig i natt, och han sade: fastän skeppet skall bli förstört, skall ingen förlora livet." Och det var precis vad som hände. Kort därefter, när de närmade sig land, fastnade de på en sandbank och skeppet blev sönderslaget i bitar utav de starka vågorna. Men inget liv gick förlorat. Paulus hade använt kunskapens ord till att uppmuntra hela besättningen.

I kyrkan idag

I Calvary Chapel, kyrkan där jag är pastor, finns det en koreansk kvinna som blev skild från sin bror när hennes hemland uppdelades i norr och en söder. Han bodde i norra delen, och hon bodde i den södra, och de hade förlorat kontakten med varandra i över 40 års tid. En dag började Herren ge henne en ny oro för sin bror. Så hon bad att Gud skulle hjälpa henne att på något vis hitta honom, om han fortfarande levde.

Hon hörde att han hade blivit skickad till Manchuria, så hon bad återigen Herren att hjälpa henne att kontakta sin bror. Medan hon bad gav Herren henne ett telefonnummer i Manchuria. Hon ringde upp numret och hennes bror svarade! Den här kvinnan kom tillbaka från en resa där hon besökte sin bror. Innan hon åkte, hade Herren visat henne sin brors hus i en syn. När de anlände till Manchuria kände hon genast igen huset som hon hade sett. Hon återförenades med sin bror! Det är ett kunskapens ord – en underbar gåva från Gud.

Andra gånger kan kunskapens ord övertyga och tillrättavisa de som har "orent mjöl i påsen." Vi har sett hur den aspekten av ett kunskapens ord har fungerat i Calvary Chapel. Det har hänt att någon tagit med sig några vänner till kyrkan och senare ringt till oss och sagt: "Våra vänner pratar inte längre med oss. Vi tog dem med oss till kyrkan förra söndagen och de är helt säkra på att vi hade ringt till dig före gudstjänsten och talat om vad som försiggår i deras liv. Du träffade mitt i prick. Du talade direkt till dem. Vi försökte övertyga dem om att vi aldrig skulle göra något sådant, men de tror inte på oss. De är säkra på att vi ringde till dig och skvallrade om dem och att alla i kyrkan nu känner till deras problem." De berättade att deras vänner inbillade sig att jag tittade på dem under hela gudstjänsten!

Förutom detta så ger Anden ofta insikt om speciella saker som pågår i någons liv. När det händer kanske du blir frestad att tänka: "Usch, vilken hemsk tanke. Det måste vara min syndfulla fantasi. Jag borde inte tänka så." Men ändå märker man att man ofta har rätt.

För många år sedan var jag pastor i ett litet samhälle. En söndag pekade min fru Kay på en man i vår kyrka som hade en mycket framstående ställning i samhället. Han var en utmärkt familjeman med en underbar personlighet. Kay sade till mig: "När jag tittade på honom i morse, så visste jag genom Anden att han hade en affär med sin sekreterare. Det kom så starkt. Först tänkte jag: Usch det är hemskt att tänka något sådant. Det borde jag sluta att tänka på. Men det fortsätter att komma tillbaka. Han har en affär med sin sekreterare." Jag svarade: "Kay, Bibeln säger att vi inte ska tänka onda tankar." Hon svarade: "Nej, varje gång jag tittar på honom, ser jag honom med hans sekreterare. Han har en affär!" Jag insisterade: "Nej, sluta. Inte han!"

Några månader senare fick jag ett telefonsamtal. Den här mannen och hans fru var båda på telefonen tillsammans. De försökte prata, men allt de fick fram var ett svagt: "Pastor Chuck." Deras röster brast, de började gråta och kunde inte fortsätta. Så jag sade: "Det är okej. Jag vet vad samtalet handlar om."

"Vet du?" svarade han skeptiskt.

"Ja. Du har haft en affär med din sekreterare under de sista sex månaderna. Kom hit och låt oss prata, och be tillsammans."

Den här mannen och hans fru var chockerade över att jag precis visste vad som pågick. Men Herren hade redan visat det för Kay. (Herren visar min fru många saker, det är inte lätt att leva med en profetissa!)

I ordets tjänst

Kunskapens ord kommer ofta fram när undervisning av Guds ord pågår. Ofta när jag vill förklara något speciellt, hittar jag på en hypotetisk situation – och upptäcker senare att det träffade mitt i prick. De säger: "Det är jag! Vem har pratat med honom om mig?"

En söndagskväll undervisade jag om hur vi kan identifiera en falsk profet. "Det finns många pappersmissionärer där ute", sade jag. "De lever i några av de flottaste områdena i världen. De tar med sig godis ut till byarna som lockbete. När barnen kommer springande tar de kort på dem då de sträcker sig efter godiset. Sedan skickar de hem brev tillsammans med foton på en stor samling barn och säger: "Vi besökte nyligen denna by och delade ut bibelmateriel. Se hur ivriga barnen är att ta emot det. Gud välsignar vårt arbete." Och deras vädjan: "Fortsätt att ge oss pengar." Men dessa missionärer gör ingenting alls. De är pensionerade, men använder fortfarande sin adresslista för att lura folk här hemma i USA."

Jag fortsatte: "Somliga mitt ibland oss här, har också dessa pappersverksamheter. De har sina adresslistor som de använder varje månad för att skinna folk på pengar. De bor på Lido Island, kör vita öppna Cadillac bilar och går omkring i vita skor. De lever ett lyxliv och har inte alls någon riktig missionärsverksamhet."

Nästa morgon fick jag ett irriterat telefonsamtal. Min sekreterare sade: "Den här karlen låter väldigt arg. Han vill prata med dig." Så jag svarade: "koppla över honom." Så fort som jag plockade upp telefonluren, spottade den här mannen fram: "Jag vill bara tala om för dig att jag har en laglig verksamhet."

"Vad pratar du om?" frågade jag.

"Du vet allt vad jag pratar om!" skrek han. "I går kväll talade du om för folket att min verksamhet inte var laglig. Jag bor på Lido Island. Jag kör en öppen Cadillac. Jag har en missionärsverksamhet. Det är en laglig verksamhet. Jag vill att du ska veta det."

"Vänta ett ögonblick!" svarade jag. "Jag har aldrig hört talas om dig. Jag känner inte dig. Jag hittade bara på ett hypotetiskt exempel. Men om jag vore dig skulle jag fråga Herren hur laglig din verksamhet verkligen är."

När jag gav den där illustrationen, trodde jag att det bara var något jag hittade på. Men det var det inte alls. Det var ett kunskapens ord som sköt en pil som träffade mitt i prick. Jag beskrev honom exakt, även ner till hans vita skor!

Är kunskapens ord detsamma som visdomens ord?

Liksom visdomens ord, så är kunskapens ord inte en stor reservoar som du kan hämta från närhelst du vill. Det är inte någon enorm förråds depå som du har tillgång till.

Anden är enväldig, inte bara när det gäller vem han skänker gåvorna till, utan också hur de ska användas. Anden kanske verkar i mitt hjärta och mitt sinne och ger mig en särskild insikt, men han ger det inte till mig i varje situation. Han gör det bara vid särskilda tillfällen och av speciella anledningar. Jag kan inte bestämma det själv.

På samma sätt som när det gäller visdomens ord, så är kunskapens ord ofta verksamt utan vår kännedom.

Jag tror inte att Petrus hade en aning om att han talade ett ord av visdom, när han i svar på Jesu fråga: "Vem säger du att jag är?" svarade: "Du är Messias, den levande Gudens son." Jesus sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen" (Matt 16:13-17).

Petrus fick inte ett susande i öronen, en sensation eller en elektrisk stöt genom kroppen i samband med budskapet. "Han är Messias! Han är Guds son!" Hans röst blev inte högre, inte heller darrade den, för att visa att något övernaturligt pågick. Han sade helt enkelt med sin normala röst: "Du är Messias, den levande Gudens son." Trots det var det inte ett " normalt " uttalande: Jesus bekräftade att hans ord var en uppenbarelse från Fadern.

Kom ihåg att Anden verkar på ett väldigt naturligt sätt. Tro inte att du måste vara i sjunde himlen när Anden talar genom dig. Jag blir alltid lite misstänksam när någon kommer fram till mig med ett konstigt uttryck i ögonen och säger: "Herren har talat om för mig..." Jag har upplevt att när Anden verkar, så arbetar han på ett underbart, naturligt vis.

Vad är syftet med dessa ord?

Vad är det för mening med den här gåvan? Varför visar Gud oss sådana saker? Han ger oss inte den här gåvan så att vi ska bli populära i skvallercirklarna, så att vi kan avslöja alla genanta saker som pågår i kyrkan. Nej, Herren ger oss en inblick så att vi kan börja be för dessa lidande människor och deras behov.

Paulus säger till oss att tillrättvisa de som går vilse, "att de nyktrar till och slipper loss ur djävulens snara, där de hålls fångna, så att de gör hans vilja" (2 Tim 2:26). Många gånger när folk blir ett offer för fiendens list, visar Herren det för oss. När du tittar på dem, vet du att det är något som inte står rätt till. Men Anden visar dig enbart vad deras problem är så du kan be för dem, så att de ska bli lösta från satans makt.

Detsamma är sant för hela kyrkans församling. Kunskapens ord är skänkt till oss för att vi ska få se Guds folk lösta från fiendens makter. Vi som kyrka skulle göra enorma framsteg om denna gåva var använd på ett bredare plan.

Ett varningens ord

Jag erkänner att jag kan bli bedrövad över vad som ofta kallas kunskapens ord. Jag är säker på att du har sett eller hört denna falska "gåva" använd. Vanligtvis så är det en stor skara människor som har samlats och någon säger: "Jag känner att det är något här ikväll som har varit väldigt förtvivlad och även har funderat på självmord." Jag skulle vilja säga att något är förtvivlad varje dag. En

sådan "uppenbarelse" är inte ett kunskapens ord, utan bara en ren generalisering. Det är inte ett kunskapens ord som säger: "någon har värk i ett knä." Vid min ålder, vem har inte ett knä som ger dem problem?

Missuppfatta mig inte. Jag vill vara så öppen jag kan vara – men inte till den graden att jag tror på allting. Jag vill vara öppen för allt som Anden gör och vill ge. Men när folk vill påstå att någonting är av Anden, när det inte är det, då förstör de det sanna och gör andra avogt inställda till Andens autentiska verk. Jag har sett många saker som utgetts för att vara andliga manifestationer eller andliga gåvor, men som jag vet inte var utav den helige Ande. Jag är säker på det därför att Gud inte är oordningens Gud, men det som pågick var tydlig oordning.

Låt Gud använda dig

Jag tackar Gud för de verkliga erfarenheterna jag har haft av den helige Ande, och för gemenskapen jag har med honom. Jag är tacksam för allt den helige Ande har gjort, och det han gör i mitt liv. Men jag erkänner att det finns så mycket mer han skulle vilja göra i mitt liv. Min önskan är att helt och hållet vara öppen att tillåta Anden leda mig, och bli använd av Anden så att Guds verk kan bli uppenbarat i mitt liv på det sätt han önskar.

Vår himmelska Fader längtar efter att ge oss visdom och förståelse, och kunskapens ord är en viktig del av den visdomen och förståelsen. Om vi ändå kunde vara mottagliga och lydiga till Andens meningar. Tacksamma för hans trofasthet och att han talar till våra hjärtan, även fast vi inte svarar ibland. Må Herren fylla oss med sin Ande tills han överflödar våra liv som en källa av levande vatten, så att hans otroliga kärlek kan beröra och hela dem som finns omkring oss.

10. Hur man planterar ett mullbärsträd i havet

En får tro genom samma Ande 1 Kor. 12:8,9.

Ett av våra problem är att vi själva försöker framkalla tro genom mänskliga metoder. Men Paulus tar upp tro som en av Andens gåvor.

Författaren av Hebreerbrevet förklarar tro som "en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser" (Hebr 11:1). Mitt barnbarn hjälper mig att förstå vad författaren menar. Han har kommit in i en period där han med tro har en mustasch och skägg. Han har redan börjat raka sig i tro om att det en vacker dag kommer att finnas något där att raka av. Han lever genom tro, övertygad om det han hoppas på, men ännu inte har sett.

Jesus talade en dag till sina lärjungar om förlåtelsens betydelse. När de äntligen började förstå hur viktigt det är för Gud att vi förlåter de som har felat oss, sade de: "Herre, ge oss mer tro." De insåg att de inte kunde förlåta som Jesus befallde dem att göra. Det kom inte naturligt. Den naturliga reaktionen är att hämnas, att ge igen. Men Herren insisterade att de skulle förlåta, så de bad: "Herre, ge oss mer tro" (se Luk 17:3-5). Bara då kunde de förlåta på det sätt Jesus hade befallt.

Deras gensvar öppnade dörren för Jesus att tala om denna speciella trons gåva. Han svarade: "Om ni har tro som ett senapskorn, skall ni kunna säga till det här mullbärsfikonträdet, 'Dra upp dig med rötterna och sätt ner dig i havet!' och det skulle lyda er" (Luk 17:6). Det är helt fantastiskt. Tro som ett senapskorn! Jag undrar vad vi skulle kunna göra om vi hade tro som en avokadokärna?

Olika sorters tro

Till en början vill jag göra klart att det finns olika sorters tro.

Först pratar vi om en *tro som frälser*. Paulus säger: "Ty i kraft av den nåd som jag har fått säger jag till var och en av er: ha inte högre tankar om er själva än ni bör ha utan tänk förståndigt, efter det mått av tro som Gud har tilldelat var och en" (Rom 12:3). Jag tror att Paulus "mått av tro" är en hänvisning till den frälsande tro Gud har delat ut till alla. Om en människa förvaltar frälsningens tro som Gud har skänkt, kommer han eller hon att bli räddad från synd och ta emot Guds gåva, vilket är evigt liv. Hebreerbrevet 12:2, förkunnar att Jesus är trons upphovsman och fullkomnare. Därför verkar det som om också detta hänvisar till frälsande tro.

Hur tar du emot frälsningen? Paulus säger att det kommer genom predikan och predikan i kraft av Kristi ord (Rom 10:17). Du blir frälst "Om du med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda" (Rom 10:9). En sådan tro accepterar att om vi tror på Jesus Kristus, kommer vi att bli förlåtna och reade från vad det än är vi har gjort. Detta är tro som för med sig frälsning.

Paulus utvecklar sin lära om frälsande tro. I Efesierbrevet skriver han: "Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det" (Ef 2:8).

Frälsande tro är att lita på Jesus Kristus som vår frälsare, att tro att han betalade priset för våra synder. Det är att tro att Kristi blod var utgjutet som ett offer och var accepterat av Gud. Jesus tog våra synder på sig själv och dog i vårt ställe, så när vi tror på honom behöver vi inte gå förlorade utan ha evigt liv.

Gud har gett var och en av oss ett mått av Frälsande tro som räddar oss från våra synders skuld.

En annan slags tro är *en tro som litar på Guds löften*. Detta är den tro som får oss att vilja lära oss Guds ord. Helt och hållet tro på hans löften, och glädja oss över hans löften. Denna sortens tro saknas ofta bland Jesu efterföljare.

I Markus 16:9-14 läser vi att efter Jesu uppståndelse, "Visade han sig för de elva när de låg till bords, och han förebrådde dem deras otro och hårda hjärtan, då de inte hade trott på dem som hade sett honom uppstånden." Lärjungarna trodde inte kvinnornas vittne om att de hade sett Herren och även rört vid hans fötter. Jesus förebrådde dem, på grund av att de vägrade tro att han hade gjort det han hade lovat att han skulle göra (se också Luk 24:10; Joh 20:16,17).

Vid ett annat tillfälle när han gick med två av lärjungarna på vägen till Emmaus, sade han till dem: "Så oförståndiga ni är och tröga till att tro på allt som profeterna har sagt" (Luk 24:25)! Här är Guds Ord, sade Jesus, och ändå har ni inte trott eller litat på det. Hur kunde ni ha tvivlat på hans löften?

Det här är den sortens barnatro som förökar sig och växer. Judas uppmanar oss att bygga upp oss själva i den allra heligaste tron (Jud 20). Paulus skrev till församlingen i Thessaloniki om att växa till i tro (2 Tess 1:3). Denna sortens tro växer när vi upplever Guds trofasthet. Under åren ser vi Guds trofasthet, hur han tar hand om oss, hur han ger oss allt vi behöver, och hur han leder oss. Och vår tro växer. Den växer till den graden att problemen inte stör oss lika mycket som de brukade göra, därför att vi vet att allting vilar i Guds händer – och att han kommer att ta hand om dem.

Abraham hade en sådan tro. Romarbrevet 8:19 berättar att när Gud lovade honom en son, tänkte han inte på sin egen ålder – han var då omkring 100 år – och att Saras sköte var dött. Han tänkte inte på de mänskliga faktorerna vilket stod totalt emot att Sara skulle kunna få barn. "Det spelar ingen roll", måste han ha sagt. "Gud har gett mig detta löfte. Så om Gud ska göra verket, varför skulle jag då undra om det skulle vara möjligt? Det är inte jag som ska göra det. Är någonting omöjligt för Gud?"

Abraham sviktade inte i sin tro på Guds löfte, utan började ge Gud äran, för han var övertygad om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att hålla. Abraham är ett utmärkt exempel för oss.

Den tredje sortens tro är vad man kan kalla en *helande tro*. I Matteus 9 berättar om en kvinna som hade den här sortens tro. Jesus vandrade med en stor folkskara, när han plötsligt stannade och sade: "Vem rörde vid mig?" Lärjungarna kunde inte förstå varför han frågade detta. Folkhopen omkring dem knuffades och trängde sig fram för att komma närmare Jesus. "Herre, du skojar", var Petrus reaktion. "Alla knuffar och tränger sig på dig, och du frågar: 'Vem rörde mig? Alla står så nära!'" Jesus svarade: "Nej, jag kände kraft gå ur mig".

När kvinnan förstod att hon inte kunde dölja vad hon hade gjort, kom hon darrande fram och knäböjde framför Jesus. Hon erkände att hon hade lidit av blödningar i tolv år och hade spenderat alla sina pengar hos doktorer, men att det inte hade hjälpt henne. Nu hade hon tro att om hon bara kunde få röra vid hörntofsen på hans mantel, så skulle hon bli frisk. Därför närmade hon sig Jesus tills hon kom tillräckligt nära för att kunna röra vid honom, och genast upphörde blödningarna. Hon var botad. Jesus sade till henne: "Var vid gott mod, min dotter. Din tro har frälst dig" (se Matt 9:20-22; Mark. 5:25-34). Detta kan klassificeras som tro som helar.

Jag tror att helande tro är närbesläktad med vad 1 Korinterbrevet 12 kallar trons gåva. Denna gåva har många gånger att göra med helande och underverk. Det kan inte vara en slump att trons gåva kommer precis efter helandets gåva i Paulus lista (1 Kor 12:9). Många gånger finns det ett nära förhållande mellan trons gåva och helandets gåva.

Vem behöver tro?

Jesus pratade om trons enorma möjligheter i Markus 11. Jesus var på väg till Jerusalem. Han var hungrig, såg ett fikonträd och gick fram till det för att plocka några fikon. Men när han kom till trädet såg han att det bara hade löv. Så han förbannade det.

Nästa dag när han och hans lärjungar gick förbi trädet såg Petrus att det hade torkat och dött. "Rabbi, titta, fikonträdet som du förbannade har torkat", sade han. Jesus svarade: "Tro på Gud. Sannerligen säger jag er: Om någon säger till detta berg: 'Stig upp och kasta dig i havet', och inte tvivlar i sitt hjärta utan tror att det han säger skall ske, kommer han att få det han ber om. "Därför säger jag er: Allt vad ni ber om och begär, tro att ni har fått det, så skall det vara ert" (Mark 11:21-24).

Vilket fantastiskt löfte! Det finns människor som läser Markus 11:21-24 och tolkar det som att detta gör dem berättigade till allt de vill ha. De blir alldeles upphetsade över denna möjlighet genom tro, och de blir förespråkare för att de troende kan ha allt de önskar sig – en ny Mercedes, en ny lyxvilla, vad som helst! Det finns inga gränser; fyll i beloppet själv.

Men det är viktigt att vi förstår vad detta löfte var ämnat för. Jesus talade till sina lärjungar. Vad innebär det att vara en lärjunge? "Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig" (Luk 9:23).

Gud har inte gett oss tro för att vi ska kunna leva ett lyxigt liv. Tro är inte en oskriven check som ger oss allt vårt kött kan begära. Det är långt ifrån vad Gud önskar för oss. Det skulle bara förgöra oss. I Markus 11 talar Jesus till sina lärjungar, dessa män som hade förnekat sig själva, och tagit upp sitt kors för att följa honom. Löftet gäller bara dem.

Det är därför klart att du inte kan använda detta löfte för att på ett egoistiskt sätt berika dig själv. Tro har alltid varit nyckeln som öppnar dörren till Guds verk i världen. Ingen har någonsin haft en starkare tro än Jesus eller utträttat så mycket som han gjorde, ändå slutade han sitt liv på ett kors och inte i en Mercedes.

En tid för särskild tro

Det kan finnas stunder i våra liv då Gud ger oss en speciell tro för särskilda omständigheter. Vi förstår med säkerhet att Gud kommer att verka för oss, och vi kan tala med visshet därför att vi vet att det kommer att ske. Gud ger oss en sådan tro att vi inte behöver vara oroliga och bekymrade. Vi vet att det inte är några problem. Vi vet att Gud kommer att ta hand om allting.

Det finns många saker i mitt liv just nu som oroar andra människor, men som inte jag oroar mig för. Gud har gett mig en tro som ger mig visshet om att han kommer att ta hand om allting. Men det finns saker som jag oroar mig för, därför att Gud inte ännu har gett mig en sådan tro för dem. Precis som med de andra andliga gåvorna så är tro inte en behållare som du bara kan ösa ur när du önskar. Den har blivit skänkt till dig genom den allsmäktige Gudens vilja.

Efter en söndag förmiddagsgudstjänst, för många år sedan, kom några ungdomar upp till mig, i mittgången i kyrkan, med sin morfar som satt i en rullstol. De bad mig att be för honom. Eftersom han satt i en rullstol tog jag för givet att de ville att han skulle bli helad så han kunde gå igen. Så jag bad: "Herre, du är en mäktig Gud – du kan göra vad som helst. Det är inte svårt för dig att hjälpa, vare sig om vi är svaga eller starka. Hjälp oss Herre. Vi ber nu att du rör vid denna man och att du helar honom. Jag ber i vår Herre Jesu Kristi namn, det namnet som är högre än alla andra namn." Medan jag bad hade jag en stark maning att lyfta upp mannen ur hans rullstol och beordra honom att gå.

Jag måste erkänna att jag resonerade med Herren. Jag tänkte: Herre är det du som ber mig göra detta? Är det verkligen du? Jag var osäker och jag tvekade. Jag går vanligtvis inte runt och lyfter folk ur deras rullstolar. Denna gång kände jag en sådan stark maning att jag till slut gjorde det. Herren gav mig tro att be att mannen skulle bli helad och sedan att beordra honom att gå.

När jag sade: "Amen" reste jag upp mannen på hans fötter och sade: "I Jesu namn, gå." Och mannen började gå (till min stora lättnad!) Han gick upp i mittgången och småsprang tillbaka. Hans barnbarn blev så upphetsade att de nästan stod på händer. De ropade: "Han var förkyld och vi ville att Gud skulle hela honom från förkylningen! Han har inte gått på över fem år!" Jag var glad att de inte hade talat om det för mig förut. Jag tänkte: Varför var ni inte mer utförliga?

På onsdagskvällen senare samma vecka var jag i Tucson, Arizona, för att tala i en kyrka som jag hade varit pastor i för länge sedan. Efter gudstjänsten kom en man fram med sin fru i en rullstol. Hon hade haft en hjärnblödning och han ville att jag skulle be för henne att hon skulle bli helad, så hon kunde gå igen. Naturligtvis så tänkte jag genast på föregående söndag. Jag lade mina händer på henne och bad att Gud skulle hela henne. Jag försökte att be samma bön som jag hade bett på söndagen. Jag försökte komma ihåg vad jag hade sagt. När jag var färdig klappade jag henne på axeln och uppmuntrade henne att fortsätta att lita på Herren. Medan jag stod och tittade på när hennes man rullade ut henne ur kyrkan, frågade min son, Chuck Jr., som hade varit med mig föregående söndag: "Pappa, varför reste du inte henne ur rullstolen som du gjorde med mannen förra söndagen?" Och jag svarade: "Herren gav mig inte tro för att göra det."

Om inte Herren ger dig tro för att göra något, så rekommenderar jag starkt att du låter bli. Helandet på söndagen var en gåva av tro för just det ögonblicket och den situationen. En sådan tro

kommer inte alltid, den finns inte där för varje situation. Och det är så du kan känna igen det som Guds gåva.

Tro är en gåva från Anden som förser dig med övertygelse att Gud kommer att verka i en speciell situation. En sådan tro är planterad där av Gud. Det är Andens gåva, och det är underbart när det händer. Jag önskar bara att det hände oftare. Men den heliga Ande är den som bestämmer hur gåvorna ska delas ut, och jag är så tacksam när Gud ger mig trons gåva för en särskild situation.

Tro för en särskild situation

Det var lika sant i Bibelns tid som det är idag, att den tron inte heller för apostlarna fanns där varje gång. Den kom vid speciella tillfällen, i enhet med Guds enväldiga nåd och Guds enväldiga verk. Apostlarna helade inte alla sjuka människor de kom i kontakt med.

Aposteln Paulus verkade ha trons gåva, och även gåvan att utföra under. Han vittnade till kyrkan i Jerusalem om hur Gud genom honom hade gjort under bland hedningarna. I Efesos tog de även Paulus svettband och lade dem på sjuka människor som sedan blev helade. Men trots detta läser vi hur Paulus sade till Timoteus att dricka lite vin för sina magproblem (1 Tim 5:23). Han talar om sin vän Epafroditus som var dödssjuk (Fil 2:25-27). Vi läser om hur han lämnade Trofimus i Miletus eftersom han var sjuk (2 Tim 4:20). Vi läser även om Paulus egen nagel i ögat. Tre gånger bad han att Herren skulle ta den ifrån honom, men Herren vägrade. Istället fick Paulus Guds tillräckliga och överflödande nåd (2 Kor 12:7.10), (se också Gal 4:13,14).

Detta är inte tro som tillåter dig gå ut när du vill och att göra vad du vill. Dessa gåvor förblir den helige Andes ägodelar, och han fördelar dem efter sin vilja. (1 Kor 12:11). Jag blir inte helt plötsligt utrustad med gåvan att göra under, så att jag kan gå omkring och hela vem jag vill. Istället är det i enskilda fall och under enskilda omständigheter under Guds kontroll, som han visar den helige Andes kraft genom våra liv.

Man kan inte arbeta sig själv upp till tro, även fast jag har sett att många människor har försökt att göra det. Det är inte något som kan stimuleras tills du når ett högre tillstånd av tro. Det kommer till dig som en gåva, det bara finns där. Plötsligt har du tro att kunna göra det. Många gånger tänker du: Vad gör jag? Men Herren ger dig den tro du behöver för att göra vad han manar dig att göra.

Enligt Guds allsmåttiga plan och vilja, bevisar han vid olika tillfällen sin kraft, sin härlighet, och sin förmåga. De gånger han gör det, är det alltid spännande och underbart.

Lidande och tro

Att ha en stark tro betyder inte att livet kommer att bestå endast av solsken och lycka. Kom ihåg att Petrus blev räddad genom änglars ingripande, men Jakob blev halshuggen. Det är inte det att Jakob hade mindre tro, Petrus blev senare korsfäst upp och ned (enligt kyrkotradition).

Petrus själv sade: "Därför skall de som efter Guds vilja får lida, anförtro sina själar åt sin trofaste Skapare, under det att de gör vad som gott är" (1 Petr 4:19). Om du som är Guds barn lider, då ska du veta att Gud verkar sina ändamål genom det. Du kan be: "Herre, jag överlämnar mig helt till dig. Låt din vilja ske genom dessa svåra omständigheter och upplevelser."

Hebreerbrevets författare skrev om män och kvinnor som hade en stark tro, och som inte förnekade sin tro, "så att de skulle få en bättre uppståndelse. Andra utstod hån och gisselslag, ja även bojor och fängelse. De blev stenade, söndersågade eller dödade med svärd. De gick omkring i fårskinns och gethudar, led brist, blev plågade och misshandlade..."(Hebr 11:35-37).

Vänta lite nu – dessa är män och kvinnor med stark tro? Vad hände med Mercedesen? Var är juvelerna? Var är Rolex klockorna? Det är något som är snett här. Men författaren slutar inte där:

Världen förtjänade inte att hysa dem. De irrade omkring i öknar och på berg, i grottor och hålor. Och fastän alla dessa hade fått vittnesbördet att de trodde, tog de inte emot det som var utlovat (löftet om Messias), ty Gud har förutbestämt något bättre åt oss: först tillsammans med oss skall de nå målet (Hebr 11:38-40).

Trons gåva kommer inte att skydda dig från svårigheter, sjukdomar eller problem. Men det ger dig något mycket bättre: En dag kommer du att bli perfekt. Och det är värt att vänta på.

Härlighet och tro

Har du någonsin undrat varför Gud valde tro till att bli vägen genom vilken vi blir frälsta? En anledning är att detta utesluter skryt från vår sida. När vi tar emot något genom tro, är det klart och tydligt att det inte är vi som har förtjänat det. Tro visar att vi är arma och i behov, och att Gud är mäktig och full av nåd.

Gud känner till vår benägenhet att vilja ha ära, beröm och erkännande. Det är en del av vår natur – någonting som har blivit inlärt från tidig barndom. Vi vill att folk ska ge oss beröm.

När ditt barn står på bordet och säger: "Titta på mig pappa, titta på mig!" och du vänder dig om och han hoppar av bordet, då vill han att du ska säga: "Bravo, vilken stor pojke du är! Vad duktig du är!" Han vill att du ska beundra hans mod att hoppa från det höga bordet. Problemet är att detta behov att bli beundrad är så starkt att vi också vill ha beröm och applåder för det vi inte gör. Vi vill inte erkänna att vi har behov, och ett sätt att undvika det är att låtsas att vi inte har några behov alls, och borde bli gratulerade för vår inbillade självtillräcklighet.

Gud vill ha äran för det verk som bara han kan utföra. Han vill inte att vi ska ta den äran som tillhör endast honom. Därför arbetar Gud på ett sådant sätt att människan inte kan ta ära eller beröm för dem.

Det är därför Herren under Gideons tid valde att rädda Israel från Midjaniterna med enbart ett litet antal soldater. Midjaniterna hade en armé med mer än 135,000 soldater, och Israel satte upp en armé på 32,000 emot dem. Men Gud sade: "Det är för många män." Gideon var inte så säker på det, men Gud svarade: "Jag känner dessa människors hjärtan, och om jag ger Midjaniterna i händerna på 32,000, då kommer de att skryta om vad de har gjort. Så gå ut och säg till alla de män som är rädda att de vänder om och går hem. "Gideon gjorde så, och två tredjedelar av hans armé vände tillbaka, och bara 10,000 stannade kvar. Då sade Gud: "Gideon, de är fortfarande för talrika. Jag känner dessa människors hjärtan. Om jag ger Midjaniterna i händerna på de 10,000, så kommer de att berömma sig själva. Gör dig av med fler män." Efter att ha förminskat sin armé

igen, fick Gideon 300 män kvar. Den här gången sade Gud: "Detta är det perfekta antalet" (se Dom 7).

Vad var anledning till att Gud använde en sådan liten styrka? Så att Gud skulle få äran för vad han hade gjort. Människan försöker alltid att ta äran för Guds verk, men Gud uppskattar inte det.

Det är samma sak med tron, som är en gåva från Gud. Egentligen är det inte min tro. Om jag har tro, så har den blivit planterad i mitt hjärta av Gud. "Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig" (Ef 2:8,9). Gud försöker att avlägsna människans skryt.

Gud tillhör äran, för allt som han gjort! Låt oss ge Gud äran, och hålla oss själva borta ur bilden.

Att fylla tomheten

Det finns ett enormt behov i världen idag att se Guds verk och kraft. Det finns en stor tomhet i män och kvinnors hjärtan, och en stor längtan efter det övernaturliga. Och det är Gud som har planterat den där. På grund av att så många kyrkor idag förnekar det övernaturliga så vänder sig folk till spiritism, satanism, buddism, nyandligheten och till mediums. De vill se något slags bevis på att det övernaturliga existerar.

Genom sin tro, visade den första församlingen att Jesus hade uppstigit från de döda. Jag tror att Gud återigen vill visa den sanningen till en skeptisk värld runt omkring oss. Min bön är att vi ska börja vandra i tro, så att världen får se nya bevis av Guds kraft och därigenom bli övertygade om verkligheten av Jesus Kristus, och hans uppståndelse.

11. Hopp för de sjuka

En får gåvor att bota sjuka genom samma Ande (1 Kor 12:8,9).

Min mor var en kvinna med stark tro. Från vår tidiga barndom blev vi undervisade att Herren var vår familjedoktor. När vi blev sjuka, var alltid den första behandlingen bön. Vi hade förstås också praktiska saker – lök påsar som du hade på bröstet för att lösa upp slem, lin omslag osv. Men så fort någon av oss började bli sjuk så sprang vi hem till mamma för att hon skulle be för oss. Vi lärde oss att lita på Gud, och att han skulle bota oss.

Mina egna barn blev uppfostrade på samma sätt. De lärde sig att förtrösta på Herren för helande.

Jag har ingenting emot doktorer. Läkarvården är något som Gud har gett oss som hjälp att bli helade idag. Jag har själv varit hos doktorer. Efter det att jag hade fastat och bett Gud i en vecka att han skulle hela min kropp, var jag ändå tvungen att operera bort blindtarmen. När inte Gud helade mig, bad jag doktorn att ta bort den.

Jag vet att Gud använder medicinsk vetenskap. Gud har gett forskarna stor inblick och kunskap om människokroppen, vilket har lett till användbara mediciner och operationsprocedurer. Om en person inte blir helad genom enbart bön, så har Gud gett oss människor som är skickliga nog att ställa en diagnos och att ge rätt behandling.

När en doktor syr ihop ett djupt sår på din arm, så har han gjort allt han kan göra. Det är Gud som gör att ditt kött läker. Doktorerna gör vad de kan men det riktiga helandet kommer från Gud.

Så är det med all slags helande.

Gåvor, eller inte gåvor

I 1 Korinterbrevet 12:9 talar Paulus om att det finns "gåvor att bota sjuka." Det verkar som om Gud använder vissa personer till att hjälpa andra att tro på att Gud kommer att hela dem. Det är klart och tydligt att Petrus hade den gåvan – till den graden att man lade de sjuka på gatan så att hans skugga kunde falla på dem och hela dem. Det är lika klart att både Filippus och Paulus också hade den gåvan. Vi läser att folk även blev botade när de rörde vid en huvudduk som tillhörde Paulus.

Det är viktigt att förstå att dessa gåvor står i plural; helandets gåvor fungerar på olika sätt med olika människor.

Min andliga gåva är att undervisa, jag har inte gåvan att hela. Men i årtal ville jag ha gåvor som utförde kraftgärningar, helande och tro. Jag brukade gå ut i öknen under långa perioder. Där fastade jag och bad och väntade inför Gud för att få dessa gåvor. När jag var ung ville jag bli läkare, så jag var intresserad av att bota människans åkommor. Jag hade medlidande med de sjuka.

När jag fick kallelsen från Gud att bli pastor, hoppades jag att jag skulle kunna hjälpa många människor att genom bön bli botade från alla slags sjukdomar. Jag visste att Andens gåvor var

skänkte till var och en efter hans vilja, och jag hoppades att det var hans vilja att jag skulle ha dessa gåvor. Men det hände aldrig, så jag överlämnade den tanken till Herren.

För flera årtionden sedan höll jag ett bibelstudium i Laguna Beach hemma hos några vänner som hade blivit väldigt intresserade av det som rörde den helige Ande. Jag bodde i Corona och körde till Laguna Beach varje måndag för detta bibelstudium, som hade vuxit en hel del.

En kväll kom ett par kvinnor, som hade varit djupt inblandade i nyandligheten, till vårt bibelstudium, och de var fyllda av iver. Dagen innan hade de åkt till Los Angeles där Kathryn Kuhlman höll predikningar på Shrine teatersalong. De hade sett flera människor bli mirakulöst helade genom hennes verksamhet, och det resulterade i att de båda hade tagit emot Kristus. De bubblade över av Herrens glädje, och Jesu Kristi kraft som de hade sett manifesterad i Los Angeles.

Förändringarna i deras liv var så dramatiska att jag när jag körde hem till Corona den kvällen sade: "Herre om jag ändå hade gåvan att bota sjuka, trons gåva, då kunde jag få se sådana dramatiska förvandlingar." Jag hade inte talat med Herren om det här på ett bra tag och jag försökte nu att övertala honom att jag behövde dessa gåvor. Jag sade till honom: " Jag förstår varför du inte gav mig det här i mina tidiga verksamhetsår. Jag förstår att jag inte skulle kunnat hanterat det då. Men nu känner jag att jag har mognat – skulle inte nu vara bra?"

Jag kände genast Herren tala till mitt hjärta. "Jag har kallat dig att undervisa mitt Ord", sade han. Alla är inte lärare, alla har inte gåvor att bota sjuka." Och jag var återigen tillfredsställd. Jag accepterade hans dom och beslutade mig att göra vad Gud hade möjliggjort och kallat mig till att göra. Och i tio års tid talade jag aldrig med Gud om det igen.

Men en kväll stod jag bakom predikstolen, efter en kvällsgudstjänst där det hade varit en underbar beröring av den helige Anden. Mängder av människor hade strömmat till bönerummet för att bli frälsta, medan de som var kvar inne i kyrkan blev engagerade i underbar andlig lovsång. Medan jag stod bakom predikstolen och höll i båda sidorna av den och frossade i vad Gud hade gjort för människorna, njöt jag av den underbara Andens påverkan. Under tiden vi prisade och tackade Gud, sade jag: "Herre, du har gjort så mycket här i Calvary Chapel. Det är så underbart. Det finns nog bara en sak från kyrkan i Apostlagärningarna som fattas: gåvan att utföra underverk och gåvan att bota sjuka. Och även fast vi har sett människor bli helade, så är det ändå inte riktigt detsamma som jag läser om i Apostlagärningarna. Och kanske Herre... kanske, jag kan hantera det nu?" När jag stod där, talade Gud till mitt hjärta igen. Den här gången sade han: "Jag har kallat dig till något bättre".

Han påminde mig om vad Paulus hade sagt i 1 Korinterbrevet 12:31: "Men sträva efter de nådegåvor som är störst", vilket jag trodde att jag hade gjort. Men Paulus fortsätter att säga: "Och nu visar jag er en väg som vida överträffar alla andra (större än gåvorna av helande och kraftgärningar)". Och detta är kärlekens gåva. "Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, så är det meningslöst. Och om jag ägde profetisk gåva och kände alla hemligheter och hade all kunskap, och om jag hade all tro – tro som kunde flytta berg – men inte hade kärlek, så vore jag ingenting" (se 1 Kor 13:1-3).

"Vet du vad?", sade jag. "Tack Herre! Jag ska leva för att dela med mig av din kärlek." Jag har inte talat med Herren om det sedan dess, och tror inte att jag kommer att göra det. Varför skulle jag nöja mig med mindre när han har en högre plan för mig?

Jag ber naturligtvis fortfarande för de sjuka. Jag tror på att vi ska lägga händerna på dem i Jesu namn. Jag tror på att vi ska smörja med olja – det är bibliskt. En del människor blir helade, och andra inte. Det överlämnar jag åt Gud. Jag vet att inte jag kan hela dem. Jag kanske har stort medlidande och empati för de sjuka, men jag kan inte bota dem. Allt jag kan göra är att smörja personen, lägga händerna på dem, och be att Gud helar dem. Det är i Guds händer att avgöra. Jag kan inte arbeta mig fram till en helande tro. Om Gud verkar och tron finns där, prisas Herren. Men många gånger arbetar han inte på det här sättet.

Jag tror att om någon har bitt för dig och du har blivit botad, då har du tagit emot helandets gåva. Jag vet att jag har blivit botad många, många gånger. Det har mina barn också. Vi har sett många underbara helanden. Men jag har personligen inte den gåvan. Men Gud helar ändå.

Upphörde gåvorna?

Det finns de som säger att Guds mirakulösa manifestationer upphörde efter apostlarnas tid. De tror att Gud gav den första församlingen denna övernaturliga kraft och dessa manifestationer som var utöver det vanliga för att hjälpa dem att få igång kyrkan i en värld som var fiendtligt ställd mot Jesus Kristus. Därför att de inte hade seminarier och stora katedraler, så behövde de lite hjälp i starten. Dessa människor menar att nu när vi har fina undervisningsmöjligheter och är väl organiserade, så behöver vi inte längre dessa övernaturliga manifestationer. Vi kan utmana de icke troende intellektuellt, och vi kan övertyga världen om deras behov av Jesus Kristus.

Det kanske låter bra teoretiskt, men det har aldrig fungerat i praktiken. I en bok som kallas "Helandets verksamhet", går Dr. A.G. Gordon, grundläggaren av den Kristna Missionärs och Alliance kyrkan, igenom kyrkohistorien från den allra första tiden. Han visar att det genom tiderna har varit märkvärdiga manifestationer av helande bland vissa grupper. Även John Wesley såg många människor botade genom tro och bön. Gordon kommer fram till den slutsatsen att om vi säger att helandet slutade med apostlarna, då förnekar vi det som har dokumenterats av många pålitliga vittnen.

Och mer än så, det överensstämmer inte att Gud, som botade sjukdomar som svar på tro och bön igenom hela den bibliska historien – från 1 Moseboken till Uppenbarelseboken – plötsligt skulle sluta bota de sjuka. Det finns ingen som kan ge ett bibliskt argument för att Gud skulle ha slutat den verksamheten.

Människor kan bli helade genom Guds beröring i deras liv även idag. Gud är inte begränsad, och har inte begränsat sig själv. Folk som är sjuka kan fortfarande bli botade genom tro och bön.

Helande i Gamla Testamentet

Det första dokumenterade helandet var nog i Första Moseboken 20, när Abraham flyttade till Filisteer. Abimelek hade begär till hans hustru, och Abraham ljög för att skydda sig själv, och sade om Sara: "Hon är min syster." När Abimelek tog in Sara i sitt harem, hemsökte Gud genast hans hustrur och kvinnoslavar så att de inte kunde föda barn. En natt talade Gud med Abimelek i en dröm och sade: "Du måste dö för den kvinnans skull som du har tagit till dig, ty hon är en annan mans hustru." Abimelek svarade: "Herre, jag visste inte det. Hur kunde jag veta det? Han sade att hon var hans syster."

Abimelek kom till Abraham nästa morgon och sade: "Vad har du gjort mot oss? Hon är inte din syster, utan din hustru." Abraham svarade: "Jag fruktade för mitt liv därför att jag visste att hon var vacker. Jag trodde att du skulle döda mig när du fick se henne, så att du själv kunde ha henne. Därför sade jag att hon var min syster." Abimelek svarade: "Ta din hustru, och be för mig så att Gud helar mig och mitt folk." Och Abraham bad, och Gud helade Abimelek, hans hustru, och hans tjänarinnor (1 Mose 20:17).

I Andra Moseboken sade Gud till Israels barn: "Jag är Herren, din läkare" (2 Mose 15:26). Han sade till dem att om de följde hans lagar och hans stadgar, skulle han inte plåga dem med någon av de sjukdomar som han lade på egyptierna. När man studerar den bibliska lagen, upptäcker man att det egentligen är en hälsoregel. Den innehåller god hygien och praktiska principer för hälsan.

I 5 Moseboken 32:39 sade Gud: "Se nu, jag är Gud, det finns ingen Gud förutom mig. Jag dödar och jag ger liv, jag slår och jag helar. Ingen kan rädda ur min hand."

I Psalm 30:2 förkunnade psalmförfattaren: "Herre, min Gud, jag ropade till dig och du helade mig." Senare i Psalm 103 säger han att vi ska tacka Herren, "Han som förlåter dig alla dina synder och botar alla dina sjukdomar."

Under konungatiden sände Herren Jesaja till kung Hiskia med budskapet att se om sitt hus, därför att han skulle dö. Hiskia vände sitt ansikte mot väggen och bad till Herren. Innan Jesaja hunnit ut ur den inre staden – sade Herren: "Vänd om och säg till Hiskia att jag har hört hans böner. Jag har sett hans tårar." Sedan lovade Herren att han skulle hela Hiskia och lägga femton år till hans livstid (2 Kon 20:1-6).

Det är ännu mer påtagligt när Jesaja profeterade om den kommande Frälsaren. Vi kan läsa: "Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes 53:5). Jag tror att Gud profetiskt förkunnade att Jesus skulle lida inte bara för våra synder, utan också för våra sjukdomar, att han bar våra sjukdomar precis som våra synder.

I Nya Testamentet

Matteus evangeliet beskriver hur Jesus helade Petrus svärmor från feber. Samma kväll kom många från området omkring dem till Petrus hus, och hade med sig sjuka och besatta människor. Jesus drev ut de onda andarna och botade alla sjuka, "för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: 'Han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han'" (Matt 8:16).

Det råder inget tvivel om att helande var en viktig del av Kristi verksamhet. När han sände ut sina lärjungar gav han dem kraft att driva ut onda andar och att bota alla sorters sjukdomar. Han sade till dem: "Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena och driv ut onda andar. Det ni har fått som gåva, ge det som gåva" (Matt 10:8). Två kapitel senare läser vi att, "många följde honom, och han botade dem alla" (Matt 12:15). I kapitel 14 ser vi att när han såg folkskaran, förbarmade han sig över dem och botade de sjuka bland dem. I Matteus 15:30 förklarar att många människor kom till honom, och de hade med sig lama, blinda, stumma, krymplingar och många andra. De lade ned dem vid hans fötter, och han botade dem."

Jesus förklarade att hans verksamhet att bota sjuka var bevis på hans gemenskap med Fadern, att han och Fadern var en. Han sade att han gjorde sin Faders gärningar och att hans helande i verkligheten var hans Faders verk (se Joh 10:30-32).

Jesus skickade ut sina lärjungar för att göra samma gärningar som han gjorde, inklusive att bota sjuka. Det var en befallning, inte ett förslag. Och därför var de sjukas helande inte bara en stor del av Jesu verksamhet, utan även den första församlingens verksamhet.

I Apostlagärningarna bad kyrkan Jesus att sträcka ut sin hand för att bota. I Apostlagärningarna 5:16 kan vi läsa att en stor skara kom till Jerusalem, och att alla som var sjuka blev botade. Apostlagärningarna 8 beskriver Filippus stora verksamhet att bota sjuka när han besökte Samarien. Apostlagärningarna 28 beskriver Paulus helandeverksamhet på ön Melite, om hur Herren botade öns ledare genom Paulus, och hur sedan andra sjuka på ön kom till Paulus, så att han kunde be att de skulle bli botade.

Jakob frågade: "Är någon bland er sjuk? Låt honom kalla på församlingens äldste, och de ska be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom" (Jak 5:14,15).

Genom Nya Testamentet – på många fler ställen än vad som är nämnda här – finns både löftet och erfarenheten av övernaturligt helande. Det är självklart i Bibeln.

Varför denna brist på helande idag?

Med en sådan biblisk betoning på fysiskt helande, kanske vi kan fråga oss: "Om Gud botade som svar på bön i Gamla Testamentet, och helandet av de sjuka var en sådan väsentlig del av Jesu verksamhet, och Gud fortsatte att bota de sjuka i kyrkan genom hela den dokumenterade historien i Nya Testamentet; varför ser vi då inte ett större antal övernaturligt helande idag?"

Som jag har sagt, så tror jag inte att Gud någonsin har slutat att bota de sjuka. Jag tror att bristen på helande idag beror mer på människans bristande tro, än på en barmhärtig Guds ovilja att möta våra behov. Anledningen till att vi inte ser fler helanden idag är vår egen skepticism.

Vi läser att när Jesus kom till Nasaret, sin födelseort, kunde han inte utföra många under där. Varför? På grund av deras otro. De var skeptiska emot honom för att de bara kände honom som en man. De sade: "Är det inte snickarens son? Varifrån har han fått denna vishet" (Matt 13:55,56)? På grund av deras skepticism, hindrade de honom att utföra Andens övernaturliga gärningar att bota de sjuka.

Vid ett annat tillfälle lyckades lärjungarna inte driva ut en ond ande ur en pojke. När de frågade Jesus varför, svarade han dem: "Därför att ni har så lite tro, om ni bara har tro som ett litet senapskorn, skall ni säga till detta berg: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting skall vara omöjligt för er" (Matt 17:20).

Anledningen till att folk inte blir botade lika ofta idag som de verkade bli förr, beror på allmän otro. Det är inte Guds fel, utan vårt.

Man kan också ställa en annan närbesläktad fråga: "Varför ser vi inte fler människor med helandets gåva idag?"

Jag tror att en anledning är att det har funnits alldeles för många människor som har försökt utnyttja denna gåva, och själva försökt dra vinning av det. Vissa kända personer har skaffat sig stora inkomster genom sina helande kampanjer. Jag säger inte att de är falska, deras gåvor kanske är äkta. Men jag bekymrar mig över att de använder sina gåvor för att tjäna pengar.

Det här är en väldig risk för den som har gåvan att bota sjuka. Det är så lätt att själv bli upplyft och uppmuntrad att dra fördel av gåvan. Men gåvorna att bota sjuka var inte skänkta för vår egen personliga vinning, utan för kyrkans fördel, och för att människor utanför kyrkan skulle bli nyfikna, att själv vilja se verkligheten av Jesus Kristus.

Varför blir inte alla botade?

En annan fråga som kommer upp är: "Varför blir inte alla botade? Varför blir en del människor botade och andra inte?" Jag kan ge dig mitt svar: Jag vet inte. Det är mycket som jag inte förstår när det kommer till övernaturligt helande.

Det är intressant att påminna sig om att aposteln Paulus, som hade helandets gåva, själv var sjuk. Han berättade om sin sjukdom för Galaterna, och påminde dem om hur sjuk han var. Han sade: "Ni vet att det var på grund av kroppslig svaghet som jag första gången fick tillfälle att predika evangeliet för er... Jag kan vittna om att ni då hade rivit ut era ögon och gett dem till mig" (Gal 4:13,15).

I 2 Korinterbrevet 12 talar Paulus också om sin "nagel i ögat", och i 1 Timoteusbrevet 5:23 uppmuntrar han Timoteus, att använda lite vin för sin mage. Paulus hade med all säkerhet bett för Timoteus och jag förmodar att han lade sina händer på honom flera gånger och bad att Gud skulle bota hans magproblem. Men det är tydligt att Gud inte botade honom, så aposteln föreslog en praktisk kur – något i stil med, "drick inte vattnet i Mexiko; man vet aldrig vad som simmar omkring i det. Så drick vin istället."

Kom också ihåg att Paulus i Filipperbrevet 2:25-30, berättar om hur Epafroditus nästan dog på grund av sin sjukdom. I 2 Timoteusbrevet 4:20 säger han: "Trofimus lämnade jag i Miletus, eftersom han var sjuk."

Varför svarar Gud ibland på de troendes böner och helar, och ibland inte? Jag vet inte. Jag vet att människor ibland tror att de har kommit fram med ett recept om hur de ska röra en vid person, om var de ska röra dem, och hur de ska läsa kroppsspråk. En del har även gett föreläsningar om helande. Jag tycker det är intressant att en del av dem som har hållit sådana, själva har blivit sjuka. När du tror att du har alla svar, visar Gud dig att du inte har det. Helande kommer inte genom ett recept.

Det enda svaret jag kan ge när det gäller brist på helande är, att den helige Ande är allsmäktig inte bara i fråga om hur han delar ut en gåva, men också hur den ska fungera. Även om du har gåvan att bota sjuka, så kan du inte be för vem som helst, när som helst och alltid förvänta dig att se dem bli botade. När du ber för de sjuka så botar Gud några, men det är andra som inte blir botade. Jag

tror inte att vi någonsin kommer att veta varför en del blir botade och andra inte, det är någonting som Gud håller för sig själv.

Sanningen är att några av de mest gudfruktiga, rättfärdiga människor jag känner lider av krämpor och dör av cancer, medan andra hemska, syndiga människor lever i perfekt hälsa tills de dör en naturlig död. Vi kommer aldrig att förstå Guds tankar, och hur han väljer att dela ut helandets under.

Jag tror att det kan bli ett enormt vittne att säga: "Jag har bett Herren att hela mig, och jag vet att han kan bota mig, men han har inte gjort det. Jag vet att han har en anledning och en plan för min sjukdom och därför har jag överlåtit mig helt till hans plan och hans vilja. Han vet vad som är bäst, och jag vilar i det. Jag är inte upprörd eller desperat över att jag inte är botad. "Därför skall de som efter Guds vilja får lida anförtro sina själar åt sin trofaste Skapare" (1 Petr 4:19). Det krävs en stark tro att kunna säga: "Det vilar i Guds händer, och han gör vad som är bäst." Många gånger är detta det största undret.

Hopp för de sjuka

Det är min bön att Gud ska ge helandets gåva till många människor inom kyrkan. Jag tror att det skulle hjälpa till att komplettera Andens verk i och genom kyrkan, och att det skulle vara till stor förmån för kyrkan om denna underbara gåva kunde användas mer.

Om du är sjuk uppmuntrar jag dig att be och tro på att Gud ska bota dig. Jag vet att Gud kan bota dig, och jag uppmuntrar dig att lita på honom för ditt helande. Låt läkarvetenskapen göra vad de kan, men kom ihåg att den har sina begränsningar. Gud däremot, har inga begränsningar, och Gud förmår att göra långt mer än allt vi ber om eller tänker. Tro på Gud och lita på honom för ditt helande.

Han helar verkligen.

12. Den mest utmanande gåvan att vara förtrogen med

Den ene får av Anden... gåvor att bota sjuka genom samma Ande (1 Kor 12:8,9).

Idag förstår vi vissa av naturens grundläggande lagar – om elektromagnetism och tyngdlagen till exempel. Genom att studera hur dessa lagar fungerar i universum, har vi kunnat dra fördel av dessa starka krafter. När en jumbo jet stiger upp i luften, är det inte ett mirakel för oss, det är enbart resultatet av att förstå aerodynamik.

Men tänk om aposteln Paulus fick se en Jumbojet lyfta? Skulle han då inte tycka att det var ett mirakel? Han skulle säga, "Detta kan bara inte ske! Du kan inte få upp något så stort i luften." Men vi har lärt oss att luft som strömmar över en ving kan framkalla lyftning. På så sätt verkar det som om vi kan trotsa tyngdlagen genom att använda andra naturliga lagar.

Det är självklart att vi inte känner till alla naturliga lagar. Gud däremot är mästare på naturliga lagar som vi inte ens kan tänka oss. Så när han gör något som vi inte kan förklara säger vi: "Vilket under! Det är otroligt – det kan inte vara sant." Men Gud använder bara de lagar som han själv har skapat.

Du kan säga att ett mirakel är något som är mänskligt omöjligt, men för Gud är det något enkelt. Svårigheter måste alltid mätas i kapaciteten av förvaltaren som utför verket. När Gud är förvaltaren som utför verket, är det löjligt att tala om svårigheter. Aposteln Paulus sade till kung Agrippa: "Varför anses det otroligt bland er att Gud uppväcker döda" (Apg 26:8)? Det är inget problem för Gud att uppväcka de döda. Det var han som andades liv i Adam när han bara var en livlös lera. Det var inte otroligt alls, det var lätt för Gud. Han hade utfört sådana mirakel under en lång, lång tid.

Det första undret

Bibeln är full av underverk och vi kan hitta det största och mest otroliga i första versen. "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." Om du tror på det, så bör du inte ha något problem med resten av Bibeln. En allsmäktig Gud som är tillräckligt stor att skapa hela universum, är tillräckligt stor att göra vad som helst.

Sorligt nog finns det de som inte tror på under eller det övernaturliga. De tror att allt kan förklaras som naturliga företeelser.

De kommer upp med en fantastisk historia om hur gaser ute i rymden var så ihop tryckta att de till slut exploderade (Big-bang-teorin) för 15 miljarder år sedan. Jorden och sol systemet formades från explosionen och på något vis när ljuset föll på ammoniak och väte i jordens atmosfär, uppstod en kemisk reaktion i någon primitiv gytta. Det skapade små celler som var fullständiga med en inre kod som gjorde det möjligt för dem att göra exakta kopior av sig själva. Över miljarder år och oräkneliga förändringar, kom det slutligen fram till oss – med vår förmåga att se och tänka och känna, och vår kropps underbara kapacitet att skapa de exotiska kemikalier och hormoner som gör

liv möjligt. Enligt denna teori, så är vi ett resultat av en lång omöjlig serie av otroliga händelser och förändringar. Så här är vi idag – inte alls ett underverk, utan något som är lätt att förklara.

Min dotterdotter älskar att höra sagan om den vackra prinsessan som gick till en damm där en snäll liten groda tyckte om att simma omkring och hoppa upp för att kväka för henne. Varje gång hon kom till tjärnen såg den snälla, lilla, söta grodan på henne och han såg så ömklig ut när han kväkte. En dag fick hon en impuls och tänkte: "Du är en sådan söt liten groda", och hon kysste den – och den förvandlades till en stilig prins! Det var så att, för länge sedan hade grodan varit en liten pojke som förtrollats av en elak häxa. Det enda sättet han kunde bli en prins igen var om en vacker prinsessa kysste honom. Häxan hade gjort honom så ful att hon trodde att det aldrig skulle hända. Men det gjorde det! De gifte sig och levde lyckliga i alla sina dagar. Underbart!

Naturligtvis tror inte min dotterdotter på den sagan, hon tycker om den, men hon tror inte på den. Hon tycker om den därför att det är en saga, men hon är tillräckligt smart att förstå att grodor inte förvandlas till stiliga prinsar.

Det är en tragedi att detta är precis vad många lärda människor tror på! De tror inte att det hände i ett ögonblick, de tror att det tog många miljoner år. Och efter miljarder av slumpartade, tillfälliga omständigheter, blev den där äckliga primitiva gyttjan du och jag. Det är otroligt vad folk tror på när de inte vill tro på Gud!

En felaktig föreställning av Gud, är den enda anledningen till att försöka förklara bort undren i Bibeln. Om din föreställning av Gud är begränsad – om du tror att Gud enbart kan verka inom naturlagarna, de som vi känner till, och du vägrar att erkänna att Gud är den som skapade och formade naturlagarna – då måste du förklara bort undren i Bibeln. Men när du en gång accepterar Bibelns Gud, är mirakel inga problem.

Undren i Gamla Testamentet

Mose liv var översållat av underverk. Det var Mose som framkallade de tio plågorna över Egypten och det var genom honom som Gud delade Röda havet. När nationen vandrade i öknen, slog Mose klippan och vatten kom ut ur den. Alla dessa var övernaturliga händelser.

Josua hade också gåvan att utföra underverk. Vi läser om hur Jordans vatten delade sig och blev stående som en hög vall så att Israels barn kunde gå över på torr mark. Vi läser också om hur Jerikos murar föll efter det att den hebreiska armén hade tågat omkring dem tretton gånger på sju dagar. Vi läser om den "långa dagen" när Israels fiender flydde från Josua, och Gud stoppade solen i dess sin bana.

Elia hade också gåvan att göra under. Han bad och det regnade inte på tre år. Han bad igen, och det forsade ner. Under torkan fick han mat på ett mirakulöst sätt - först genom korparna som två gånger om dagen gav honom mat vid bäcken Kerit, och senare genom en änkas sinande förråd av olja och mjöl, som på ett mirakulöst sätt dagligen blev påfyllt, tills dess att torkan var över.

Sedan tänker vi på Elisa, Elias efterträdare, vilkens dokumenterade mirakel är dubbelt så många som sin lärares. Vi kommer ihåg hur han delade floden Jordans vatten med Elias mantel, hur han

helade det dåliga vattnet i Jeriko, hur han reste upp sunemitiskans döde son, hur han fick yxhuvudet att flyta.

I Jesaja lär vi oss hur soluret gick bakåt som ett bevis på att Gud skulle bota Hiskia. I Daniel läser vi om de tre hebreiska pojarna som gick omkring i en brinnande ugn, och vi hör om hur Daniel tillbringade en natt i en grop full av hungriga lejon, vars käftar och klor änglar satte ur funktion. Det Gamla Testamentet är fullt av under.

Undren i Nya Testamentet

I Jesu liv förekom det otaliga under, det började med hans jungfrufödelse. Vi läser om hur han vid bröllopfesten i Kana började sin verksamhet genom att göra vatten till vin. Vi läser hur han botade adelsmannens son på avstånd. Hur han uppväckte åtminstone tre människor från döden, inkluderat sonen till änkan från Nain, Jauris dotter och sin vän Lasarus (som hade varit död i fyra dagar). Vi hör hur han bespisade folkmängden med fem bröd och två fiskar, och senare läser vi hur han gick på vattnet.

Apostlagärningarna är fulla av under. Faktum är att om du tar bort alla under ur den boken, så blir det inte mycket kvar. Vi läser om hur Petrus blev befriad ur fängelse med hjälp från en ängel. Vi ser att Stefanus gjorde tecken och under. Vi kommer ihåg hur häpnadsväckande mirakel följde Filippus missionsresa till Samarien.

Petrus och Paulus hade verkligen undrens gåva. Petrus reste upp Dorkas från de döda, och även om bara hans skugga föll på de sjuka, blev de botade. Paulus liv verkade överflöda med under, allt ifrån att bota en hednagruven till att resa upp Eutykus från de döda. Han led heller inte av några smärtor av ett giftigt ormbett. Mirakel var en viktig del av båda deras verksamheter.

Sker det under än idag?

Gör Gud under än idag? Eller slutade alla mirakel med den sista aposteln? Detta är en fråga som teologerna har undrat över i många år. Jag svarar med min egen fråga, "Är Gud död?" Ett mirakel är en övernaturlig händelse. Om Gud fortfarande finns till och fortfarande verkar, då kommer det att fortsätta att ske övernaturliga händelser, och därför är inte undrens tid över.

Frälsningen är ett underverk. När den rike unge mannen som kom till Jesus frågade hur han skulle kunna bli frälst och till slut gick bedrövad bort, vände sig Jesus till sina lärjungar och sade: "Det är svårt för en rik att komma in i himmelriket... Det är lättare för en kamel att komma in genom ett synålsöga än för en rik att komma in i Guds rike." De förskräckta lärjungarna svarade: "Vem kan då bli frälst?" Jesus svarade: "För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt" (Matt 19:23-26).

Om ett mirakel åstadkommer något som är mänskligt omöjligt, då är frälsningen ett mirakel, därför att det är omöjligt för människan att rädda sig själv. Så att påstå att miraklens tid är över vore att förneka att människor kan bli frälsta idag. Tack gode Gud att miraklens tid inte är över. Han är fortfarande verksam att göra under.

Jag har sett oräkneliga mirakel i form av förvandlade liv. Män och kvinnor som samhället hade skrivit av som hopplösa, utan värde. Jag har sett förändring ske genom mirakel av Guds nåd, förändring som människor själva inte kunde ha åstadkommit, även efter att verkligen ha försökt.

De flesta av oss har erfarenhet av den sortens mirakel. Tänk på något område i ditt liv som du har försökt att segra över, men ändå blivit besegrad i. Till slut gav du upp och beslöt att det var omöjligt, så du lät Gud ta över – och Gud gjorde det. Detta är ett mirakel du har upplevt i ditt eget liv.

Har någon den gåvan?

Men finns det någon idag som har gåvan att utföra under? Det är möjligt, även fast jag inte personligen känner till någon som har den sanna gåvan. Jag erkänner att vi inte verkar se denna gåva på samma vis som de gjorde i Bibelns dagar. Frågan är då vems fel det är? Är det Guds fel, eller är det människans fel? Har Gud slutat att dela ut gåvan att göra under?

Det tror jag inte att han har. Men jag tror också att det skulle vara väldigt svårt att äga den gåvan idag. En anledning är att frestelsen att missbruka denna gåva skulle vara enorm. Det skulle kräva en total överlåtelse till Gud, att dö i sig själv, något som jag inte ser hos folk idag. Jag tvivlar på att det finns många människor i världen idag som Gud kunde anförtro med den gåvan. Varför det?

Den första risken är att gåvan skulle utnyttjas till personlig vinning. Såsom Satan föreslog till Jesus i öknen. Efter att Herren hade fastat i 40 dagar kom Satan till honom och sade: "Om du är Guds Son, befall att de här stenarna blir bröd." Med andra ord: "Använd dina kraftgärningar till att ta hand om dina egna behov, använd dem till att tillfredsställa ditt kött." Men Jesus vägrade att göra det. Han sade: "Det står skrivet, 'Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun'" (Matt 4:4).

För det andra är det en risk att man själv tar äran för det som Gud har gjort. Om det verkar som att du är instrumentet genom vilken ett under sker, så är folk genast redo att sätta dig på en pedestal. De ser upp till dig med vördnad, som någon mäktig person. Det är en fara med att acceptera sådant smicker.

Människor påverkas ofta mer av instrumentet än av Gud själv. De är så tacksamma för vad Gud har gjort att de vill belöna personen som Gud använder. Folk i min församling har faktiskt kommit fram till mig och sagt: "Kan jag röra vid dig?" eller "Snälla du, klappa min hund. Han uppskattar det så mycket."

När Gud använde Petrus till att bota den lame mannen som låg nära templet, talade Petrus genast till den beundrande folkskaran: "Israeliter, varför förvånar detta er och varför stirrar ni på oss, som om vi hade gjort så att denne man kan gå, genom vår egen kraft eller fromhet?" (Apg 3:12). Det var en mild tillrättavisning, han kunde ha sagt: "Ni, Israels män, ni tillber Israels Gud som är undrens Gud. Varför förvånar detta er? Han är ju den Gud som skapade universum. Ingenting är omöjligt för honom. Varför ser ni på oss, som om vi genom vår egen rättfärdighet, skulle ha gjort den här goda gärningen? Det är inte vi som förtjänar er uppmärksamhet." Petrus riktade genast folket mot Jesus Kristus. Folkskaran var redo att upphöja Petrus för de under som hade skett, men aposteln

hade tillräckligt mycket visdom att inte ta äran från Gud. Jag tror att många av nutidens evangelister skulle ha låtit kollektbössan gå runt.

Något liknande hände Paulus. Genom aposteln Paulus botade Gud en 40-årig lam man som aldrig hade kunnat gå. När folket i Lystra såg detta sade de: "Gudarna har stigit ner till oss!" och de sprang gatan ner till templet och tog tag i prästen och frågade honom: "Vad gör du här? Zeus är här och han har tagit med sig Hermes!" Så prästen kom med en tjur för att offra till Paulus och Barnabas.

Det skulle ha varit lätt för Paulus att tänka: "Okej! Nu har vi dem i vårt grepp. Vi låter dem tro att vi är gudar! Låt oss manipulera dem – vi kan tala till dem om Herren till sist, och sedan kan vi få oss ett gott skratt." Men de ville inte göra det. De insisterade att de bara var vanliga män, de rev sönder sina kläder i protest, och det var med svårighet de lyckades att hålla tillbaka folkskaran från att offra till dem (se Apg 14:8-18).

Om det är en risk att en människa har personliga ambitioner och tar på sig äran själv, skulle det vara väldigt farligt om Gud gav honom gåvan att göra under. Det skulle absolut kunna fördärva honom. Det är inte lätt att äga den gåvan.

Skepticism som hinder

Det finns också andra saker som hindrar oss att äga denna gåva. Främst bland dem har vi vår rationella värld. Vi är alla påverkade av den. Det finns i vårt undervisnings-system och har genomsyrat vårt tänkande, även när vi har försökt att stålsätta oss mot det. Det har infiltrerat oss så till den graden att vi inte längre tror att Gud kan göra under.

Låt mig ge dig ett exempel. Jag har en ganska bra förståelse för mekanik – tillräckligt bra så att jag inte kan be för min bil att den ska starta när batteriet är dött. Jag har tillräcklig kunskap om det, så jag inte kan be: "Åh, Gud, låt den starta den här gången." Min fru däremot vet ingenting om bilar, och hon kan be att bilen ska starta. Så vi sitter där och hon säger: "Älskling, försök bara en gång till."

"Det kommer inte att fungera", insisterar jag. "Den kommer inte att starta. Jag vet att den inte kan det."

"Försök en gång till. Försök bara."

"Varför? Det spelar ingen roll om jag prövar det. Jag har prövat det! Batteriet är dött. Du förstår inte."

"Men försök!"

Så jag vrider om nyckeln... och den startar.

Vår rationalistiska hjärna hindrar oss tro på det övernaturliga. Jesus frågade: "Skall väl människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden" (Luk 18:8)? Vi skulle nog alla

svara: "Absolut, Herre. Här är vi! Vi tror, vi tror." Men jag tror att det finns definitiva begränsningar i vår tro, som visar sig även i hur vi ber.

En del saker är lätta att be för. Har du huvudvärk? Inga problem, jag kan be för en huvudvärk. "Herre, ta bort den där huvudvärken. I Jesu namn. Tack Fader." Och om bönen inte verkar, ta en huvudvärkstablett. Det är lätt. Men när en förälder kommer in på ditt kontor och säger: "Vi har just fått tillbaka resultaten. Vårt barn har leukemi. Kan du be för henne?" Leukemi – oj, oj! Cancer – åh, nej! Du måste verkligen be för leukemi! En av de där små "Herre, hjälp mig, tack Herre, i Jesu namn" böner, kommer inte att fungera. Det här är allvarligt. Så du går ned på dina knän och vädjar: "Herre, allsmäktige Gud, du som regerar från himlen..." Och du framför din mest kraftfulla bön.

Vi har en tendens att överföra våra begränsningar på Gud. Det är som om vi inte kan komma ifrån det. Vi tänker att det som verkar enkelt för oss, måste vara enkelt för Gud. Vad som verkar svårt för oss, måste nog var lite svårt för Gud också. Och det som är omöjligt för oss, inbillar vi oss är omöjligt för Gud.

Tänk om en Vietnam veteran som hade fått sin arm bortsprängd, bad dig att be till Gud att han skulle få en ny arm. Vad skulle du säga till honom? "Vet du vad jag tror? Gud kommer nog att ge dig större fingerfärdighet i din andra arm. En del saker får vi lära oss att leva med. Gud sätter inte bara dit nya armar på folk." Vet du att om man skär en mask i två delar, så växer det ut en ny halva? Skär av en arm på en bläckfisk, så växer det ut en ny arm. Älskar Gud maskar och bläckfiskar mer än oss? Skulle han göra det för dem, men inte för oss?

Vi har våra begränsningar, och jag erkänner att jag hör till den gruppen. Jag har svårt att tro att Gud skulle ge en person en ny arm. Jag kunde bara inte göra det. Det är inte det att jag inte tror att Gud kan göra det, jag tror bara inte att han skulle göra det. Missförstå mig inte – det är ett erkännande av bristande tro. Jag är inte stolt över det. Jag önskar att jag hade en sådan stor tro att kunna be och tro att Gud skulle ge en människa en ny arm.

Utan tvekan är anledningen till denna brist på tro, antalet bedrägerier när det gäller undren idag. De finns de som vill att du ska tro att de har den sanna gåvan. De försöker lura folk att tro att Guds kraft är verksam i deras liv, även fast den inte är det. Ofta har dessa människor en ursäkt till det. De säger att det hjälper till att stärka människors tro. De använder ett gammalt resonemang som säger att ändamålet helgar medlen – men du kommer inte att hitta någon bekräftelse för det i Bibeln.

En av våra biträdande pastorer är också en tidningskommentator. För ett tag sedan var han på ett helandemöte i Philadelphia. Den första personen i raden för att bli botad var en gammal man. Nära mannens ansikte satt flera slangar som var kopplade till en syrgastank, och evangelisten gjorde en stor affär av detta. Evangelisten bad för mannen, som därefter tog bort slangarna och syrgastanken. Sedan sade evangelisten till mannen att han skulle springa upp i mittgången. Den gamle mannen skuttade fram och tillbaka i mittgången. Evangelisten frågade: "Hur känner du dig?" "Det känns fantastiskt!" svarade den gamle mannen. Alla som var där blev alldeles vilda.

När den gamle mannen och hans fru gick till sin bil efter mötet, sade min goda vän till dem: "Vänta ett tag. Jag vill prata med er om vad som hände ikväll." Kvinnan svarade: "Vill evangelisten att vi ska hyra syrgastanken för imorgon kväll också?" Min vän svarade: "Nej, nej, jag ville bara

interjuva dig om din man." Det visade sig att tanken och slangarna var hyrda, det hela hade blivit arrangerat. De sade att mannen verkligen hade blivit botad tidigare, men att de som stod för kampanjen ville iscensätta det igen för att bygga upp tron i publiken. Men detta är bedrägeri. Särskilt nog är det mycket bedrägeri som utförs i Herrens namn och som ursäktas med att det bygger upp folks tro. Jag håller inte alls med om det. Gud behöver inte några sådana påhitt.

Han behöver inte vår hjälp att övertyga människor om sin makt. Han är fullt kapabel att utföra under utan vår ynkliga hjälp.

Alltför många distraktioner

En annan sak som hindrar oss från helandets gåva är vårt ytliga förhållande med Gud. Vi lider idag stor brist på djup i vår relation med Herren.

Det finns många distraktioner som arbetar emot ett djupt, konkret förhållande. Jesus sade att i de sista dagarna skulle kärleken svalna hos de flesta (Matt 24:12). Han varnade oss om de fällor som skulle hindra ett djupt förhållande med honom. Han nämnde denna världens bekymmer, ekonomiska svårigheter, lögnen om att bli rik, och längtan efter mer och mer saker (se Matt 13:3-23).

Vår elektroniska värld för med sig mer distraktioner. TV, telefon, och radio överflödar våra sinnen med alla slags stimuleringar och idéer som tar upp tiden som vi skulle kunna ha använt för att meditera på Gud.

Vi lever i en tid då människan har blivit väldigt allmänt informerad på bredden men inte går något vidare på djupet. Genom medier kan vi nu få fram många olika ämnen. Vi vet lite om många olika saker, men inte mycket om någonting. Vi går inte på djupet. Och vårt förhållande med Gud har fått lida som resultat.

Apostlarnas dagar var på många sätt mycket bättre än våra. Det var lättare för dem att ha den sortens gemenskap med Gud som formar en sådan karaktär som Gud kan använda. Tänk på aposteln Paulus när han gick från Jerusalem till Cesarea, ungefär en tre dagars vandring. Han lyssnade inte på musik eller på de lokala nyheterna. Han var omringad av naturen – utav träd, blommor, och djur. På kvällen lindade han in sig i sin filt och tittade upp på stjärnorna. Hur kunde han låta bli att tänka på Gud och hans skapelse och hans verk? Ensamheten bidrar väldigt till gemenskapen med Gud, till att tänka på Gud.

Om man reser från Jerusalem till Cesarea idag, så promenerar man inte, man åker. Man försöker desperat att komma ihåg vad ett hebreiskt ord betyder, och man håller uppsikt på trafiken. De kör som galningar, så man är tvungen att vara på alerten. Man har så många intryck i sin hjärna så det är omöjligt att ha en andligt berikande stund med Gud. Faktum är att resan motarbetar andlighet. Man anländer spänd och irriterad därför att man nästan krockade två gånger. Den där galna typen. Honom skulle jag vilja ge en omgång. Han tvingade mig av körbanan när han försökte köra om mig när jag hade möte. Om jag inte hade kört åt sidan, hade det blivit en riktig smäll. Den där idioten satte mitt liv i fara och jag skulle vilja ge honom en läxa eller två – alla dessa tankar går runt i mitt huvud, vilket betyder att jag inte kan tänka på Gud och hans kärlek och eviga plan.

Hela vårt samhälle och vårt sätt att leva har tagit bort enkelheten från våra liv. Vi har inte den nära gemenskapen till Gud som de troende hade förr, och det kan vara anledningen till att vi inte ser helandets gåva i användning idag på samma sätt som den var förr.

En möjlig förklaring

Om jag har träffat någon som möjligen hade kraftgärningens gåva, så var det en enkel infödningsskvinna från Nya Guinea. Hon bor i djungeln och lever ett väldigt enkelt liv. När jag satt i gräset och lyssnade till de saker Gud hade gjort i och genom hennes liv, brann mitt hjärta. En otrolig vittnesbörd gavs om hur Gud hade använt henne att utföra ett mirakel efter ett annat – underbara saker, som att resa upp döda och att öppna blindas ögon. Alla dessa var bekräftade för oss av en missionär på platsen. Gud använde henne till att starta en skola, vilken vi besökte. Hon hade aldrig själv gått i skola, men hon startade en därför att Herren kallade henne att göra det. Jag såg hundratals elever som blev utbildade där, tack vare en enkel kvinna som satt i gräset och ammade en baby, och talade om för mig vad Gud gjorde genom hennes liv.

Denna kvinna har fördelen att inte bo i ett samhälle som är så fyllt med stimulans att hennes hjärna inte kan meditera på Gud. Det var häpnadsväckande för mig. Jag tänkte: "Åh, Gud, jag önskar att jag kunde få tala om det här för hela världen." Jag har ärligt talat velat återvända till djungeln och ta med mig en video kamera så jag skulle kunna filma vittnesbördet om hennes liv. Om jag någonsin har träffat någon som hade gåvan att göra under, så var det denna enkla infödningsskvinna.

Sträva efter gåvan

Gud verkar, och därför kan vi vänta oss att under sker. Bibeln säger till oss att sträva efter de nådegåvor som är störst, och denna gåva att göra under kvalificerar sig med all säkerhet som en av de största – speciellt när det kommer till evangelisation. Det var där denna gåva var mest använd i Nya Testamentet, den attraherade människor till evangeliet, och gav bevis på dess sanning.

Jag uppmuntrar dig att sträva efter gåvan att göra under. Det krävs ganska mycket förberedelse för att äga den, men jag tror inte att det är omöjligt eller otroligt. Jag önskar kunna få se Guds hand verka i hans barns liv på ett mäktigare sätt. Och jag tror att Gud längtar efter att göra det. Så vad är det som hindrar honom? Jag tror att det är vi som är stöttestenarna, vi är de som har stoppat flödet av Anden på det här området.

Kommer vi att få se denna gåva i verksamhet innan Herren kommer tillbaka? Kanske. Och om Gud anser det lämpligt, och den helige Ande vill att den gåvan skulle uppenbaras i kyrkan, då skulle jag verkligen glädja mig. Vi skulle kunna behöva några fler under.

13. Guds Ord proklamerat

En får gåvan ... att profetera (1 Kor 12:8,10).

Profetians gåva är att förkunna Guds ord genom den helige Andens smörjelse. Det är att bli en kanal genom vilken Gud kan tala.

Vi läser att Gud i forna tider, många gånger och på många sätt, har talat till fäderna genom profeterna (Hebr 1:1). Petrus säger oss att ingen profetia har burits fram genom någon människas vilja, utan heliga män ledda av den helige Ande talade Guds ord (2 Petr 1:21).

Trots vad de flesta tror, är profetia inte bara att förutsäga framtiden. De flesta profetiorna förmedlar Guds ord. Faktum är att sättet profetians gåva var använd i den första kyrkan var mer till för att upplyfta, uppmäna, och trösta än vad det var till för att förutsäga framtida händelser (se 1 Kor 14:3).

Profetior i Gamla Testamentet

Profetians gåva var vanlig i Gamla Testamentet. Mose var en profet och tjänade Gud som förespråkare för folket. Han gav Guds vägledning och instruktion till sina israeliska bröder. Det mesta av vad han sade var Guds instruktioner för Israels förhållande med Gud. Han kungjorde för dem vad som glädde Gud och vad som fodrades av dem för att kunna leva i gemenskap med honom.

En del av vad Mose sade var naturligtvis redan förutsagt. Moses sång i 5 Moseboken 32, förutsade till exempel att när israeliterna vände sig bort från Herren och dyrkade andra gudar, skulle Gud också förkasta dem. De skulle bli bortdrivna från landet, skingrade bland hedningarna, och minnet om dem skulle bli utplånat bland människor.

Århundraden efter att den här sången skrevs, förstod israeliterna denna sanning. När de sjöng "om vi överger Herren, kommer vi att bli skingrade och tillfångatagna", såg de sig omkring på sina babyloniska erövrare, och förstod till slut att deras lidande var resultatet av att de hade övergett Gud. Det var hela syftet med sången, att de när det en dag skedde, skulle förstå.

I Apostlagärningarna 2:30, nämns David som en annan av Guds profeter. Många av hans psalmer talar om att Messias skall komma. Nya Testamentet citerar ofta från dem och säger att de var uppfyllda i Jesu liv. Men för det mesta var hans psalmer inte profetiska – utan uttryckte lovpris till Gud.

Elia och Elisa är två andra välkända profeter, men ändå är majoriteten av vad de sade inte dokumenterat i Bibeln. De var Guds förespråkare som varnade kungen och folket om Guds kommande dom. Ibland var de Guds redskap att döma nationen.

Det Gamla Testamentet innehåller både de "stora profeterna" och de "mindre profeterna". Det genomgående budskapet av alla dessa profeter var att kalla nationen tillbaka till sitt förbund med Gud. De varnade om konsekvenserna om israeliterna fortsatte med sin orättfärdighet och

avfällighet, och riktade ofta sina profetior mot de omkringliggande nationerna – mot Babel, Edom, Tyrus, Moab och Egypten. Trots att vi från historien kan se att många av dessa profetior har slagit in, är en del av dem inte uppfyllda än.

Profetior i Nya Testamentet

Precis som det fanns pastorer och evangelister och apostlar i kyrkan i Nya Testamentet, så fanns det också profeter. Agabus var en av dessa profeter. Apostlagärningarna 11:27, 28 säger: "Vid den tiden kom några profeter från Jerusalem ner till Antiokia. En av dem som hette Agabus trädde fram, och genom Anden förutsade han att en svår hungersnöd skulle komma över hela världen: vilket också skedde under Claudius regering". I Apostlagärningarna 21:10,11 kom också samma profet till Cesarea och förutspådde att bojor och fängelse väntade Paulus i Jerusalem.

Apostlagärningarna 13:1,2 säger också, "I församlingen i Antiokia fanns det profeter och lärare". Vanligtvis tjänade också dessa män som pastorer. Apostlagärningarna 15:32 säger: "Judas och Silas, som själva var profeter, talade mycket som uppmuntrade och styrkte bröderna". I Efesierbrevet 4:11, skrev Paulus: "Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister, och andra till herdar och lärare."

Paulus skrev till Timoteus att inte försumma nådegåvan, den som han fick genom profetord, när de äldste lade händerna på honom (1 Tim 4:14). Det verkar som om man i den första församlingen lade händerna på folk efter att först ha fastat och bätt, och de som hade profetians gåva använde den i detta sammanhang. Många gånger var det profetior om gåvor som Gud gav till en individ eller ett ord angående hans liv eller hans tjänst.

I dagens kyrka har vi pastorer, lärare, och evangelister, och fast jag inte är säker på om vi har apostlar, så verkar det som om vi borde ha profeter: "Gud har i sin församling för det första satt några till apostlar, för det andra några till profeter, (rakt under apostlarna)..." (1 Kor 12:28).

I Bibeln hade både kvinnor och män tjänsten som profet. Mirjam, Moses syster var kallad en profetissa, precis som Debora och Hulda. Hanna tillhör också det Gamla Testamentets tid. Hon var en åttiårig gammal kvinna som profeterade om Jesus, när han som baby bars fram i templet.

Det Nya Testamentet erkänner också kvinnliga profeter. Filippus döttrar kallades profetissor, och aposteln Paulus ger regler till de kvinnor som använder profetians gåva i kyrkan i Korint.

Om Gud placerade kvinnor i tjänsten som profet, både i Gamla och Nya Testamentet, så ser jag ingen anledning varför han inte skulle kalla kvinnor till tjänsten som profet idag. Joel profeterade att i de sista dagarna "era söner och era döttrar skall profetera" (Joel 2:28, se också Apg 2:17). Därför ser jag ingen anledning varför vi inte skulle låta kvinnor ha vissa ledarskapstjänster inom kyrkan.

Den enda tjänsten som kvinnor är utestängda från är att undervisa män. I 1 Timoteusbrevet 2:12 säger Paulus: "Jag tillåter inte att en kvinna undervisar eller gör sig till herre över mannen, utan hon skall leva i stillhet." Detta verkar vara den enda tjänsten som är förbjuden för kvinnor. Den begränsningen är inte menad att gå längre än så. Paulus själv ger instruktioner om att kyrkan ska

låta de äldre kvinnorna undervisa de yngre (se Tit 2:3,4), och berömde Timoteus därför att hans mor och mormor undervisade honom om Gud från det han var barn.

Syftet med profetior

Att du har profetians gåva betyder inte nödvändigtvis att du är en profet. Dessa båda är olika och skiljer sig från varandra. Många människor inom kyrkan kan ha gåvan att profetera. Faktum är att Paulus uppmuntrade alla troende att sträva efter profetians gåva: "sträva ivrigt efter kärleken, men sök också vinna de andliga gåvorna, framför allt profetians gåva" (1 Kor 14:1). Vi bör alla sträva efter alla andliga gåvor, men speciellt gåvan av att profetera. Varför?

När Paulus jämför profetians gåva med tungotalets gåva, säger han att det är mycket bättre att ha den första istället för den andra i kyrkan. Han uppmuntrar till profetior i församlingen, men inte tungomål, därför att "den som talar tungomål bygger upp sig själv, men den som profeterar uppbygger församlingen" (1 Kor 14:4). Profetians gåva är värdefullare för kyrkan därför att "den som profeterar uppbygger och tröstar människan" (1 Kor 14:3). Låt oss ta en närmare titt på de här tre anledningarna för profetians gåva.

Först och främst talar Gud till kyrkan genom profetian för att bygga upp oss och för att uppmuntra oss att lita på Herren, och hans löften, för att förstå vår position i Kristus Jesus. Anden talar uppbyggande ord, ord som stärker vår tro, och vårt förhållande med Jesus Kristus.

För det andra förmanar Gud oss genom profetian. Prata inte bara om det – gör det! Hör det inte bara – praktisera det! Vi behöver de som sporrar oss till att göra det vi lär från Bibeln. Genom profetian blir vi uppmanade att lovprisa, att be och att leva det kristna livet som vi borde.

För det tredje har profetian förmågan att trösta oss. Vi behöver höra att Gud sitter på tronen, att han håller uppsikt över oss, att han älskar oss, och att Gud samverkar allt till det bästa för dem som är kallade efter hans beslut. Särskilt nog glömmar vi ibland detta. Vi tror ibland att saker och ting är utanför Guds kontroll. Vi behöver bli påmind om och tröstade med att Gud förstår och vet vad som pågår. Gud har allt under kontroll. Han är på tronen, och regerar från himlen.

Profetia idag

Profetian - med dess förutsäggande aspekt – har spelat en stor roll i min församlingstjänst under åren. Den har instruerat mig, väglett mig och ibland hjälpt mig att kunna hålla ut. Lite bakgrund kanske kan förklara vad jag menar.

De första 17 åren i min församlingstjänst gav mig mest frustration. Det gav inte någon glädje därför att jag såg väldigt lite frukt. Ändå fortsatte jag för jag visste att Gud hade kallat mig till detta. En dag beslöt den ursprungliga Calvary Chapel gruppen att be mig bli deras pastor. Jag tog tacksamt emot deras inbjudan, men snart därefter ringde de mig och sade: "Kom inte. Vi ska upplösa gruppen." Jag svarade: "Jag har redan sagt upp mig här. Jag kommer ändå."

Dagen efter jag hade anlänt var vi samlade i en bönegrupp, händer lades på mig och en profetia var framlagd som verkade mer som en dröm än verklighet. Herren sade att han skulle göra mig till en herde över många flockar. Just då verkade det omöjligt. Något som jag inte visste var att kyrkan

hade fått en profetia om att Gud skulle välsigna kyrkan till den graden att byggnaden som de möttes i inte skulle vara tillräckligt stor att rymma alla som skulle komma. Kyrkan skulle börja bygga om sin dåvarande byggnad och senare flytta till en byggnad med utsikt över en havsvik. Så småningom skulle kyrkan ha ett radio program som sträckte sig över hela landet, och skulle bli känt över hela världen. Till en grupp med tolv människor som var så modlösa att de var redo att ge upp, lät detta budskapet omöjligt. De var frestade att citera 2 Konungaboken 7:2, "Även om HERREN gjorde fönster på himlen, hur skulle detta kunna ske?" Det verkade helt omöjligt.

Efter vår första söndagsgudstjänst gick vi alla ut på lunch – vi var så få – och jag ritade upp planer för ombyggnad av kyrkan. Alla visade glatt intresse, men jag visste inte varför.

Ungefär ett år senare växte vi ur vår byggnad och var tvungna att leta efter ett nytt ställe. Det dröjde inte länge förrän vi hittade en tomt på Bay Street i Costa Mesa, vilken vi trodde skulle kunna fungera. Det var då de talade om för mig om profetian. "Nej", sade de: "kyrkan ska ligga på udden som ser ut över havsviken."

"Men vi kommer att se ut över Havsgatan", protesterad jag. Jag tyckte det skulle passa in på profetian.

"Nej", insisterade de: "profetian sade att vi skulle ha utsikt över havsviken".

Trots allt så fortsatte vi med våra planer – och efter bara några dagar blev vi nekade tillstånd. Det var hårt för mig, därför att vi redan hade sålt vår kyrka. Jag trodde att vi skulle kunna bygga en ny kyrka och flytta till "Bay Street", men nu hade vi ingen byggnad och ingenstans att träffas. Jag kommer ihåg att jag tänkte: här har vi en växande kyrka och pastorn säljer kyrkan under näsan på församlingen. De kommer att undra vad jag håller på med.

När vi modfällda återvände till byggnadskontoret för att hämta våra ritningar, sade en kvinna som jobbade där: "Kanske ni skulle kunna flytta till vår kyrka. Vi ska bygga en ny anläggning och ni skulle nog kunna ta över vår gamla. Det är Newport Harbors Lutherska kyrka på udden som ser ut över havsviken".

Även jag kunde känna att det var Herren som ledde här! Under två års tid träffades vi i denna kyrka på udden som såg ut över havsviken, och under tiden byggde vi ett litet kapell. Sedan blev det ett radioprogram – och en efter en uppfylldes profetiorna.

Hur fungerar den?

Hur fungerar profetians gåva? Enligt min erfarenhet så kommer det ett väldigt stark intryck eller en tanke. Många gånger har jag bara en mening. Men när jag uttrycker den första meningen så börjar tankarna att flyta, och jag uttrycker dem. De kan vara avslöjande, uppmuntrande eller tröstande.

När jag börjar profetera ändrar jag inte röstläge. Jag får inte helt plötsligt ett darr på rösten så att alla säger: "Åh, detta är profetia. Lyssna noga nu." Jag pratar med normal röst, men jag vet att det är profetia därför att vad jag säger är nytt för mig. Jag har inte studerat detta, det är inte en del av mina anteckningar eller något jag har planerat att säga. Istället kommer tankarna och ingivelserna till mig från Anden, under detta ögonblick. Medan jag uttalar dem är det precis som jag själv

lyssnar på vad jag säger... och tänker: Det var intressant. Vilken stark punkt. Det var verkligen jättebra. Jag blir upprymd av det därför att det kommer som en uppenbarelse till mig under tiden jag pratar.

En kvinna, i en av kyrkorna där jag var pastor, kom ofta fram till mig efter söndags gudstjänsten där en tredjedel av predikan hade varit profetia. Hon log och sade: "Jag har en känsla av att du tyckte mer om predikan idag än vad jag gjorde." Jag svarade: "Du har så rätt!" Jag visste att det kom som en uppenbarelse från Gud genom den helige Andes smörjelse. Jag häpnar över tankarna den helige Anden ger, och sanningarna han avslöjar. Det finns inte mycket som är mer underbart och spännande!

Regler för profetior

För det första lägger 1 Korinterbrevet 14 fram vissa regler för användning av profetia. Den övergripande principen är att gudstjänsten ska förrättas på ett värdigt och ordningsamt sätt. (1 Kor 14:40) Gud är inte oordningens Gud (1 Kor 14:33), och gudstjänsten borde hållas med tanke på hur icke troende besökare kommer att reagera. När denna regel följs, kommer det som är gömt i hjärtat på folk att avslöjas genom profetian, och de kommer att säga: "Gud är verkligen i er" (1 Kor 14:24, 25).

För det andra säger Paulus till oss: "Två eller tre profeter ska tala, och de andra skall pröva det som sägs" (1 Kor 14:29). De som tillhör frikyrkan har en benägenhet att lägga till ett: "Så säger Herren" till sin profetia. Men sade verkligen Herren det? Är det i harmoni med vad Gud redan har sagt? Vi måste bedöma profetia. Om jag säger till dig: "Broder, Herren sade till mig att du ska åka till Afrika som missionär", då är det istället bäst att du själv söker Herrens vilja för att åka till Afrika, baserat på vad jag har sagt. Döm själv vad du hör, och se om det talar till ditt hjärta.

Människor har många gånger sagt till mig: "Chuck, jag tycker det verkar som Herren har sagt till dig att göra så eller så", och jag ser att det är precis vad jag har gått och tänkt på och undrat, är det här något som Herren vill att jag ska göra? Deras ord kommer som en bekräftelse. Andra gånger har folk sagt till mig, "Så säger Herren..." och kommit upp med all slags fördömelse. Jag svarar: "Jag tar inte emot det. Bibeln frågar: "Vem är den som fördömer? Kristus Jesus är den som har dött, ja än mer, den som har blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida och ber för oss." Och du kommer till mig med fördömelse i Jesu namn. Han som sade: "Jag kom inte för att döma. Jag kom för att frälsa." Om någon kommer till mig med hemska fördömelser, då tar jag inte emot det. Jesus kom inte för att döma mig; han kom för att frälsa mig.

All profetia ska bedömas. Det finns åtminstone tre bibliska sätt att bedöma profetior på.

1. Är profetian i harmoni med vad Guds ord redan har avslöjat?

Guds ord är för evigt fastställt och Gud ger inte någon ny uppenbarelse som strider mot hans skrivna ord. Om det som proklamerats strider mot det skrivna ordet i Bibeln är det inget problem att bedöma det som falskt. Det kommer inte från Herren, för Herren motsäger inte sig själv. Guds ord är filtret genom vilket vi kan bedöma om en profetia är från Gud.

Profeten Jeremia sade: "Den profet som har haft en dröm, han må berätta en dröm. Men den som har tagit emot mitt ord, han må troget tala mitt ord. Vad är halm mot säd? säger HERREN" (Jer 23:28). Jag tror att Gud kan och verkligen talar till människan på dessa sätt. Jag vet att han talar till oss genom sitt ord, och att syner och drömmar enbart är agnar i jämförelse mot vetet som finns i Guds ord i Bibeln. Det är Guds ord som ger näring och stärker oss. Agnarna kan kväva dig, men Guds ord ger dig föda och håller dig vid liv.

2. Överensstämmer det med fakta?

Ibland får jag, "Så säger Herren"- brev som inte stämmer överens med fakta. Ibland beskyller de mig för att ha motiv som jag inte alls har. Därför att de inte stämmer överens med fakta så avvisar jag det som falsk profetia.

Om profetian är en förutsägelse, då väntar jag för att se om det slår in. Om det verkligen händer och budskapet är från Herren, då kan jag bedöma att det måste ha kommit från Gud. Till exempel Agabus profetior i Apostlagärningarna blev uppfyllda och bevisade att han var Guds sanna profet. Han sade att det skulle bli en svår hungersnöd över hela världen och så blev det också; han sade att Paulus skulle bli arresterad i Jerusalem, och det blev han. Därför är det enkelt att betyga att Agabus var en sann profet.

3. Är det Jesus Kristus?

5 Mosebok 13 säger att en profet kan vara falsk även om profetian slår in. Om någon påverkar dig att gå efter andra gudar som du inte känner och tjäna dem, säger Mose att han är en falsk profet. Herren använder honom för att bevisa vad som finns i ditt hjärta, för att se om du älskar Herren med hela ditt hjärta och med hela din själ.

Om någon säger till dig att göra något som strider mot Guds ord – även om han visar tecken eller verkar kunna läsa dina tankar eller talar om för dig vad ditt namn eller din adress är eller talar om vad som hände dig under veckan – eller om han skulle säga: "Jesus Kristus är inte den enda vägen till Gud, det finns många vägar till himlen", då prövar Gud dig för att se om du håller fast vid Guds ord. Kommer du att låta Guds ord vara den slutgiltiga auktoriteten över din tro och ditt liv?

Den sista regeln för att profetera hittar vi i 1 Korinterbrevet 14:30, "Men om någon annan som sitter där får en uppenbarelse, skall den första tiga". Med andra ord, låt andra också få profetera. Många gånger när någon talar, hjälper Anden mig att förstå det som sägs, och ger mig illustrationer eller förtydligar en speciell punkt. Jag står ofta upp efteråt och utvidgar vad Anden har gett mig. Men jag väntar tills den första talaren är färdig. "Ni kan alla profetera en i sänder" säger Paulus, (1 Kor 14:31). Tala på ett sätt så det inte blir oordning. Alla ska inte stå upp samtidigt och börja profetera – då skulle det bli total förvirring. Profetera istället en i sänder, så att alla kan bli uppmuntrade.

Paulus säger att profeternas andar underordnar sig profeterna (1 Kor 14:32). Med andra ord, du har kontroll över profetians gåva. Detta är sant för alla gåvor. Jag tror inte att den helige Anden någonsin tar kontroll över våra sinnen. Demoniska andar kan ta kontroll av en persons kropps-funktioner, men jag tror inte att Gud någonsin gör det.

Jag har hört människor säga: "Den helige Ande är ansvarig för vad jag gjorde", eller "Det bara kom över mig och jag visste inte vad jag gjorde." Det kan jag inte acceptera. Profetens ande underordnar sig profeten. Det är du som har kontroll.

Behandling av falska profeter

Bibeln varnar om och om igen för dem som talar i Herrens namn, men ändå bara förkunnar sina egna idéer. Det är en utbredd praktik. Jag får ungefär tre eller fyra brev i veckan av "Så säger Herren" sorten, vilka bara förkunnar personens egna idéer.

Ibland försöker människor att manipulera dig genom rädsla. "Broder, det är bäst att du är försiktig. Jag profeterade till en man i förra veckan, han skrattade åt det och föll ned och dog när han skulle gå därifrån." Du behöver inte vara rädd för dem. Under mina tidiga år som pastor var det några män som hade blivit övertygade om en falsk lära, och insisterade att jag skulle undervisa detta till min församling. De tog ut mig en lördags kväll och började profetera över mig. De sade att de såg en svart kista... och att jag låg i den. Gud skulle förgöra mig om jag inte accepterade deras lära.

Jag var inte rädd. Jag gick inte hem och sade: "Åh, nej! Kommer jag att dö? Jag hade Guds ord och stod fast vid det.

Den första församlingen var tvungen att ta itu med falska profeter. Kringvandrande pastorer kom till de nyformade kyrkorna, och en del av dem var falska profeter. Både Gamla och Nya Testamentet varnar om dessa bluffmakare.

Jesus talade om och om igen om falska profeter. I Bergspredikan sade han: "Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får, men i sitt inre är rovlystna vargar" (Matt 7:15). I Matteus 24:11 förutsade han att "många falska profeter skall träda fram och bedra många"), medan han i Matteus 24:24 varnade: "Ty falska messias gestalter och falska profeter skall träda fram och göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda".

Aposteln Petrus skrev: "Men det fanns också falska profeter bland folket, liksom det bland er kommer att finnas falska lärare som smyger in förödande läror. De skall till och med förneka den Herre som har friköpt dem och drar så plötsligt fördärv över sig. Många skall följa dem i deras utsvävningar, och för deras skull kommer sanningens väg att smädas. Med girighet utnyttjar de er med falska ord" (2 Petr 2:1-3). Det är tecknet på en falsk profet – han försöker att bedra dig. När någon gör det, behöver du inte mycket omdömesförmåga för att kunna se att han är en falsk profet.

Efter apostlarnas tid kom kyrkan upp med vad som blev känt som "Didache" (undervisning). Det var en liten lagbok som skickades runt till de tidiga församlingarna. Den lärde de lokala kyrkorna hur de skulle kunna urskilja om en man var en sann eller falsk profet. Om en man ville ta upp kollekt för sig själv, då var han klassificerad som en falsk profet. Om han sade till dem att göra i ordning mat för de fattiga, men sedan åt av det själv, var han en falsk profet. Didachen sade att falska profeter försökte att leva av kyrkan för att berika sig själva. De gör de fortfarande idag.

Om man får ett datautskrivet brev som säger:

Kära Broder Smith, medan jag bad i går kväll såg jag ditt ansikte, och Gud lade en tung börda för dig på mitt hjärta. Jag kunde knappast inte sova på hela natten för jag bad för dig och tänkte på dig. Jag vet att det måste vara något allvarligt, annars hade inte Gud lagt en sådan tung börda för dig på mitt hjärta. Du vet hur mycket min fru och jag älskar dig, och pratar om dig jämnt.

Säkert? De känner mig inte ens! Men det är kärnpunkten av en falsk profet: girighet.

Var snäll och skriv till mig idag och tala om vad som pågår, så jag kan slippa denna tunga börda. Och när du skriver, kan du också inkludera 1000 kr? Vår verksamhet går just nu igenom en väldig kris...

Det är verkligen sorligt. Ett annat exempel på bedrägeri är detta; En kvinna i vår kyrka kom till mig och sade: "Broder Smith, jag vill tala om något underbart. Den här berömda evangelisten vill att jag ska komma till hans hem på middag." Och jag sade: "Verkligen, kan jag få se brevet." Samma brev hade skickats ut till 500,000 människor i USA. Ta med dig kycklingen!

Önska sig gåvan

Paulus säger i 1 Korinterbrevet 14:39: "Därför, mina bröder, var ivriga att profetera." Vi ska sträva efter att få profetians gåva.

Jag vill uppmuntra dig att önska dig denna underbara gåva från Gud. Du kanske inte är en profet, men Gud kan använda dig till att profetera. Profetia är verkligen en välsignelse för kyrkan till uppbyggelse, upprättelse, tröst och lära. Och det finns alldeles för lite av alla dessa välsignelser.

14. Att avslöja den onde

Den ene får... att skilja mellan andar (1 Kor 12:8,10).

Vetenskapsmän säger att det finns mer rymd i en atom än i fast form – faktum är att det är 30,000 gånger mer tomrum än massa. I en väte atom, uppgjord av en proton och en enda kretsande elektron, finns det så mycket rymd, att om du kunde förstora protonen till storleken av en baseboll, skulle elektronen vara ungefär storleken av ett hagel som roterade runt protonen på 60 mils avstånd, med en hastighet av 60,000 mil i sekunden.

Om jorden var en proton och månen en elektron och om rymden mellan dem hade samma proportion som det som finns i en väte atom, skulle månen vara 1,000 gånger längre bort än vad den är nu. Eller se på det så här – om alla atomerna i din kropp helt plötsligt skulle kollapsa och inte lämna något utrymme för fast massa, skulle man behöva ett starkt mikroskop för att kunna hitta dig – du skulle vara ett mikroskopiskt dammkorn (men du skulle väga lika mycket som du gör nu).

Vi vet att det finns små obetydliga stjärnor vilkas densitet är mycket större än atomer på jorden. Det finns en stjärna av betydelse som kallas Sirius (också kallad hund stjärnan). År 1888 upptäckte de att det egentligen var en dubbel stjärna. Den minsta av de två, Sirius B, kallas en "valp." Den är en liten stjärna som roterar runt den stora stjärnan. Man tror att densiteten av denna lilla valp är så enorm att en kubik tum av Sirius B skulle väga 795 kg. Neutron stjärnorna är även mer kompakta än så – en miljon gånger mer! En kubik tum av en neutron stjärna skulle väga 80,000 miljoner kg. Och fortfarande finns det rum i den kubik tummen!

På grund av att det finns så mycket rum i en atom, säger experterna att det är teoretiskt möjligt för två världar att leva tillsammans på samma ställe där båda passerar igenom varandra, utan att veta om varandra. Allt som behövs är att de har olika molekylär sammansättning.

Två världar sida vid sida

På sätt och vis är detta vad Bibeln undervisar. Den talar om att det finns två världar som lever sida vid sida, var och en passerande igenom den andra. För det mesta är vi inte medvetna om den andra världen – men den är väldigt medveten om oss. Bibeln kallar det en värld av andar. Denna andliga värld är väldigt verklig, och har ett enormt inflytande på våra liv, antingen för gott eller ont.

Bibeln säger om änglarna: "Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen?" (Hebr 1:14) Vi är tacksamma för den helige Anden, och för hans goda inflytande på våra liv. Han övertygar oss om synd, drar oss nära Jesus Kristus, och formar oss till Jesu avbild.

Men det finns en annan sfär av andeväsen som är fientliga mot oss och vår gemenskap med Kristus. Dessa andeväsen försöker att utöva ett enormt negativt inflytande på oss. Som Paulus skrev: "Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna" (Ef 6:12). Det är en strid som pågår och vi är alla inblandade i den.

Sorgligt nog kan onda andar uppenbara sig som ljusets änglar, och på så vis är det möjligt för en människa att bli bedragen av dem. Bibeln säger att Satan kan uppenbara sig som en ljusets ängel (2 Kor 11:14).

Dessutom, även när vi själva försöker förstå våra egna tankar, uppstår frågor: Kommer den tanken från Gud, från mitt kött, eller från satan? Vem satte den tanken i mitt sinne?

Oförmågan att kunna veta gjorde att Petrus hade problem innan han var fylld med den helige Ande. Petrus och de andra lärjungarna var i området av Caesarea Filippi när Jesus frågade dem: "Vem säger folket att människosonen är?"

De svarade: "Somliga säger Johannes döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna." Han sade till dem: "Och ni, vem säger ni att Jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Jesus svarade honom: "Salig är du, Simon Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen" (Matt 16:13-17).

Sedan började Jesus förutsäga att han skulle bli bedragen, överlämnad till hedningarna, korsfäst, och dödad, sedan uppstå igen på tredje dagen. Petrus började motsäga honom: "Gud är nådig mot dig Herre. Detta skall aldrig hända dig." Jesus svarade: "Gå bort ifrån mig, Satan! Du vill få mig på fall. Vad du tänker är inte Guds tankar utan människotankar" (Matt 16:22,23). Med andra ord, du kan inte skilja mellan andliga värderingar, och människors värderingar."

Vi har alla det problemet. När en tanke kommer till oss, är det Gud som varnar oss för någonting? Eller kom tanken från mig? Eller kanske ännu värre, var tanken planterad där av Satan?

Det är därför vi behöver gåvan att skilja mellan andar.

Hur fungerar denna gåva?

Ibland får du en olustig känsla om en person eller en situation men du vet inte varför, du kan inte riktigt förstå varför. Jag pratar inte om "misstänksamhetens gåva" som det verkar som att vissa personer har. Men det är tillfällen när du definitivt känner en ängslan och oro inom dig. Det kan mycket väl vara gåvan att skilja mellan andar. Du kanske märker något som inte är uppenbart för andra. Men om du vandrar i Anden och är andligt inställd känner du klart och tydligt igen mörkrets krafter.

Jag har upptäckt att kunna skilja mellan andar ibland har varit ett problem. Du känner en bedragares karaktär så klart och tydligt att du tar för givet att alla andra också måste se att han är en bluffmakare – och du är förvånad när någon tror på, och följer honom. Du kan inte fatta hur någon kan vara så lättlurad – det är ju så uppenbart, varför kan de inte se det?

Tänk på David "Mose" Berg till exempel. På 70-talet fick han en otrolig massa ungdomar att följa honom. De kallade sig Guds barn. Han framställde pornografiskt material som användes för att locka in folk till församlingen såväl som att skicka ut flickor som prostituerade för att dra in nya medlemmar. När man läser hans material, säger man till sig själv, "Vilken dumbom som helst kan se att den här mannen är en falsk profet." Man kan inte fatta att någon ens kan gå på det han säger. Men ändå gör många det.

Att kunna skilja mellan sanna och falska profeter

Det är betydelsefullt att Paulus nämner gåvan att kunna skilja mellan andar direkt efter gåvan att profetera, och jag ser Guds ordning i detta. Genom historien har Guds profeter talat Guds ord till människor. Men precis som det har funnits sanna profeter, har det också funnits falska profeter som har vilselett människor. Det är väldigt viktigt att kunna urskilja om det någon säger verkligen är ifrån Gud.

Kom ihåg att satan är en oerhört listig förfalskare. Han har kunnat imitera nästan alla Guds verk. Vi vet att när Antikrist uppenbaras kommer han att kunna göra alla slags övernaturliga tecken och under, så att många går förlorade (se 2 Tess 2:9,10).

Under det att vi kommer allt närmare den dagen behöver vi kunna skilja mellan andar. Vi måste få det uppenbart för vårt hjärta genom den helige Ande, för att kunna veta om något verkligen är från Gud.

1 Johannes 4:1 säger, "Mina älskade, tro inte alla andar utan pröva andarna om de kommer från Gud. Ty många falska profeter har gått ut i världen. I 2 Korinterbrevet 11:13-15, säger Paulus: "Sådana som de är falska apostlar, ohederliga arbetare, och uppträder som Kristi apostlar. Och det är inget att förvåna sig över. Satan själv gör sig lik en ljusets ängel." Därför är det inte underligt att också hans tjänare uppträder som tjänare åt rättfärdigheten."

Idag får många falska profeter stor berömmelse. Som en herde över Guds flock känner jag ett ansvar att varna kyrkan för vissa av dessa falska profeter. Problemet är: I samma ögonblick som jag börjar ge ut namn och händelser och bevis på att en person är en falsk profet, så finns det alltid de som blir förolämpade. "Åh, hur kan du säga det om den och den brodern?" frågar de. "Jag var så välsignad av hans predikan, jag blev botad när jag sträckte ut handen och rörde vid TV apparaten. Och jag har gett honom ekonomiskt underhåll." Det är svårt att varna folk för falska profeter som utnyttjar dem när de redan är engagerade med dem.

Jesus förutspådde att falska Kristus gestalter och falska profeter en dag skulle komma, och de skulle om möjligt bedra även de utvalda genom stora tecken och under. Det är därför det är så viktigt att ha gåvan att kunna skilja mellan andar.

Man kan inte alltid känna igen falska profeter utifrån vad de säger. Många gånger är 99 procent av vad de säger korrekt – det är det som gör dem så farliga. Man kan inte alltid döma av vad de gör heller – Jesus sade att de skulle göra stora tecken och under.

Både Petrus och Paulus varnade att ett säkert tecken på en falsk profet var hans avsikt att lura av dig pengar. Genom inställsamma ord utnyttjar de er ekonomiskt. Petrus skrev: "I sin girighet kommer de att med falska argument sko sig på er" (2 Petr 2:3). Och Paulus sade att dessa män "har vänt sig bort från sanningen, och som menar att gudsfruktan är en god affär" (1 Tim 6:5).

Det finns en grundprincip: Om någon undervisar att gudsfruktan är vägen till rikedomar, då säger Paulus att du kan anse honom som en falsk profet. "Dra dig undan sådana", säger han (1 Tim 6:5).

Precis innan han varnade oss om falska profeter, förkunnade Jesus att: "Vid är porten och bred är vägen som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. Och den port är trång, och den väg smal som leder till livet, och det är få som finner den" (Matt 7:13, 14). Ändå står falska profeter vid den vida porten på den breda vägen och säger: "Alla vägar leder till Gud. Ta den här!"

Vi behöver gåvan att kunna skilja mellan andar så vi kan veta om någon talar till oss från Gud, från sitt eget kött, eller från Satan.

Omdöme i Nya Testamentet

Vi läser att Jesus inte behövde någon som vittnade om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan (Joh 2:25). Johannesevangeliet säger att "Jesus från början visste vilka som inte trodde och vem det var som skulle förråda honom" (Joh 6:64). Många människor som följde Jesus verkade vara hans lärjungar, men senare lämnade honom. Från början visste han vilka dessa människor var – han hade gåvan att skilja mellan andar.

Kanske kan den mest klassiska användningen av gåvan att skilja mellan andar hittas i Apostlagärningarna 8. Filippus hade gått till Samarien, där en man som hette Simon utövade trolldom. Denna man kunde sätta myror i huvudet på folket med sina magiska trick och det gjorde att många trodde att han hade övernaturliga krafter. När Filippus anlände för att predika Kristus, började han utföra fantastiska under genom den helige Andes kraft. Orena andar drevs ut ur många människor, andra blev botade från alla slags sjukdomar, lama gick, blinda kunde se. När folket såg Guds kraft i Filippus, trodde många på Jesus Kristus och blev döpta. Bland dem som döptes fanns trollkarlen Simon.

När kyrkan i Jerusalem fick höra att samariterna hade tagit emot evangeliet och att ett stort verk av Anden svepte över Samarien, sände de ner Petrus och Johannes för att undersöka saken. När de anlände, upptäckte de att den helige Anden inte hade kommit över de troende. De började då att lägga händerna på dem, och folket tog emot gåvan av den helige Ande. När Simon såg vad som hände, gick han fram till Petrus och Johannes och ville göra affärer: "Tala om för mig", sade han, "hur mycket kostar det att köpa den där konsten, så att alla dem som jag lägger händerna på får ta emot den helige Ande?"

Simon försökte att göra något som är vanligt bland trollkonstnärer. Min far var en amatör illusionist, och om han såg någon göra ett speciellt bra trick, då gick han fram till trollkonstnären efteråt och sade: "Jag skulle vilja köpa det där knepet." Det är en vanlig företeelse att köpa hemligheten om hur man gör konsten. Det var samma sak i forna tider. Så Simon, en illusionist, ville köpa vad han trodde var ett trick.

Allt han fick från Petrus var en stark tillrättavisning. "Till fördärvet med dig och dina pengar, eftersom du tror att Guds gåva kan köpas för pengar. Du har inte någon del eller lott i den här saken, eftersom ditt hjärta inte är uppriktigt inför Gud. Vänd dig därför bort från din ondska och be till Herren. Kanske han kan förlåta vad du tänker i ditt hjärta. Jag ser att du är förgiftad av bitter galla och bunden med orättfärdighetens band" (Apg 8:20-23).

Tack vare gåvan att kunna skilja mellan andar kunde Petrus se vad som fanns i mannens hjärta. Trots att Simon hade en utvändig tro, hade blivit döpt, och följde Filippus, så var hans ande oärlig.

Utan tvekan var det många människor som gladdes över att Simon hade tagit emot Herren, "Är det inte underbart?" – men Petrus såg bitterhet och antagligen avundsjuka i Simons hjärta. Det är inte svårt att förstå varför. Filippus var ny i staden, och hade dragit till sig mängder med folk. Folket brukade tro att Simon hade någon speciell kraft från Gud, men när de såg det äkta, vände de sig bort från honom och följde istället Filippus.

Vi ser också att Paulus kunde skilja mellan andar. I Apostlagärningarna 13, anlände Paulus och Barnabas till ön Cypern, där de träffade en jude vid namn Barjesus ("Jesus son"), som bedrev trolldom och var en falsk profet. Landets landshövding, en förståndig man vid namn Sergius Paulus, kallade till sig Barnabas och Saulus och ville höra Guds ord. Men Elymans, trollkarlen (Bar-Jesus) gick emot dem och försökte hindra landshövdingen att komma till tro.

Saulus, som även kallades Paulus, uppfylldes då av den helige Anden och spände ögonen i honom och sade: "Du djävulens son, full av allt slags svek och bedrägeri, du fiende till allt som är rätt, skall du aldrig upphöra att förvränga Herrens raka vägar? Se, nu kommer Herrens hand över dig, och du skall bli blind en tid och inte kunna se solen" (Apg 13:9-11).

Från den stunden gick denne man omkring och sökte någon som kunde leda honom. När landshövdingen såg vad som hade hänt, trodde han och var häpen över Herrens lära. Det kan jag tänka mig! Genom gåvan att skilja mellan andar hade Paulus insett att den här Elymas var ett instrument som Satan använde för att förvrida sanningen.

Senare färdades Paulus och Silas till staden Tyatira där en ung kvinna med en spådomsande började följa dem och skrek: "De här männen är den Högste Gudens tjänare, och de förkunnar för er vägen till frälsning" (Apg 16:17). Lägga märke till att vad flickan sade var absolut sanning. Paulus och Silas var i sanning den Högste Gudens tjänare, och de hade kommit för att förkunna vägen till frälsning. Vad flickan sade var sant – men inte hennes ande. Paulus visste det genom gåvan att skilja mellan andar, så när han hade fått nog, vände han sig om och befallde den orena anden att fara ut ur flickan.

Använda sanning till att ljuga

Den där sista berättelsen illustrerar en viktig princip: Falska profeter talar ofta sanning. Som Jesus sade: "De är som vargar i fårakläder." Du kan inte avgöra om någon är en falsk profet bara genom att titta på honom – för han ser ut som ett får. Du kan inte heller döma av vad han säger – för att mycket av det han säger är sant.

Även fast dessa vargar ofta talar sanning, så måste du inse att de ändrar lexikonet. Vad de menar när de använder välbekanta ordalag är inte vad du förstår när du hör de orden. De ändrar på definitionen för att bedra folk.

Fråga ett Jehovas Vittne om han tror att Jesus Kristus är Guds Son. Han kommer att säga: "Absolut." Fråga sedan, tror du att han dog för dina synder? "Absolut". Sedan frågar du, tror du att du är frälst genom tro på Jesus Kristus, och hans blod som utgöts för vår skull? "Helt definitivt."

Prata med en mormon och han kommer att påstå det samma. När du frågar honom kommer han att säga: "Men vi tror på Jesus Kristus." Frågan är vilken Jesus Kristus är det han tror på?

Mormonerna undervisar att han är Lucifers bror. För länge sedan ville Gud frälsa människan och frågade sin Son om råd. Efter det att både Lucifer och Jesus båda gav sina respektive förslag för förlossning, så förkastade Fadern Lucifers plan och godkände Jesus plan. Det gjorde Lucifer rasande och han beslutade att förstöra Jesus strategi. Är detta Bibelns Jesus? Knappast!

Och vilken är den Jesus som Jehovas Vittnen tro på? Han var ärkeängeln Mikael, en varelse skapad av Gud. Även fast dessa kultmedlemmar säger att de tror på Guds son, så upptäcker du när du börjar definiera orden att vad de undervisar radikalt motsäger vad Bibeln säger.

Vi skulle inte bli bedragna så ofta om vi kom ihåg att vi inte kan bedöma vad en person verkligen tror på bara genom vad han säger. Han kanske använder de rätta orden men menar någonting direkt motsäggande det han säger.

Den verkliga risken med en falsk profet är att du kan bli indragen i hans nät utan att veta om det. Han kastar ut några krokare och får dig att misstro vad kyrkan har lärt, och säger sen: "Du kan inte riktigt tro på Bibeln heller. Du behöver våra böcker för att tolka Bibeln. Om du bara läser Bibeln kommer du att förbli i mörker. Men du kan lägga undan Bibeln och läsa våra böcker, för de förklarar Bibeln för dig, och då kommer du att finna dig i ljuset." Så slänger de ut några krokare och drar in folk i sina nät – bara därför att folk inte kan skilja mellan andar.

Förväxlad identitet

Att kunna skilja mellan andar är en viktig gåva, och den har säkert varit verksam många gånger i ditt liv, utan att du visste om det. Man får en olustig känsla när någon verkar göra och säga det rätta, men man känner att det är något som inte står rätt till. Det är något som man inte kan förklara, något ogripbart, som gör att du känner dig olustig. När jag får en sådan känsla i min ande, är jag alltid försiktig. Men jag har inte alltid haft rätt i min bedömning av en person.

Vi var unga och gröna i tjänsten när jag var pastor i en kyrka i Tucson. Jag tillhörde ett kyrkosamfund på den tiden, och hade fått ett brev från samfundets högkvarter, där de varnade om ett par som skinnade kyrkorna i området på pengar. Brevet beskrev paret som "kändissnobbar" och inställsamma individer som hade lurat många kyrkor på stora summor pengar genom att låtsas att samla in pengar som de genast skulle betala tillbaka. Just som jag satt och läste brevet knackade det på dörren. Jag öppnade och såg en man och en kvinna som precis passade beskrivningen. De hade mörka glasögon och började genast nämna alla ledarnas namn i kyrkan. Jag tänkte för mig själv, jag vet vilka figurer ni är.

Jag låtsades inte veta någonting, och var ganska kyligt inställd mot dem. De sade: "Det var vi som startade kyrkan här i Tucson."

"Gjorde ni? Berätta", svarade jag.

De frågade snart: "Kan vi få se er nya kyrksal?"

"Jag antar det, om ni vill."

Medan de tittade på byggnaden, blev de genast dramatiska. "Älskling, titta – allt var värt det", sade han. Med ett hånleende tänkte jag, "Lägg av, mig lurar ni inte."

Sedan började han sitt övertalnings snack. "Vi skulle bara resa genom staden och vår bil gick sönder."

Åh boy, tänkte jag, hur många gånger har jag inte hört den historien.

"Vi har inte pengar för reparationen. Vi behöver X mycket för att få den fixad.

Ja, ja. Jag känner till det där. Jag var säker på att de var paret jag läst om.

"När är era gudstjänster? frågade de.

"Idag är det onsdag, så vi har gudstjänst ikväll", svarade jag.

"Åh, då kommer vi", lovade de.

Det har jag också hört förut, tänkte jag.

Till min förvåning kom de verkligen. Och till min stora häpnad – och djupa skam – när en av medlemmarna som hade tillhört kyrkan länge såg dem, skrek han högt, kramade om dem båda och utropade: "Åh, hur är det med er?"

Men... men... det kunde inte vara sant! Kunde det? Det var sant. *De var äkta!*

Och jag som hade uppträtt så iskallt mot dem. Jag kände mig hemsk. Jag hade visat en total brist på omdöme. Jag skulle ha visat dem medkänsla och kärlek, men istället visade jag bara misstänksamhet och ovänlighet. Paret stannade i staden några dagar medan de målade några hus för att tjäna tillräckligt med pengar för att kunna betala för sin bilreparation. De frågade mig aldrig direkt om pengar. Tillslut visade jag dem brevet. "Kan ni se hur ni passar beskrivningen?" frågade jag skamset. Sedan bad jag om förlåtelse.

Handla med vishet

Herren vill att vi ska vara förståndiga. Men det finns en gräns för vår vishet, och det är där vi behöver Anden. Han kan och är angelägen att hjälpa oss att kunna skilja mellan gott och ont, mellan rätt och fel, mellan sanning och lögn.

Jag erkänner att jag har blivit bedragen mer än en gång. Men varje gång jag har blivit ordentligt lurad har det funnits en varning... och jag ignorerade den. "Nej, de är okej", sade jag. "Jag kan se det – se bara på hans blick." Vad viktigt det är att vi lär oss lyssna på Andens vägledning! Det skyddar oss från många problem.

Genom gåvan att kunna skilja mellan andar är vi skyddade från de som utger sig vara något de inte är. Genom denna gåva kan vi urskilja och förkasta de som försöker att pracka sina livsfarliga läror på kyrkan.

Jag ber att Herren ska ge oss den sortens ande som kan skilja mellan sanningen Ande och lögnens ande. Utan det kan vi helt enkelt inte överleva i denna värld.

15. En förolämpning mot förståndet; en välsignelse för själen

En får gåvan... olika slags tungomål (1 Kor 12:8,10).

Min son Jeff har en naturlig begåvning för språk. Han kan vara i Frankrike i bara några dagar och efter den lilla tiden pratar han med folk på gatan. Sedan kan han fortsätta sin resa till Sverige och några dagar senare konverserar han med dem.

Jag har inte alls den förmågan! Jag studerade grekiska i tre år och latin i tre år, men jag kan inte prata med någon som inte pratar engelska.

Jag är glad att det finns många människor som har en naturlig begåvning att lära sig främmande språk – men detta är inte vad tungomålstalandet handlar om. Gåvan att tala i tungor är förmågan att flytande tala ett okänt språk genom den helige Andes verksamhet. Det är förmågan att lovprisa Gud på ett språk som du inte naturligt har lärt dig.

Vad är tungotalet?

Paulus räknar upp tungomålstalande som en av Andens gåvor. I 1 Korinterbrevet 12:28 säger han: "Gud har i sin församling satt några till apostlar, andra till profeter, för det tredje några till lärare, ytterligare andra till att utföra kraftgärningar, andra till att få gåvor att bota sjuka, till att hjälpa, styra och att tala olika slags tungomål." Lägga märke till att tungor är det sista på listan. Detta verkar peka på en prioritets ordning. Först apostlar, sist att tala tungomål. Medan tungomålstalandet är en önskvärd och värdefull gåva ska vi inte felaktigt lyfta upp den. Å andra sidan, trots att den är nämnd sist betyder det inte att den är betydelslös. Alla Guds gåvor är goda och bör efterlängtas.

Efter Paulus har nämnt de olika gåvorna, frågar han en rad retoriska frågor. Har alla gåvan att bota sjuka? Talar alla i tungor? Och svaret är naturligtvis: Nej, alla har inte gåvan att bota sjuka, och alla talar inte i tungor. Men alla gåvor han räknar upp är legitima.

I Första Korinterbrevet 14 nämns flera gånger gåvan att tala olika slags tungomål. Det grekiska ordet "tungor" är glossa. Bibelöversättarna har lagt till ordet "okänd", men det passar begreppet. Tungomål är att tala ett språk som den som talar det inte själv kan förstå. Det kan vara ett känt språk (som Paulus sade i 1 Korinterbrevet 13:1): "Om jag talade både människors") eller det kan vara himlens dialekt ("Och änglars språk").

Det är fascinerande att Paulus antyder att det finns ett änglaspråk ("Om jag talade... änglars språk"). Frågan är, vad det är? Vad är himlens språk? Vi kan inte veta vilket språk det talas i himlen, men vi kan vara säkra på att det finns ett. Så därför kanske du kommunicerar på en riktig dialekt när du talar tungomål, även om den inte används av någon speciell grupp människor.

Språkavtal

Låt oss stanna upp ett tag och fråga en nyckelfråga. Vad är ett språk? Har du någonsin tänkt på det? Språk är fascinerande. Det är ett avtal vi gör med varandra, en överenskommelse att vissa ljud uttrycker vissa idéer. Så länge som du och jag kommer överens om att dessa ljud uttrycker bestämda koncept, kan vi kommunicera.

Många barn har sina egna hemliga klubbar med sina egna hemliga språk. Det är roligt att kunna prata i en kod som dina kompisar utanför klubben inte förstår. Kanske "ugh" betyder, "låt oss gå till glassbaren och köpa en banana-split med chokladsås". Och "nug" betyder, "Jättebra idé. Vem betalar?" "Tug" betyder: "Jag betalar". Och "lug" betyder: "Kom så går vi". Så en dag vänder du dig till din kompis och säger: "Ugh", och han säger: "Nug". Du svarar: "Tug", och han svarar: "Lug", och ni sticker genast iväg för att köpa glass. De som inte är med i klubben säger: "Vad i hela friden hände?" Men så länge som ni har en överenskommelse att vissa ljud uttrycker vissa idéer, kan ni kommunicera.

Skillnaden är att tungomålstalande är ett förbund som du etablerar med Gud. Jag säger till Gud: "Genom tro litar jag på att den helige Ande kommunicerar min kärlek till dig, min hengivenhet, min tacksamhet för alla de underbara saker du har gjort för mig – känslor mitt engelska språk inte kan uttrycka tillräckligt. Tungomål uttrycker, på ett perfekt sätt, det överflödande lovpris mitt hjärta känner inför Gud.

Savonarola, femtonhundratalets italienska reformator sade: "När bön når sin kulmen, finns det inga ord." Det är där vi behöver tungotalet. Det är inget under att jag talar vissa ljud; undret är att Gud förstår dem som ett uttryck ifrån min ande. Genom okända tungor strömmar mitt lovpris ut till honom i djup tacksamhet för allt han har gjort för mig.

Är de riktiga språk?

Orden jag talar är ofta en känd dialekt. I många år, under det att jag bad och prisade Gud i tungor, hörde jag ofta ordet *kurios*. Det var nog det ordet jag använde mest. Många år senare när jag studerade grekiska, upptäckte jag att *kurios* är det grekiska ordet för "Herre." Hur passande att jag sade "Herre" om och om igen i min tillbedjan och lovpris till Jesus!

Ett annat exempel är Lynn Hinojosa, en kvinna i vår kyrka, som när hon talar tungomål ofta talar franska. Inte bara en vanlig dialekt utan en äkta aristokratisk version. Och hon har aldrig studerat detta språk!

Under de tidiga åren av Calvary Chapel var vår familj ofta med på sommar läger i Arizona. Alla barnen fick vara med gratis. Jag ledde lägret, och på det viset fick vi en eller två veckors semester uppe i bergen. Ett år när vi gjorde oss redo att åka på läger, lade Lynn sina händer på vår dotter Janette, och började be på franska. Janettes huvudämne i högskolan var franska och hon förstod allt kvinnan sade. Hon bad att Gud skulle använda Janettes liv till inspiration för de yngre kvinnorna som hon skulle arbeta med och ge andlig vägledning till, och hon bad en underbar bön om Guds hjälp och bistånd.

Janette sade att medan Lynn bad: "Darrade jag över hela kroppen, därför att jag insåg att detta var den helige Andens bön för mig. Vad spännande att inse att Anden bad för mig! Det var så underbart att veta att det här var Herrens önskan för mig."

Tungotalet i det Gamla Testamentet

Utav alla Andens gåvor verkar det som om denna är den enda som inte är uppenbarad i Gamla Testamentet. Det finns ett möjligt undantag. När konung Hiskia blev tillsagd av profeten Jesaja att se om sitt hus för han skulle dö, vände konungen sitt ansikte mot väggen och började desperat be till Gud att han skulle bli botad. Hans upplevelse är beskriven i Jesaja 38:14: "Jag låter som en svala, som en trana. Jag kuttrar som en duva. Mina matta ögon ser långtansfullt mot höjden. HERRE, jag är betryckt, tag dig an min sak!" Det kan hända att Heskia gjorde oklara ljud – talade i tungor – när han bönade för sitt liv.

Vad som än är sant i Heskias fall, så är ett säkert, tungomålstalande var utlovat i Gamla Testamentet. Jesaja profeterade: "Ja, genom stammande läppar och på främmande språk skall han tala till detta folk, han som en gång sade till dem: Här är viloplatsen; men de ville inte höra" (Jes 28:11). Denna profetia skulle nog inte bli tillåten i teologiska cirklar som ett argument för gåvan av tungor, bortsett från att Paulus i 1 Kor. 14:21 citerar just denna vers som bevis på att hans folk en dag skulle tala i tungor.

Tungotalet i det Nya Testamentet

En del tycker om att peka på att Jesus själv inte använde sig av gåvan att tala i tungor. Det är sant. Men det skulle ha varit omöjligt för Jesus att tala på ett okänt språk, för han kan alla språk. Eftersom han är Gud och är allvetande, så vore det omöjligt för honom. Ändå förutsade Jesus att denna gåva skulle bli skänkt till dem som trodde på honom. "Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor" (Mark 16:17).

Användandet av tungomålstalande började på pingstdagen (se Apg 2). Lärjungarna var samlade i ett rum, när det plötsligt kom ett dån från himlen, som när en våldsam storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld fördelade sig och satte sig på var och en av dem, och alla 120 lärjungarna började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala (eller som den Katolska Douay versionen säger "som Anden påverkade deras tal").

De talade alla främmande språk (på grekiska, glossos) vilka de inte naturligt kunde. Vi läser att gudfruktiga Judar från hela världen hade samlats för pingstfesten. När de fick höra detta, samlades folk för att se vad som pågick. Häpna och förundrade sade de: "Är de inte galiléer, alla dessa som talar? Hur kan då var och en av oss höra vårt eget modersmål? Vi hör dem tala på vårt eget språk om Guds väldiga gärningar" (Apg 2:7,8,11).

De var häpna för de hörde apostlarna tala på olika dialekter (på grekiska, *dialecto*). Dessa olärda galiléer talade medernas, parternas, och elamiternas språk. De som bodde i Mesopotamien hörde sitt eget språk, och åtminstone 17 andra dialekter från runt om i världen. Så även fast språket var okänt för aposteln som talade (ett *glossos*), så kände de som lyssnade i mängden, igen sin egen dialekt (ett *dialekto*).

Nästa förekomst av tungomålstalande sker i Apostlagärningarna 10, när Petrus kom till Kornelius hus. Han var en officerare från Cesarea. Medan Petrus ännu talade föll den helige Ande över alla de som hörde ordet. Alla troende Judar som hade följt med Petrus (från Joppe), häpnade över att den helige Andens gåva blev utgjuten även över hedningarna. Ty de hörde dem tala i tungor och prisa Gud" (Apg 10:44-46).

Apostlagärningarna beskriver hur Paulus märkte att någonting saknades i kyrkan, i Efesos. Han frågade dem: "Tog ni emot den helige Anden när ni kom till tro?" De svarade honom: "Nej, vi har inte ens hört att den helige Ande har blivit utgjuten." Så Paulus frågade: "Viket dop blev ni döpta med?" "Med Johannes dop", svarade de. Då förklarade Paulus att Johannes döpte till omvändelse, men uppmanade folket att tro på den som kom efter honom, det vill säga på Jesus Kristus. Då döptes de alla och Paulus lade sina händer på dem, och den helige Ande kom över dem, och de talade i tungor och profeterade" (Apg 19:1-6).

Två olika sorters tungomål?

Genom att jämföra dessa två händelser i Apostlagärningarna med 1 Korinterbrevet 12-14, har en del människor kommit till den slutsatsen att Bibeln talar om två olika slags tungor.

I Apostlagärningarna 2 hade främlingar hört på sitt eget språk hur apostlarna hade förkunnat Guds underbara verk. Men i 1 Korinterbrevet 14:2 säger Paulus: "Den som talar tungomål talar inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, när han i sin ande talar hemligheter". Det är därför en del drar slutsatsen att det finns två slags tungor. En kallar de tungans "teckengåva"; som visar att personen i fråga har tagit emot den helige Andes gåva. Den andra kallar de "bönespråk"; ett tungotal som Gud ger för att hjälpa människor i deras böneliv.

Ärligt talat så kan inte det här fastställas som trossats. Vi har helt enkelt inte nog med bevis för att kunna avgöra vilken åsikt som är korrekt. De som tror på två olika tungor kan ha rätt, men deras argument kan bara bli gjort genom att läsa något in i texten, istället för att låta texten tala för sig själv. Jag är villig att låta det förbli en öppen fråga.

Hur ska gåvan användas?

En bättre fråga är, hur ska en troende använda denna gåva? Tungotalet är spännande! Det bygger upp dig i din vandring med Gud, och stärker din gemenskap med honom. Det gör det på flera sätt.

1. Tungomål hjälper ditt böneliv.

Tungotalet är en gåva till för att hjälpa dig i ditt böneliv. Paulus säger: "Om jag talar tungomål när jag ber, så ber min ande, men mitt förstånd bär ingen frukt. Vad innebär nu detta? Jo, jag ska be i anden, och jag ska också be med förståndet. Jag ska lovsjunga i anden, och jag ska också lovsjunga med förståndet" (1 Kor 14:14,15). Paulus erkänner att han bad i tungomål och även sjöng i tungomål.

I de följande två verserna, säger aposteln att när vi ber i tungomål så ber vår ande, även om andra inte förstår. Men ändå säger han: "Du gör rätt i att tacka Gud" (1 Kor 14:17). Paulus säger att gåvan att tala tungomål är ett bra sätt att lovprisa Herren i enskildhet.

I Romarbrevet 8:26 talar aposteln om att Anden hjälper oss att be när vi inte vet vad vi ska be för. Det är tryggt att veta att jag kan fortsätta att be för mina vänner med Andens hjälp även när jag är osäker på vad jag ska be om. Många gånger ber jag i tungomål, och låter Anden be för mig. Precis som han ber för mig genom suckan när det inte finns ord, på samma sätt ber han också för mig genom tungomål när jag talar. Om Anden ber, då kan vi ha den förtröstan att vi ber enligt Guds vilja, även när vi inte är säkra på vad Guds vilja är i en särskild situation.

Vad är resultatet av att bli hjälpt av Anden i lovprisning, i tillbedjan och bön i enlighet med Guds vilja? Det frambringar en underbar vila. Att tala tungomål stärker oss och ger oss vila – precis som Jesaja profeterade: "Här är viloplatsen, låt den trötta vila. Här är vederkvickelse" (Jes 28:12).

Jag känner ro när jag vet att jag lovprisar Gud på ett tillräckligt och passande vis, och att han tar emot min tillbedjan och vet att det är uttryckt från mitt allra innersta – djupare än mitt samvete. Gud kan ta emot och värdesätta den kärlek och den lovprisning som jag ger honom från djupet av min ande. Han förstår att jag vill se hans vilja och hans seger i alla situationer som manar mig till bön. Vad fridsamt och tillfredsställande det är att vila i vetskapen om att Gud förstår och tolkar dessa okända tungor.

2. Tungotalet hjälper ditt andaktsliv.

Tungotalet är avsett för att hjälpa dig i din personliga gemenskap med Herren. Det är ett bra sätt att prisera Herren. "Ni ger tack på rätt sätt", sade Paulus. Tungotalets gåva är till största förmån i den troendes personliga andaktsliv.

En av mina brister är att helt och fullt kunna uttrycka min kärlek, uppskattning, och tacksamhet till Gud för allt han har gjort för mig. Orden räcker inte till. De kan inte uttrycka djupet av vad jag känner för min Herre. Jag vet att jag inte är ensam i denna bristfällighet. Talar inte Bibeln om "Guds frid, som övergår allt förstånd" (Fil 4:7)? Refererar den inte till "obeskrivlig, himmelsk glädje" (1 Petr 1:8)? Och ber inte Paulus att hans vänner ska kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå (Ef 3:18,19)?

Vi talar här om en sfär som går övergått vårt förstånd. Guds kärlek övergår medvetande och överskrider allt mänskligt förstånd. Hans glädje är obeskrivlig och full av härlighet. Du måste helt enkelt uppleva den. Det är därför psalmisten säger: "Åh, smaka och se att Herren är god" (Ps 34:8).

Varje gång vi försöker uttrycka vår tacksamhet och uppskattning för allt det underbara som han har gjort för oss, så finner vi det svårt att uttrycka oss på ett sätt som räcker till. Detta är precis var gåvan av tungomål kan hjälpa oss.

3. Tungotalets gåva hjälper att bygga upp de troende.

Den tredje avsikten med tungotalet är att bygga upp de troende. Ordet "bygga upp" betyder att bli stärkt. Bibeln uppmanar oss att uppbygga varandra i kärlek. I 1 Korinterbrevet 14:4, förkunnar Paulus att tungotalet bygger upp den som talar: "Den som talar i tungor uppbygger sig själv."

Den här sidan av tungotalet är unik. Det är den enda gåvan som bygger upp dig själv personligen och individuellt. Alla andra gåvor är till för att bygga upp kyrkan och för att bygga upp kroppen. Men denna gåva var skänkt för att bygga upp dig, för att stärka dig. Tungotalet stärker din vandring, din gemenskap, och ger dig kraft att kommunicera med Gud på en djup, andlig nivå.

Begränsad användning i kyrkan

Tungotalet var en populär gåva i kyrkan i Korint och många människor tyckte om att använda denna gåva till överdrift. Det är därför Paulus skrev: "Jag tackar min Gud att jag talar tungomål mer än ni alla. Men i församlingen vill jag hellre tala fem ord med mitt förstånd för att undervisa andra, än tio tusen i tungomål" (1 Kor 14:18,19).

På olika sätt begränsade Paulus tungomålstalandet under gudstjänsterna. För det första begränsade han det till endast gudstjänster där en uttydare var närvarande. I 1 Korinterbrevet 14:28, skrev han: "Men finns det ingen som uttyder, skall den som talar tungomål tiga i församlingen och endast tala till sig själv och till Gud. Med andra ord, tala inte tungomål högt under gudstjänsten om ingen uttydare är där.

Detta lägger fram en väldigt viktig punkt. En del troende påstår att de inte har någon kontroll över sitt tungotal. Det är precis som om Anden tar över och de förlorar kontrollen – Anden dominerar deras vilja och de talar i tungor. Jag kommer ihåg vittnesmålet av en kvinna, som beskrev hur hon tog emot tungotalets gåva. Mannen som läser av gasmätaren hade kommit till hennes hus och hon gick ut för att fråga honom något, när hon helt plötsligt började tala tungomål. Mannen blev så rädd att han sprang iväg. Hon påstod att hon inte hade någon kontroll över det." Men Paulus undervisar definitivt att profetens Ande underkastar sig profeten. Du har kontroll. Du behöver inte tala. "Om det inte finns någon som uttyder, låt honom tala för sig själv och till Gud."

För det andra, Paulus begränsade antalet personer som kunde tala tungomål under gudstjänsten: "Två eller högst tre får tala, och då en i sänder, och någon skall uttyda" (1 Kor 14:27).

För det tredje, allting skall ske på ett värdigt sätt och med ordning" (1 Kor 14:40). Uttalande i tungomål får aldrig störa gudstjänsten. De skall inte uttalas medan pastorn eller talaren undervisar Guds ord. I vissa cirklar blir gudstjänsten avbruten av uttalade i tungomål – till den graden att de ibland kallades, "tungomål och störningar." Paulus sade: "Gud är inte oordningens Gud" (1 Kor 14:33) – och det blir verkligen oordning när sådana avbrott sker ofta.

Låt allt ske på ett värdigt vis och med ordning.

Tungotalet skall upphöra

I 1 Korinterbrevet 13:8 ser vi att tungomålstalandet en dag skall upphöra. Varför? Därför att när vi befinner oss i våra förhålligade kroppar kommer det att vara omöjligt att tala på ett okänt språk. Jag antar att vi kommer att ha ett universellt språk som alla kommer att använda; kanske blir det himlens språk eller änglars språk.

Tungotalet kommer att tystna, men Paulus säger: "Kärleken upphör aldrig. Men profetierna skall upphöra och tungomålstalandet skall tystna, och kunskapen skall förgå" (1 Kor 13:8).

Vi vet inte allting (även om vi ibland tror det!). Vi profeterar bara till en del, "men när det fullkomliga kommer, skall det förgå som är till en del" (1 Kor 13:10).

Tungotalet kommer inte att finnas för alltid. Vilken underbar dag det kommer att bli när de inte längre är nödvändigt, för vi är i kungens närvaro! Jag är säker på att himlens språk kommer att ha tillräckligt med ord att uttrycka vår kärlek och lovpris.

Ett gammalt rykte

Utav alla Andens gåvor och manifestationer, är tungomålstalandet den mest omstridda. Teologiska debatter blir verkligen hetsiga när tungotalet diskuteras. Det finns kyrkor som förbjuder tungotalande – och går så långt att de säger att det är sataniskt.

Ett av de äldsta ryktena i kyrkan (och de cirkulerar fortfarande) är att någon talade i tungor och en annan person i församlingen förstod språket. Han var en missionär och hade studerat det språket, och han hörde all slags hemska hädelser uttalas om Jesus. Det ryktet har funnits ända från kyrkan i Korint. Paulus skrev i 1 Korinterbrevet 12:3, för att avvisa detta: "Därför skall ni också veta att ingen som talar genom Guds Ande säger: Förbannad är Jesus, och ingen kan säga: "Jesus är Herren, annat än i kraft av den helige Ande." Paulus sade: "Nej, nej. Det händer inte. Ingen människa förbannar Jesus genom Anden."

Men Paulus förstod att en viss kontroll var nödvändig, så efter att han beskrev tungotalet, gav han regler för dess användning och slutade med, "hindra inte tungomålstalandet" (1 Kor 14:39). Han gör det klart att vi inte skall förbjuda tungotalet så länge som det är använt inom Bibelns ramar.

Varför opponerar sig en del människor så kraftigt emot tungotalet? En sak är att tungomålstalande strider emot mänsklig stolthet. Våra sinnen gör uppror mot uttalande av ord som vi inte förstår; Det är en förolämpning till vårt förstånd. "Varför ska jag prata med Gud på ett språk som jag inte förstår?" frågar de.

Om Gud har skänkt en gåva, måste det vara någonting värdefullt i det. Vi bör vara öppna till vad än Gud vill göra för att förbättra vår gemenskap med honom. Vad spelar det för roll om ditt förstånd blir förolämpat när du talar i tungor? Vår ande blir uppbyggd genom det. Så vi kan tillåta att vårt förstånd bli förolämpat medan vår ande blir uppbyggd.

Att tala i tungor är ett kraftfullt redskap Gud gett oss. Det ger intimitet och gemenskap med Gud som inte kan uppnås på något annat vis. Och det är därför Satan strider så hårt emot det.

Låt kärleken dominera

Det är med tungotalet likasom med allt annat i det kristna livet, får vi inte glömma att det viktigaste är kärleken. Vad du än tror om tungotalet, så måste kärlek vara det som dominerar. Vi måste komma ihåg att tungotalets gåva inte har något värde alls utan kärlek. Paulus sade: "Om jag talade både människors och änglars språk men inte hade kärlek, vore jag endast en ljudande malm eller en skrällande cymbal" (1 Kor 13:1). Utan kärlek blir det meningslöst, det säger ingenting. Paulus insisterar att om tungotalets gåva inte kommer med denna andliga kärlek, så är det bara meningslöst läte.

Många människor använder tungotalet som ett tecken på andlig överlägsenhet. De anser att tungomål är ett tecken på att du är fylld med, eller döpt i Anden. Men utan kärlek är tungotalet inte ett tecken på någonting. De är meningslösa ljud utan betydelse om inte Guds kärlek arbetar i ditt liv.

Å andra sidan finns det folk som fördömer alla de som talar i tungor – och även säger att tungomål kommer från djävulen. Men om du inte har någon kärlek för de som talar i tungor så är din religion inte mer än meningslös kritik.

Svaret är att vandra i kärlek. "Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken" (1 Kor 13:13).

Så om du talar tungomål, gläd dig över det. Men förakta inte de som missförstår den gåvan, och anse inte att du är mer andligt överlägsen än dem, för det är du inte.

Om du inte talar i tungor, förakta inte eller förbjud de som gör det. Inte heller ska du tillskriva denna gåva till satan. De som talar tungomål älskar vår Herre med känslöfylld innerlighet, och de är lika stor del av Jesu kropp som du är.

Låt oss alla vandra i kärlek. Om en person talar i tungor, okej, så länge som han gör det enligt bibelns föreskrifter. Om en person inte talar tungomål, okej, han kan fortfarande ha ett nära, intimt, underbart, andligt förhållande till Gud.

Det handlar inte om tungomål. Det handlar om hur mycket kärlek som visar sig i ditt liv genom den helige Andes närvaro. Det verkliga beviset att är den helige Ande är verksam i ditt liv. Kan du acceptera någon som är annorlunda än dig? Kan du älska någon som kanske tror annorlunda än du, och ändå inse att Jesus älskar er båda?

Faktum är: Jesus har bjudit oss alla in i sin familj så att vi ska kunna lära oss att älska varandra, precis som Herren älskar oss.

16. Vad sade han?

Den ene får... att uttyda tungomål (1 Kor 13:8,10).

Att uttyda tungomål är en följeslagare till att tala i tungor. Det är den enda gåvan som vi uppmanas att be särskilt om. Paulus sade: "Därför skall den som talar tungomål be om att uttyda det" (1 Kor 14:13).

Utan gåvan att kunna uttyda har tungotalet ingen plats i gudstjänsten. Paulus säger: "Men om du tackar Gud i anden (i tungor) hur skall då den som inget förstår, kunna säga sitt amen till din tacksägelse? Om nu hela församlingen samlas och alla talar tungomål, och några som inte förstår eller inte tror kommer in, skall de då inte tycka att ni är galna" (1 Kor 14:16, 23)?

Jag kan svara på Paulus sista fråga: Jo, de kommer att tro att ni är galna.

Jag kommer ihåg en gång då jag bjöd en kompis till min kyrka. Ed Hanke var en stor kille som senare spelade försvarsposition för ett fotbollslag i San Fransisko. Vi var alltid tillsammans efter skolan. Jag hade pratat med honom om Gud, och hade lockat honom att komma med mig till kyrkan en söndag.

När vi satt i kyrkbänken började en kvinna framför oss att andas djupt. Jag fick panik för jag visste att djup andning alltid kom före tungomålstalande. Jag böjde snabbt mitt huvud och började be: "Åh Gud, låt henne inte tala i tungor idag!" Jag visste att Ed inte skulle förstå, och att det skulle komma pinsamma frågor efteråt som jag inte kunde svara på. Men jag antar att Gud inte hörde min bön, för i det ögonblicket började tungor flöda och med detta, Eds frågor. Oturligt nog gjorde inte mina svar det. Hade jag vetat vad jag vet nu skulle jag åtminstone ha kunnat hjälpt Ed förstå vad som skedde. Jag skulle ha förklarat att tungotalet och uttydande av tungor är Guds underbara gåvor – och att Herren ibland använder dessa i en icke troendes liv, för att han ska komma till tro (mer om detta senare).

Översättning eller uttydning?

Jag växte upp i en Pingstkyrka som utövade tungomål och uttydande av tungor i sina gudstjänster. Som ung var jag väldigt konfunderad över hur dessa gåvor fungerade. Jag hörde ofta ett kort uttalande i tungor, som följdes av ett långt uttydande. Andra gånger hörde jag ett långt uttalande i tungor som följdes av ett kort uttydande. Jag förstod ingenting.

Ibland räknade jag hur många gånger en fras var yttrad i tungomål och sedan räknade jag om samma antal stämde med uttydandet. Ofta gjorde det inte det. Jag ifrågasatte inte bara uttydandet men började också ifrågasätta alltihop.

Trots allt hade jag en stor respekt för dessa gåvor. Jag böjde alltid huvudet i bön under dessa manifestationer. Och eftersom jag försökte att analysera vad som pågick, var jag rädd att vara på gränsen att utföra den oförlåtliga synden.

Nu inser jag att en del av mitt problem var att jag hade förväxlat tungor och översättning med tungor och uttydning.

Översättning och uttydning är inte samma sak. En översättning är ett ord för ord överföring av innehållet från ett språk till ett annat. Uttydning går lite djupare än översättning. Den försöker att förklara meningen med uttrycket utan hänsyn till orden i original språket. Orden är inte lika viktiga i förklaringen som principerna är.

Jag har haft tolkar som försökt att vara uttydare. Jag har gjort ett kort yttrande och de tog flera minuter att översätta vad jag sade. De översatte inte bara, de försökte också att förklara, och jag undrade alltid vad de sade. Ofta upptäckte jag att de inte alls förstod mig.

För många år sedan talade jag i en stor presbyteriansk kyrka i Korea. Jag började med att värma upp med ett av mina bästa skämt, för att låta dem veta att jag var mänsklig. När poängen i historien blev översatt, satt de alla där mållösa. Jag tänkte, det här kommer att bli svårt. Dessa människor reagerar inte. Efter gudstjänsten frågade jag en av mina värdar: "Vad trodde du att jag sade?" Jag upptäckte att tolken inte alls hade förstått skämtet och hade totalt förstört det. Jag beslutade att om jag skulle använda några skämt i fortsättningen, skulle jag tala om dem för tolken först. Om han skrattade, skulle jag använda dem. Om han inte skrattade skulle jag lägga dem på hyllan. Utan en bra tolk, fungerar inte ett skämt.

I uttydande av tungotalet behöver den som uttyder inte matcha längden på uttalandet. Uttalandet kan vara kort men ändå ha en längre uttydning (eller tvärtom). Den som uttyder ger meningen av vad som sägs i tungor, inte bara ett ord för ord översättning från ett språk till ett annat.

Avsikten med uttydandet

Det grekiska ordet för "uttyda" är *hermeneia*, från vilket vi får vårt ord "hermeneutics", vilket hänvisar till vetenskapen om skriftligt uttydande. Normalt är detta ord tolkat "översättning", men det verkar som om gåvan kan betyda uttydande också.

Gåvan att uttyda tungomål är till för att uppbygga hela Kristi kropp. Om tungotalets gåva var använd under en gudstjänst utan en uttydare, skulle enbart den som talade bli uppbyggd. Därför sade Paulus: Om en person känner sig manad att ge ett ord i tungor där det inte finns någon som kan uttyda, då ska han tala enbart till sig själv och till Gud (1 Kor 14:28).

Jag håller inte med dem som säger att be om gåvan att uttyda varje gång du talar i tungomål, även i din privata stund med Gud. Tungomål behöver bara uttydas när de uttrycks i en allmän gudstjänst. Paulus sade att han tackade Gud att han talade tungomål mer än alla korintier, men han sade också: "Ty om jag talar tungomål när jag ber, så ber min ande, men mitt förstånd bär ingen frukt" (1 Kor 14:14).

Det är tydligt att Paulus menar att när han bad på ett okänt språk, så förstod han inte vad han bad om. Han förstod inte lovpriset och bönerna han yttrade till Gud. Och det betyder att de som säger: "Du ska ha uttydandets gåva så att du varje gång du talar i tungor – även i ditt privata böneliv– ska förstå vad du säger" inte har en skriftlig bas för sin synpunkt.

Det Gamla Testamentet och uttydandets gåva

Finns det någon förbindelse till uttydandets gåva i Gamla Testamentet? Jag kan bara minnas en händelse som kan tänkas vara ett fall av tungomål och uttydande. När konung Belsassar ordnade en stor festmåltid, visade sig plötsligt fingrar som av en människohand som började skriva på väggen. Kungen blev alldeles knäsvag av skräck, och kallade på sina vise män och stjärntydare för att uttyda orden. Men de kunde inte göra det. Till slut föreslog kungens mor: "I din fars tid fanns en man som hade Guds Ande i sig; sänd efter honom, han kommer att kunna uttyda denna skrift." Så de förde fram Daniel och han läste skriften och gav uttydningen till Belsassar.

Skriften var på arameiska, den tidens officiella språk, så kungens vise män kunde säkerligen själva läsa orden. Men orden behövde uttydas. Orden var, mene, mene, tekel, u-farsin. Ordagrant menat, "Räknat, räknat, vägd, delat." När Daniel förts till kungen, tillrättavisade han Belsassar för hans stora synd och också för att han inte hade lyssnat till vad hans farfar hade lärt sig genom sin tillrättavisning. Sedan uttydde han skriften på väggen för kungen. Detta var uttydningen i Daniel 5.

- Mene (räknat), Gud har räknat ditt rikes dagar, och gjort slut på det."

- Tekel (vägd): "Du är vägd på en våg och funnen vara för lätt."

- U-farsin (Peres; delat): "Ditt rike är delat och gett åt meder och perser."

Lägg märke till att Daniels uttydning är längre än själva orden. Hade Daniel bara översatt, skulle han ha sagt: "Räknad, räknad, vägd, delat", och kungen skulle inte ha vetat mer än vad han redan gjorde. Men Daniel gav honom den skrämmande uttydningen, det verkliga innehållet av orden. Hade jag som ung varit där med Daniel, skulle jag nog ha undrat hur en sådan lång uttydning kunde följa så få ord. Men det är skillnaden mellan översättning och uttydning.

Nya Testamentet och uttydandets gåva

Det är intressant att vi inte har något exempel på att uttydandets gåva var använd i det Nya Testamentet. Allt vi har om det ämnet är Paulus lära i 1 Korinterbrevet, och det är inte mycket. Vi har inga dokumenterade händelser där både tungotalets och uttydandets gåva är använda. Det ger oss inte mycket information.

I sin redogörelse om Apostlagärningarna, föreslår G. Campbell Morgan att när lärjungarna började tala i tungor på Pingstdagen, var det ett under att folket från de olika språkgrupperna hörde dem tala deras språk – inte att lärjungarna pratade med deras dialekter. Morgan menar att lärjungarna som talade om Guds underbara verk pratade grekiska, men att de som lyssnade på dem, hörde sina egna språk. Det är en intressant ide, men personligen håller jag inte med.

En personlig Pingstdag

För många år sedan när Calvary var i en övergångsperiod, träffades vi varje söndags kväll i Södra Uddens samlingslokal. En kväll på Pingstafton var 55-60 av oss församlade för att minnas den helige Andes utgjutande över kyrkan.

Vid slutet av vårt bibelstudium föreslog jag att vi skulle lovsjunga Herren, och vänta inför honom som de gjorde när Anden utgöts på Pingstdagen. När vi gjorde det, började Lynn – kvinnan som jag nämnde i förra kapitlet – tala på franska. Med mina tre år av latin kunde jag förstå lite av vad hon sade, och jag hörde att hon gav underbart lovpris till Gud.

Lynn tackade Herren för den vackra nya sången han hade lagt på hennes hjärta. Det var hennes kärlekssång till honom, en sång av glädje och välsignelse. Det var speciellt rörande därför att innan hon blev frälst, hade hon sjungit på nattklubbar. När hon blev frälst lämnade hon den livsstilen och började använda sin vackra röst till att sjunga för Jesus. Den här kvällen, på franska, tackade hon Herren och prisade honom för den glädjefulla nya sången han hade lagt på hennes hjärta. Jag kunde förstå tillräckligt för att kunna glädja mig med henne, men inte nog för att uttyda.

Min fru däremot, som inte förstår någon franska alls, började uttyda. Och jag började glädja mig. Det var precis vad jag hade förstått! Jag visste att varken Lynn eller min fru hade studerat franska, så att få höra ett sådant perfekt uttydande av Lynns yttrande av lov och tacksägelse till Herren – nästan ordagrann översättning – hade jag min egen pingstdags upplevelse den kvällen.

En judisk besökare från Palm Springs som hade äktenskaps problem var också där den kvällen. En väninna hade tagit med henne så jag kunde prata med och ge henne rådgivning efter mötet. När folket hade gått och vi skulle började prata, sade hon: "Innan vi pratar om mig skulle jag vilja veta varför den där kvinnan pratade till gruppen på franska och varför den andra kvinnan översatte vad hon sade."

"Skulle du tro om jag talade om att ingen av dem kan prata franska?" frågade jag.

"Nej, det skulle jag inte", svara hon.

"Jag har känt den ena kvinnan i många år och jag vet att hon inte kan franska – jag är gift med henne", sade jag. "Jag känner också den andra kvinnan och jag är övertygad om att inte heller hon kan någon franska."

Sedan tog jag henne till Bibeln, och visade henne tungotalets gåva och gåvan att uttyda. Vad du just såg var ett exempel på vad Paulus talade om här, där någon talar på ett okänt språk och en annan uttyder", förklarade jag.

"Det var den vackraste franska jag någonsin hört", sade hon. Hon pratade med en perfekt aristokratisk accent. Jag bodde i Paris i fem år och det var inte vanligt franska; det var den aristokratiska formen av språket. Och den andra kvinnan gav en perfekt översättning."

"Nå, vad väntar du på från Herren?" frågade jag.

Hon gjorde en paus, och sade sedan: "Innan vi startar med mina problem tror jag att jag måste ta emot Herren i mitt liv."

Det gjorde hon, och sedan var hennes problem också borta.

Vad som hände den kvällen var en sann manifestation utav tungotalet med uttydande. Uttydandet var adresserat till Gud i lovpris och tacksägelse för Lynns underbara nya sång och den helige

Andes verk, som hade omvandlat hennes liv. När denna judiska kvinna hörde det och förstod det – både på franska och från uttydandet var hon övertygad om verkligheten och sanningen om Jesus Kristus, och hon tog emot honom som sin Herre den kvällen.

Hur fungerar denna gåva?

Hur fungerar uttydandets gåva? Bibeln säger att det finns olika slags gåvor och olika sätt som de fungerar på. Det betyder att uttydandets gåva kanske fungerar på ett sätt i mitt liv men på ett annat i ditt liv.

Faktum är att Gud är mångfaldig, och jag älskar det. Han gör inte saker efter en mall så att vi börjar kategorisera honom och säga: " Han verkar bara på det här sättet." Jag tror att han verkar på olika sätt så att vi förblir öppna till vad än Gud väljer att göra.

Även om jag kan förklara för dig hur gåvan fungerar i mitt liv, betyder det inte att den fungerar på samma sätt i ditt. När jag använder denna gåva, förstår jag vad som sägs precis som det var uttalat på engelska. Tanken eller lovpriset eller tacksägelsen kommer in i mitt huvud. Ofta händer det att personen som talar i tungor pratar i flera minuter och jag inte genast kan komma ihåg vad som sagts. Men när jag börjar repetera tankarna som först kom till mig, så kommer resten tillbaka medan jag fortsätter att prata. Uttydningen börjar flöda.

Jag får naturligtvis inte en uttydning varje gång jag hör någon tala i tungor. Jag uppskattar det, därför att det hjälper mig att inse att den här gåvan kommer från Gud; att den inte är min personliga ägodel. Uttydandet av tungotalet är en gåva från den helige Ande. Den helige Andes smörjelse gör att du kan ge uttydningen, och du vet när du har den, (och du vet med all säkerhet när du inte har den).

Om någon uttalar tungor och jag inte får en uttydning, misstror jag inte genast giltigheten av hans eller hennes gåva. Det betyder bara att Gud inte valde att ge mig uttydningen av vad de sade. Och det är okej med mig.

Tolkning eller profetia?

På samma sätt som det är skillnad mellan tolkning och översättning, så är det också skillnad mellan tolkning och profetia. När jag var ung hörde jag ofta att en gudstjänst hade innehållit tungotal och uttydande, när det i själva verket hade varit tungotal och profetia.

Bibeln säger att om jag talar tungomål, talar jag inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, när han i sin ande talar hemligheter" (1 Kor 14:2). Jag hittar inte någonstans i Nya Testamentet där tungomål är adresserat till människor.

Paulus frågar hur en person som inget förstår skulle kunna säga sitt "amen" till din tacksägelse. Paulus förstår att Gud aldrig talar till kyrkan genom användandet av tungotalets gåva; men istället används tungotalet för att prisa och tacka Gud.

Om tungotalet är adresserat till Gud, måste därför också uttydandet vara adresserat till Gud. Om ett uttalande upphöjer Gud, då måste också uttydandet göra det. Om ett uttalande i tungomål ger

tack och lovpris till Gud, då kommer också uttydandet att göra detsamma. Gud talar inte till kyrkan genom tungotalet, även när uttalandet är uttytt.

Å andra sidan adresserar Gud kyrkan genom profetia. Genom profetia – inte genom tungotalet och deras uttydande – han förmanar, undervisar, tröstar, och uppbygger sin kyrka.

Därför anser jag att det inte är bibliskt att tala om “ett budskap genom tungomål med uttydande” precis som om det var ett budskap från Gud till kyrkan. Många gånger börjar sådana uttydningar ungefär så här: “Så säger Herren: Mina barn, om ni lyssnar till mig, lyfter upp era röster och lovsprisar mig, då kommer jag att välsigna er och utgjuta min Ande över er.” En sådan förmaning sägs vara ett uttydande av ett tungomåls talande, men det är det inte. Det är i verkligheten användning av gåvan att tala i tungor, följd av profetia.

När jag har försökt att analysera detta ser jag att dessa människor älskar Herren. Jag är säker på att de har en sann upplevelse med Gud och jag tvivlar inte på det. Men jag tror att vad jag observerade var ett uttalande i tungor, som följdes av profetians gåva, “Men den som profeterar talar till människor och ger dem uppbyggelse, uppmuntran, och tröst” (1 Kor 14:3). Och om ni lägger märke till innehållet av det förmodade uttydandet, vilket jag tror är profetia, så är innehållet vanligtvis upplyftning, förmaning, och tröst. Och därför tror jag att folk verkligen tror att de upplever tungotal med uttydande, när det i själva verket är tungotal med profetia.

Detta är vad jag tror händer här: När ett uttalande av tungotal sker, får en person med profetians gåva, som sitter i närheten, mod att stå upp och ge en profetia vilken upplyfter och uppmanar församlingen. Hans uttalande var inte ett uttydande av tungor; det var en profetia från Gud, adresserat till kyrkan.

Barbarer i kyrkan!

Ordet “barbar” kommer från Grekerna. De kallade alla som pratade ett språk de inte förstod “barbarer”. Till dem lät främmande tungor som “bar-bar-bar-bar.” Folk som pratade dessa konstiga språk var obegripliga, och därför kallades de bar-barer.

Genom den underbara gåvan av uttydning av tungomål, behöver inte de som talar i tungomål i kyrkans församling vara barbarer. När någon ger ett uttalande i tungor för att prisas, äras, och tacka Gud, kan någon annan i närheten som har gåvan att uttyda då uppbygga kyrkan genom de vackra ord som har blivit uttalade.

Ibland kanske Gud väljer att använda dessa gåvor för att dra en icke troende från mörkrets rike in i det underbara ljuset av Guds rike. Men mer ofta välsignar han kyrkan genom att på ett förståeligt språk proklamera de underbara ting som har blivit uttalade genom ett okänt språk.

Hur som helst så är det en välsignelse för alla. Även för barbarerna.

17. Gåvan att tjäna – den tysta uppgiften

Gud har i sin församling för det första satt några... till att hjälpa... (1 Kor 12:28).

Den som har gåvan att tjäna skall tjäna i sin uppgift (Rom 12:7).

På grund av att det är så många uppgifter som behövs göras för att en kyrka ska kunna fungera, tror jag att gåvan att tjäna är en av de viktigaste i Kristi kropp.

Vi har en benägenhet att inte ge den här gåvan någon ära. Ofta är den helt osynlig, därför att vi oftast lägger märke till det som syns mest. Vi förstorar bibelförkunnarens eller evangelistens gåva. Men jag tror att Gud ger mer överflödande ära till tjänandets gåva (se 1 Kor 12:23, 24).

Ingen förfrågan behövs

Vad underbart det är när Gud välsignar en med människor som har gåvan att tjäna. De behöver inte bli tillfrågade att göra saker; de ser vad som behövs göras och gör det. De utför sin tjänst i tysthet, utan en massa fanfarer. De drar inte uppmärksamhet till sig själva. Det är en vacker, tyst tjänst, och jag är enormt tacksam för dem som har den gåvan.

Varje måndagsmorgon ser jag från mitt kontorsfönster ett exempel på detta. Maken till en kvinna i vår kyrka kör varje vecka sin hustru till ett bönemöte. Under tiden som hon ber, går han omkring på parkeringsplatsen och plockar upp papperskoppar och annat skräp som lämnats efter söndagen. Jag tackar Gud för honom. Ingen bad honom att göra det. Han såg helt enkelt att det var skräpigt på parkeringsplatsen, så han tänkte: Här är något jag kan göra. Det är gåvan att hjälpa, och vår parkeringsplats skulle se mycket värre ut om det inte vore för honom.

För några år sedan var det två pensionerade män i kyrkan som insåg att våra luftkonditioneringsfilter behövde bytas regelbundet. De kom upp med ett tidschema för att byta filtren i våra luftkonditioneringsapparater – alla 100 stycken. De ritade upp en tabell som visade när det var dags att beställa filtren och när de skulle installeras. Sorgligt nog för oss har en av dessa män redan fått sin himmelska lön och den andra har flyttat! Men jag var alltid välsignad när jag såg dem komma till kyrkan.

Jag tänker också på alla dessa kvinnor som är engagerade i olika tjänster i Calvary Chapel. Det skulle vara omöjligt för oss att ha lyckade program om det inte vore för dessa kvinnor som är engagerade i tjänsten att hjälpa. Det sätter ihop lektions material, organiserar grupper, och ser till att det finns rum för alla. Det är underbart att se hur Gud har begåvat dessa kvinnor, och hur de ger av sig själva i Guds tjänst. De gör inte detta för att bli uppmärksammade, och skulle bli generade om någon pekade ut vad de gjorde.

Inte för uppmärksamhet

Det finns förstås många människor som inte passar den beskrivningen. De gör saker för att bli uppmärksammade, även fast Jesus sade: "Akta er för att utföra goda gärningar för att människor ska se er. Då får ni ingen lön hos er Fader i himlen" (Matt 6:1).

För många år sedan accepterade jag en position i en kyrka. Första söndagen var en vacker blomuppsättning placerad på ett bord framför plattformen. Efter gudstjänsten kom ledaren i äldstekåren fram till mig och sade: "Pastor Smith, jag vet att det här är din första söndag – du är ny här – men om du vill fortsätta att se blommor här framme, så är det bäst att du säger något om dem." Jag svarade: "Ni visste antagligen inte vad ni gjorde när vi röstade för mig som er pastor. Jag tror inte på att ge allmänt erkännande till folk, därför att jag känner det som om jag stjälar deras himmelska belöning." "Det kan hända pastor", insisterade han, men om du vill se blommor där, är det bäst att du säger något." Nästa söndag stod en vacker uppsättning av blommor där igen, men jag sade ingenting om dem. Mycket riktigt, det var sista veckan det fanns blommor där.

Det är inte tjänandets gåva. De som är välsignade med denna gåva, gör deras tjänst för Herren och det är hans erkännande och välsignelse de vill ha för vad de har gjort. De utför sin gåva med glädje, som en tjänst till Herren. De vet att Herren älskar en glad givare.

Tjäna med glädje

Tjänandets gåva ska aldrig användas bara för att man måste, eller man känner sig skyldig att göra det. Då blir man bittert inställd mot tjänsten. Jag vet lite grand om det här, därför att Herren har lärt mig några intressanta läxor beträffande detta.

Jag vill att området omkring kyrkan ska se rent och ordentligt ut. Jag vill inte att det ska se ut som vi inte alls bryr oss. Därför plockar jag vanligtvis upp det skräp som jag ser, när jag går omkring på vårt område.

Vi har en skola med nästan två tusen elever på området, så det kan bli ganska mycket skräp. Elever är inte de mest ordentliga varelserna i världen, de slänger papper och lämnar tomma läskburkar efter sig överallt.

För ett litet tag sedan upptäckte jag att när jag plockade upp papper och skräp, så avskydde jag vad jag gjorde. "Skräpiga ungar!" klagade jag. Jag blev arg på det. Arbetet kändes som att tvätta kläder – det tar aldrig slut.

Jag började plocka upp läskburkar och klämde ihop dem i händerna, medan ilska reste upp sig i min ande. Då talade Herren till mitt hjärta. "Vem gör du det här för?" frågade han. "För dig Herre", svarade jag. "Sluta upp med det du gör", sade han. "Om du gör det med en sådan attityd, då vill jag inte att du ska göra det alls."

Det var en bra påminnelse. Vad än vi gör för Herren, ska vi göra med ett glatt hjärta, för den sanna glädjen att veta att vi gör det för honom. "Och allt vad ni gör i ord eller handling, gör det i Herren Jesu namn och tacka Gud, Fadern, genom Honom" (Kol 3:17). På samma sätt är det med tjänandets gåva. Använd den för Guds ära, och i Herren. Det är så Herren vill att vi ska utföra vår tjänst. Om du känner bitterhet mot din uppgift, då är det bäst att du slutar.

Istället för att bli en positiv erfarenhet för dig, blir det negativt. Om du blir bitter och upprörd över att du blivit tillfrågad att göra ett visst jobb, då ska du veta att din "tjänst" motverkar dig istället för att välsigna dig. Gud vill inte ha tjänster som är gjorda med hopbitna tänder.

Jag har observerat att de som har tjänandets gåva alltid gläder sig i att kunna göra något för Herren. De bubblar över av tacksamhet. De kan inte tro att det är sant att de har något att ge till Gud, och värdesätter att det gläder honom att låta dem tjäna honom.

Tjänandets gåva i Bibeln

Josua hade tjänandets gåva. Mose gav honom order och Josua var beredd att utföra dem. Josua var där som Moses högra hand, för att hjälpa honom på alla sätt. Han var en trofast tjänare, och använde sin gåva att hjälpa – till den grad att när Mose dog, valde Gud Josua att ta över ledarskapet av nationen.

I Nya Testamentet ser vi att Timoteus var Paulus tjänare. Han följde ofta med Paulus på missionsresor, och hjälpte honom på många olika sätt. När Paulus var tvungen att fortsätta sin resa, sade han: "Timoteus, stanna här ett tag." Senare kunde Paulus skriva: "Kom och möt mig Timoteus. Och när du kommer, kan du ta med dig några pergamentdokument och några andra saker jag behöver?" Timoteus var en enorm hjälp till Paulus, precis som Priska och Akvila, vilka Paulus kallade "mina medarbetare i Kristus Jesus, som har vågat sina liv för mig" (Rom 16:3).

I Apostlagärningarna läser vi att när den tidiga kyrkan hade problem med deras välfärds program, valde apostlarna sju män som hade gott anseende och var uppfyllda av Ande, och gav dem uppgiften att överse detta (see Apg 6). Dessa män var utnämnda till hjälpverksamheten, för att ha hand om kyrkans välfärds program.

En tjänst leder till en annan

När vi är trogna det Gud har kallat oss till, utvidgar Herren vår tjänst. Om Gud ber mig att fylla på bränsle i värmepannan, måste jag vara trogen att göra det. Vad än Gud har kallat mig att göra, ska jag göra på bästa sätt, med ett villigt och glatt hjärta. Jag ska göra allt till Guds ära, inte till människors. Och ofta kommer Gud att utvidga min tjänst.

I liknelsen om talenterna i Matteus 25, berättar Jesus om en man som reste utomlands. Han lämnade sin förmögenhet till sina tjänare. Till en gav han fem talenter, till en annan två och till den tredje gav han en talent. När han kom tillbaka upptäckte mannen att den tjänaren han hade gett fem talenter till, hade dubblat hans pengar. När tjänaren gav sin herre tio talenter, sade hans herre: "Bra, du gode och trogne tjänare; du har varit trogen i det lilla, jag skall sätta dig över mycket" (Matt 25:21).

I Apostlagärningarna 6 ser vi också den här principen. När de sju männen var trogna sina tjänster fick de större ansvar i deras tjänst. Filippus, en av de sju och en begåvad evangelist, fick gåvan att utföra kraftgärningar och att bota sjuka. Det var han som reste upp till Samarien för att predika Kristus till folket där, och en stor väckelse bröt ut under hans ledarskap.

En annan av de sju var Stefanus. Därför att han var trogen i sin kallelse, använde Gud honom att utmana det judiska stora rådet. Jag är övertygad om att aposteln Paulus till slut kom till tro på Kristus som direkt resultat av Stefanus vittne och martyrdöd. När Herren grep tag i Paulus liv på Damaskusvägen, sade Jesus i själva verket: "Det är hårt och smärtsamt för dig att sparka mot udden av ditt samvete som har stuckit dig över det du hörde från Stefanus. Du hörde sanningen

och den hittade hem, men du har kämpat emot" (se Apg 26:14). Hade Stefanus inte varit trogen i tjänsten Gud hade gett honom, kanske vi aldrig hade fått höra om Paulus. Han kanske skulle ha förblivit Saulus, och då skulle kyrkan ha varit så mycket fattigare.

Tjänsten att hjälpa

I Romarbrevet 12:6,7 skriver Paulus: "Vi har olika gåvor allt efter den nåd vi har fått, den som har gåvan att tjäna, skall tjäna i sin uppgift". Jag tror att han menade tjänandets gåvor. Att tjäna kommer från tjänandets gåva.

Vad är en pastor? Jag är rädd för att människor har många missuppfattningar om vad en pastor är – och antagligen den delen av kyrkan som är mest förvirrad är pastorerna själva.

Det finns tre grekiska ord som är översatta "pastor". Ordet diakonos, betyder ordagrant "tjänare". Från detta grekiska ord får vi vårt engelska ord "deacon." Jesus använde detta ord när han sade: "Om någon vill vara den förste skall han vare den siste av alla och allas tjänare (*diakonos*)" (Mark 9:35). Detta är samma ord som används i Romarbrevet 12:7. Om din gåva är att vara en *diakonos*, gör då ditt jobb som en tjänare. För det mesta när ordet "pastor" används i Nya Testamentet, är det detta grekiska ord, *diakonos*.

En pastors tjänst är inte ett jobb som idealistiska unga män ska välja, det är en kallelse från Gud. Att vara pastor betyder inte att du styr eller har kontroll över människor, men att du är deras tjänare när det kommer till det som tillhör Gud. Mycket skada har skett i människors liv och i kyrkan på grund av attityden att pastorsämbetet är någon slags andlig diktatur. Det är det inte. En pastor är en tjänare.

Ett annat grekiskt ord, *leitourgos*, är också översatt "pastor" eller "tjänare." I forntida dagar, pekade den här termen vanligtvis på en rik person som tjänade allmänheten utan betalning. Han var en som skötte administrativa göromål, en volontär som tjänade samhället på egen bekostnad.

Den grekiska översättningen av det Gamla Testamentet (Septuagint) använder detta ord, *leitourgos*, för att översätta den hebreiska termen för "präst." Vårt engelska ord "liturgy" (*liturgi*) kommer från detta ord.

Det sista grekiska ordet översatt "pastor" är *hyperetes*, från de två grekiska orden *hyper* och *etes*. Ordet *hyper* betyder "under" och ordet *etes* betyder "roddare." Om du är en *hyperetes*, är du inte ens uppe på däck! *Hyperetes*, var de som var längst ner i båten. De var de som gjorde allt jobb, medan de på däck, sjömännen, fick all kredit. Du kanske har hört termen "galär slav" – det var vad dessa *hyperetes* var.

När Paulus stod inför kung Agrippa i Cesarea och försvarade sig, använde han detta ord för att beskriva sig själv. Han talade om hur han var på väg till Damaskus för att kasta de som trodde på Herren i fängelse, när helt plötsligt mitt på dagen, ett ljus, klarare än solen, sken på honom och slog omkull honom på marken. När han låg där, hörde han en röst som sade: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Han talar om för Agrippa att Jesus sade till honom att han hade uppenbarat sig för Paulus för att göra honom till en "tjänare" och ett vittne. Ordet "tjänare" här, är *hyperetein* (Apg 26:16). Jesus sade: "Paulus, Jag vill att du blir en galär-roddare."

Jag tycker vi behöver fler "galär-roddare", vad tycker du?

En gåva och ett kall

Det är många människor som ser på vissa delar av pastorsämbetet och är attraherade till det. De tänker: *Åh, jag skulle vilja göra det. Det ser intressant ut.* Ofta ser personen den glamorösa sidan av tjänsten. Han ser att pastorn har möjligheten att stå inför tusentals människor och undervisa dem om Gud, och han tänker: *Jag skulle vilja stå framför tusentals människor. Jag skulle vilja ta emot den tillfredställande responsen från folk som tacksamt tar emot sanningen i Guds ord.*

De kanske har tröttnat på sitt eget jobb. Kanske de befinner sig i en kris och önskar ett ombyte. Vad anledningen än är, så försöker de, utan gåvan eller Andens kallelse att gå in i pastorsämbetet. Talarstolar över hela Amerika är fyllda med sådana män, vars verksamhet är ett jobb och inte en kallelse. Sådana män förstår inte att tjänsten är en gåva från Gud. Det är ett kall.

När Paulus skrev till kyrkan i Efesos: "Och detta evangelium har jag blivit satt till att tjäna i kraft av den gåva och nåd som Gud har gett mig genom sin mäktiga kraft" (Ef 3:7). Med andra ord, beslutade Paulus inte bara en dag att han skulle bli pastor, han var kallad att bli pastor. Han såg på sin ställning som en nådegåva och han utförde den gåvan i kraften av helig Ande. Paulus talar ofta om att han var kallad till pastor. I 1 Timoteusbrevet 1:12, säger han: "Jag tackar honom som har gett mig kraft, Kristus Jesus vår Herre, för att han ansåg mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst."

Sann tjänst kan bara uppfyllas om du är smord av den helige Ande. När Paulus vänner försökte att avråda honom från att gå till Jerusalem i Apostlagärningarna 20 (de visste att lidanden och fångenskap väntade honom) svarade han: "Jag anser inte att mitt liv har något värde för mig själv. Jag vill endast fullborda mitt lopp och den uppgift som jag har fått av Herren Jesus, att vittna om Guds nåderika evangelium" (vers 24). Paulus hade fått sin kallelse från Herren Jesus och han var besluten att fullborda den. Det gör du inte, om du inte har blivit kallad.

Pastorsämbetet är inte något du själv beslutar att göra. Herren måste kalla dig till det. 1 Peter 4:11 säger: "Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord, så att Gud i allt blir ärad".

Jesus, den sanna förebilden

Jesus är det perfekta exemplet på vad en pastor och hans tjänst innebär. Jesus sade: "Ty människosonen har inte kommit för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många" (Mark 10:45). Jesus satte formuleringen för tjänsten. Vi är inte här för att bli betjänade, utan för att tjäna. Det kanske skulle vara bättre om vi gjorde oss av med termen "pastor" och gick tillbaka till den ursprungliga idén, tjänare.

Jesus pratade inte bara om att tjäna, det var hans liv. Samma kväll han var förrådd, var han tillsammans med sina lärjungar i övre salen. Han tog en linneduk och band om sig. Sedan hällde han vatten i ett fat och började tvätta lärjungarnas fötter. Sedan sade han: "Förstår ni vad jag har gjort? Jag har satt ett exempel för er. Detta är vad ämbetet handlar om, detta är vad en pastor gör. Han tjänar människor även i de mest oansenliga uppgifter."

På den tiden var det bara den allra lägsta lakejen som tvättade fötter. Andra fick servera mat och tjäna på trevligare sätt, men lakejerna tvättade fötter. Och Jesus sade: "Ser ni vad jag har gjort? Pastorsämbetet är att tjäna andra."

Tidigare hade mästaren sagt: "Jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig" (Joh 5:30). Det är så man identifierar en sann tjänare. Att tjäna är inte att göra din egen vilja, det är att göra dennes vilja som har sänt dig – även när hans vilja leder dig till platser långt bort från bekvämlighet och säkerhet. Det var vad Jesus gjorde i örtagården när han bad: "Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din" (Luk 22:42). Jesus gav sig helt över till sin Fader som en tjänare, och var villig att dricka kalken, om det var vad hans Fader valde.

Filipperbrevet 2 talar om hur Jesus antog en tjänares gestalt och var lydig, ända till döden på korset. Under hela sitt liv, gav Jesus sig själv för att tjäna människors behov. Även fast han var fysiskt trött, fortsatte han att tjäna. Han valde att tjäna folk som alltid ställde omåttliga krav på honom. Han kunde aldrig gå någonstans utan att folkskaror omringade honom. De drog i hans kläder, och trängdes för att komma fram. Ibland var han under en sådan press och påtryckning av folket, att han var tvungen att sitta i en båt och tala till folket medan han flöt några dussin meter från land. Folket visade honom ingen hänsyn. Det totalt utmattar en person.

Men ändå visade Jesus om och om igen medlidande för de män och kvinnor som han såg på som får utan en herde. Han såg deras hungriga hjärtan och gav dem extra uppmärksamhet och kärlek. Och det är där som Anden tar över. Han ger oss den styrka och kraft vi behöver. Om du försöker att lita på din egen styrka när du tjänar, då blir du snart utplånad och förstörd. Men om du förlitar dig på Guds Ande, ger Gud dig vad du behöver för att tjäna med glädje. Det är vad som menas med att tjäna – och det är vad vi har blivit kallade till.

Både män och kvinnor tjänar

I Nya testamentet var inte Guds verksamhet endast för män. Kvinnor tjänade ofta Jesus. När frälsaren lämnade synagogan i Kapernaum, gick han till Petrus hus, vars svärmor var sjuk i hög feber. Jesus lade sin hand på henne och botade henne, och hon steg genast upp och tjänade dem (*diakonei* på grekiska) (Matt 8:15). Hon fixade honom antagligen en pita smörgås eller en falafel. Tjänsten har många sidor!

Vi ser namnen Johanna och Susanna i bibeln på grund av deras tjänande. Lukas 8:3 säger att dessa kvinnor tjänade Jesus med sina egna tillgångar. Vi läser också om andra kvinnor från Galiléen som tjänade honom.

En plats att tjäna

Det är en välsignelse och ett privilegium att tjäna Gud. Även om inte alla har tjänandets gåva eller ett speciellt kall, så har vi alla blivit kallade att tjäna honom. Det är inte vår plats att tala om för honom hur och var vi ska tjäna, istället ska vi vara tillgängliga var än, och när än, han föreskriver. Gud har en plats för var och en av oss, i Kristi kropp. Alla har blivit kallade att tjäna, inte bara pastorn som står bakom talarstolen. Vi har alla blivit kallade att tjäna Gud. Det är vad det hela handlar om.

Det genuina tjänandets gåva är en viktig och nödvändig gåva inom kyrkan. Det finns så mycket att göra och ingen man, kvinna, eller pastor kan göra det själv. Det finns en plats för var och en. Vet du var din plats är? Uppfyller du din plats i kroppen? Använder du din gåva?

Det finns många möjligheter att använda gåvan att hjälpa. Om du hör om någon som är på sjukhuset, kan du tillaga och leverera mat åt familjen. Kanske du kan erbjuda dig att städa deras hus? Om personen är på sjukhuset för en längre tid, kan du vara säker på att huset blir rörigt. Gå dit och hjälp till och visa Kristi kärlek på ett praktiskt vis. Vi har män som erbjuder sig att byta olja och fixa bromsar på bilar som tillhör änkor som inte har råd att lämna in dem. Andra lagar mat åt de som är hemlösa.

Vilken glädje och vilken välsignelse det är att tjäna Gud. Jag ber att vi alla finner den plats som Herren har för oss i Kristi kropp. Vi ska få se hur Kristi kropp fungerar som en enhet, när vi tjänar varandra med kärlek och omsorg. Bara på det viset finner vi den tillfredsställelsen och fullbordan som kommer genom att veta att vi gläder Herren. Det är att tjäna, och det finns inget bättre.

18. Tillräckligt med mjölk nu!

Och Gud har i sin församling satt några till... lärare (1 Kor 12:28).

Professorn på seminariet jag gick på hade inte gåvan att undervisa– och hans klass var den tråkigaste på universitetet. Andra mindre begåvade professorer hade den gåvan, och det gjorde att vi ville lära oss. De gjorde att det blev spännande.

Jag måste erkänna att jag inte kommer ihåg ett dugg från den genialiska professorns klass. Däremot hade mina andra professorer gåvan att undervisa och de visade oss sanningar som jag fortfarande kommer ihåg och använder i mitt liv idag.

Sanningen är att det inte är din begåvning som räknas. Det som räknas är om du har gåvan att vara lärare.

Det är mer än ett yrke

Paulus talar om för oss att Gud i sin församling för det första har satt några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare. Alla tre har blivit ordinerade av Gud att undervisa Guds ord.

Det finns en gåva att undervisa precis som det finns andra andliga gåvor. Jag vet att Gud har gett mig den gåvan för uppbyggande av Kristi kropp.

När jag förbereder mig att undervisa så väntar jag inför Herren medan jag studerar. Jag söker Herrens visdom och den helige Andes ljus på Guds ord. Gud hjälper mig och visar mig sin kärlek och sanning, och endast då är jag beredd att undervisa människorna vad jag har tagit emot av Anden.

Till kyrkan i Korint skrev Paulus: "Jag har själv tagit emot från Herren vad jag meddelade er" (1 Kor 11:23). Varje gång jag står framför en församling för att undervisa Guds ord, är det min bön att jag ska kunna starta mina yttranden med Paulus ord: "Det som jag har tagit emot från Herren, det framför jag till er."

Det är intressant att gåvan att undervisa inte alltid fungerar. Ibland när jag ska undervisa finns inte Andens utgjutelse över mig. Det sätter press på mig, och jag avskyr det. Jag försöker och försöker men det flyter inte naturligt. Jag vet att budskapet inte går hem, och anledningen är helt enkelt att smörjelsen inte finns där.

Andra gånger däremot, flyter budskapet fritt. Tankarna, idéerna, inspirationen, smörjelsen – allt kommer som en flod som strömmar utför. Då är det lätt. Det är inte mycket som ger mer glädje och spänning än när Gud strömmar genom dig för att delge sitt ord och sin sanning till andra. Faktum att gåvan ibland är där och ibland inte, visar att det inte är en naturlig begåvning. Du kan inte göra det när du vill. Det är en gåva från Gud, och du måste förlita dig helt på honom för att utöva den. Just när du tror att du kan själv, tar Gud bort den och låter dig uppleva de där kvällarna när du försöker få det att fungera, men ingenting händer. Då säger du, "Åh, Herre, aldrig igen. Gör

inte så mot mig igen! Jag behöver dig. Jag förlitar mig helt på dig. Jag kan inte undervisa utan dig.” Att undervisa andra är en gåva som är helt beroende på Andens smörjelse för att kunna fungera.

Undervisning eller predikan?

Aposteln Paulus hade en trefaldig tjänst. Han säger att han var satt till “att tjäna som förkunnare, apostel och lärare” (2 Tim 1:11). Hans åtskillnader säger oss att det är skillnad på gåvan att förkunna och gåvan att undervisa. Kyrkan har lidit oerhört därför att vi inte har insett skillnaden.

Predikning är att förkunna Guds sanning till människor, så att de kan komma till frälsning genom Jesus Kristus. Det är ett evangelistiskt, proklamerande av Guds goda nyheter, att han har gett oss syndernas förlåtelse. Han sände sin Son att bli korsfäst, att ta vår skuld och dö istället för oss. Predikan övertygar folk om att ta emot Jesus Kristus som sin Herre.

Undervisning å andra sidan är inte för de icke troende, utan för de troende. Undervisning gör det möjligt för dem som har accepterat Jesus Kristus som sin Herre, att växa till i nåd och i sin kunskap om Gud. Predikan är till för syndaren, undervisning är till för den helige.

Det har pågått alldeles för mycket predikan i kyrkan, och alldeles för lite undervisning. Faktum är att kyrkan nästan har blivit predikad till leda. Kyrkan behöver undervisning så fler troende kan växa och mogna i sin relation till Jesus Kristus.

Författaren till Hebreerbrevet beklagade sig över de troende: “Fast ni för länge sedan borde ha varit lärare, behöver ni någon som undervisar er igen i de första grunderna av Guds ord. Ni behöver mjölk, inte fast föda. Ingen som lever av mjölk är mogen för undervisning om rättfärdighet. Han är ännu ett barn” (Hebr 5:12,13). Det är precis som om han sade: “Ni har varit här länge nog. Vid det här laget borde ni kunna undervisa Guds ord, men istället behöver ni själva fortfarande bli undervisade.” Varför? Därför att deras diet endast var evangeliet. De hade blivit predikade till, men ingen hade undervisat dem så de kunde fortsätta att mogna.

Några verser senare säger författaren: “Låt oss föras till fullkomlighet. Låt oss inte gå tillbaka och lägga de första grunderna om och om igen. Grunderna är viktiga, men du måste bygga på dem. När du en gång har lagt grunden, måste du bygga upp byggnaden – det är var det hela går ut på. Så låt oss växa till i vår gemenskap och vandring med Herren. Låt oss inte förbli kvar i detta babytillstånd. Låt oss mogna.”

Korinterna hade ett liknande problem. Paulus ville lära dem djupare andliga ting, men såg att han var hindrad därför att de inte hade vuxit. “Bröder, själv kunde jag inte tala till er som till andliga människor utan som till köttsliga människor, spädbarn i Kristus. Mjölk gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller” (1 Kor 3:1,2). Med andra ord: “Det är många andra saker jag skulle vilja tala om för er, men ni kan inte ta emot dem. Så jag har gett er mjölk. Det verkar som om ni fortfarande måste bli matade med flaska, därför att ni inte har vuxit.”

Meningen med gåvan att undervisa är att göra det möjligt för en troende att växa och utvecklas andligt. Många människor gör ett stort misstag genom att tro att andlig tillväxt endast kommer

genom erfarenhet. Det gör det inte. Det är bara när Guds ord ger näring åt vår ande som riktig tillväxt kommer. Det är därför denna gåva är så livsviktig i kyrkan.

Om det någonsin funnits en tid då gåvan att undervisa behövde användas, så är det idag. Köttslighet inom kyrkan är lika otyglad idag som den var i Korint. Och som resultat stagnerar kyrkan i en hämmad andlig utveckling. När vi borde vara mogna, borde ha vuxit och utvecklats, så är vi fortfarande spädbarn i Kristus. Det är verkligen en tragedi.

När en person en gång har kommit till tro på Jesus Kristus, är hans eller hennes största behov att få bibelundervisning. Avsikten med pastor-lärare är "att utrusta de heliga till att utföra sin tjänst, att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, till ett sådant mått av mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus. Vi ska då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse. Vi ska istället hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus" (Ef 4:12-15).

Utan den stadiga undervisningen av Guds ord, förblir de troende i en hämmad andlig utveckling. Genom profeten Hosea utropade Herren: "Mitt folk går under i brist på kunskap. Eftersom du har förkastat kunskap, skall också jag förkasta dig, så att du inte längre är min präst. Du glömde din Guds undervisning, därför skall jag också glömma dina barn" (Hos 4:6).

När allt kyrkan hör är predikan – när allt vi hör är att vi ska ångra våra synder och tro på Jesus Kristus som dog för oss – så förblir vi spädbarn i Kristus. Evangeliets budskap är underbart – och syndaren behöver förstå det – men de Kristna vet redan det. Vi har accepterat sanningen, att Jesus gav sitt liv för oss, och dog i vårt ställe. Låt oss nu fortsätta i vår vandring med Herren. Låt oss växa upp till full mognad vad det gäller Kristus. Det sker bara genom undervisningen av Guds ord.

Undervisningen i Gamla Testamentet

Gåvan att undervisa nämns först i 2 Moseboken 4:12, när Gud säger till Mose: "Gå nu! Jag skall vara med din mun och lära dig vad du skall säga." Herren lovade Mose att han skulle vara hans lärare, och göra det möjligt för honom att undervisa israeliterna. Bara tre verser senare säger Gud till Aron: "Du ska tala till honom och lägga orden i hans mun. Och jag skall vara med din mun och hans mun, och jag skall lära er vad ni skall göra." För det första lovade Herren att han skulle lära honom vad han skulle säga, nu säger han att han skall ge honom instruktioner om vad han skall göra. De är båda nödvändiga.

Århundraden senare, finner sig nationen Israel i fruktansvärda omständigheter. Anledningen till deras elände var att de "en lång tid hade levt utan den sanne Guden, utan präster som undervisade dem och utan någon lag" (2 Krön 15:3). Deras hemiska situation var orsakad av brist på undervisning, vilken i sin tur gjorde att Gud uteblev från deras liv.

Undervisning har alltid varit avgörande för Guds folk. Det är därför löftet i Nehemja 9:20 är så värdefullt, "Din gode Ande gav du för att undervisa dem." Vi behöver alltid denna gåva överallt!

Undervisningen i Nya Testamentet

Jesu verksamhet var till största delen att undervisa. I evangelierna ser vi honom undervisa folket angående sin Fader. Femtioåtta gånger i evangelierna kallas Jesus "mästare", som betyder "lärare." Han var känd och erkänd som lärare.

Därför är det inte konstigt att Jesus på slutet av det första evangeliet säger: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andens namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, Jag är med er alla dagar intill tidens slut" (Matt 28: 19, 20).

Aposteln Paulus tog denna befallning på allvar. Efter sin omvändelse och vistelse i den arabiska öknen besökte han Jerusalem. Kyrkan där tyckte att han var lite för hetlevrad – han var alldeles för ivrig att gå efter de religiösa ledarna, speciellt fariséerna – så de sände honom till Tarsus, där de ville att han skulle leva mer tillbakadraget.

Men han var inte en man som bara kunde sitta stilla i Tarsus. Barnabas visste att Paulus hade en grekisk kulturell bakgrund, och också en utmärkt hebreisk utbildning. Så han drog slutsatsen att denna före detta fiende till kyrkan skulle bli en utmärkt pastor till den växande hednakyrkan i Antiokia. Apostlagärningarna 11:26 talar om att, "Han fann honom och tog honom med sig till Antiokia. Under ett helt år var de tillsammans med församlingen och undervisade en stor skara."

Paulus (Saulus) är nämnd i Apostlagärningarna 13:1 som en lärare i kyrkan i Antiokia, medan Apostlagärningarna 15:35 talar om för oss, "Paulus och Barnabas stannade i Antiokia, där de undervisade och predikade Herrens ord tillsammans med många andra." Paulus undervisade inte bara, men predikade också. Han använde en kombinerad begåvning som vi fortfarande ser idag. Dessa kombinerade gåvor betonar och kompletterar varandra.

Paulus stannade ett år och undervisade Guds ord i Antiokia, ett och ett halvt år i Korint (Apg 18:11), och två eller tre år i Efesos. I Apostlagärningarna 20:20, förklarar han för de äldste i Efesos hur han inte hade försummat något som kunde vara till nytta för dem; "därför", sade han: "Jag betygar för er idag att jag inte är skyldig till någons blod. Jag har inte undvikit att predika för er hela Guds vilja och plan" (Apg 20:26, 27).

Vilken underbar bekännelse av en pastor att kunna säga: "Jag har predikat hela Guds vilja och plan!" Jag känner bara till ett sätt som en människa kan göra den bekännelsen, och det är att vägleda församlingen genom hela Bibeln, från Första Mosebok till Johannes Uppenbarelse. Bara när du har gått igenom hela Bibeln från pärm till pärm kan du säga: "Jag har undervisat er hela Guds vilja och plan." Gud har låtit mig ta Calvary Chapels församling genom Bibeln sju gånger under min verksamhet, och det har varit fantastiskt varje gång. Ingenting kan jämföras med att tillbringa tid i Guds ord, vers efter vers och bok efter bok.

Det var den här sortens undervisning med utläggning som prästen Esra gav till israeliterna, som tillsammans med Nehemja byggde upp Jerusalem vid slutet av den babyloniska landsförvisningen. Folket samlade sig och lagen var uppläst, och sedan förklarad för dem. Nehemja 8:8 säger: "De läste ur boken, ur Guds lag, och utlade texten tydligt så att man förstod det som lästes." Detta är förklarande undervisning av Guds ord, och det föder flocken som ingenting annat kan.

Smord till att undervisa

Det är så viktigt att den helige Anden smörjer oss med gåvan att undervisa. Utan den helige Ande kan vi inte ens förstå andlig sanning, ännu mindre undervisa den. "En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt" (1 Kor 2:14).

Nyligen har vi haft ett annat, klassiskt exempel på varför den helige Anden är så nödvändig om vi ska förstå Guds ord. En grupp lärda män som kallar sig "Jesus Seminariet", träffas regelbundet för att välsigna kyrkan genom att tala om för oss vilka av skrifterna i Bibeln som innehåller de äkta yttrandena av Jesus, och vilka som är förfalskningar. Dessa män ger det intrycket att om vi inte accepterar deras slutsatser, så är det enbart för att vi är okunniga. Det är ju de som är de lärda.

På deras senaste möte, kom dessa män fram till slutsatsen att Jesus aldrig lovade att komma tillbaka igen för att sätta upp sitt kungadöme på jorden. De sade att den idén var påhittad av lärjungarna som var besvikna efter korsfästelsen. För att skyla över sin pinsamma situation, att Jesus dog utan att sätta upp sitt rike, hittade lärjungarna på hela det här begreppet.

De säger att Matteus överdrev lite när han rapporterade att Jesus sade: "Då skall människosönens tecken synas på himlen, och jordens alla folk skall jämra sig, när de ser människosönen komma på ett moln på himlen med stor makt och härlighet" (Matt 24:30).

En liknande förklaring ges till Johannes 14:1-3, där Jesus säger till sina lärjungar: "Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er?" De säger att detta var Johannes idé, inte Jesu idé – att Johannes satte dessa ord i munnen på Kristus.

Samma sak är det med brottslingen som hängde på korset och såg anklagelsen som var skrivet om Jesus: "Jesus av Nasaret, Judarnas Konung." Lukas dokumenterar att han vände sig till Jesus och sade: "Herre, tänk på mig när du kommer till ditt rike." Jesus "skulle" ha sagt: "I dag skall du vara med mig i Paradiset." Men de säger förstås att det bara är vad Lukas skrev. Men i själva verket hade även Jesus väntat att hans rike skulle upprättas i hans livstid, och att han var lika besviken som alla andra när det inte hände. Detta säger de lärda från "Jesus Seminariet."

Vi måste besluta oss, ska vi tro på Bibelns författare som var inspirerade av den helige Ande. Eller, ska vi tro på nutidens lärda män som har använt sin akademiska utbildning i ett meningslöst försök att förstå Guds Ord endast genom mänskligt resonemang?

Bibeln förklarar att när Jesus lyftes upp till himlen, tog ett moln honom ur lärjungarnas åsyn. Medan de såg mot himlen, följde de honom med blicken tills han försvann, och plötsligt stod två män i vita kläder hos dem och sade: "Ni män från Galileen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen" (Apg 1:11). Det är vad Bibeln säger och det finns ingen anledning att tvivla på det.

Om du verkligen vill förstå Gud och hans ord, så blir inte mänsklig lära som saknar Andens sanningar, till någon nytta. Ingen människa kan förstå det som berör Anden om inte Herren visar

honom det. Det finns en sfär av förståelse som går utanför vårt mänskliga förnuft och intellekt. Anden undervisar oss i det som berör Gud genom hans kraft och hans smörjelse.

Det är läxan vi lär oss av ingen mindre än aposteln Paulus. Vi bör komma ihåg att Paulus var en högt begåvad man. Vi kan inte läsa vad han har skrivit, utan att se hans begåvning. Han berättar att han var undervisad av Gamaliel, en ledande farisé i Stora Rådet. Trots detta hade Paulus inget intresse att försöka övertyga folk intellektuellt. Istället önskade han att hans predikningar skulle vara en demonstration av Andens kraft. Det är därför han skrev till korintierna: "Och mitt tal och min predikan bestod inte i ord som skulle övertyga genom mänsklig visdom utan genom en bevisning i Ande och kraft. Vi ville inte att er tro skulle bygga på människors visdom utan på Guds kraft" (1 Kor 2:4,5).

Det är skillnad på intellektuell omvändelse och hjärtats omvändelse, mellan att tro med ditt förstånd och att tro med ditt hjärta. Paulus var intresserad att nå hjärtat. Han visste att det är Anden som verkar i människors hjärtan, inte bara mänsklig intellekt.

Det är absolut nödvändigt att vi kommer ihåg det idag. Lita på den helige Ande att ge dig visdom, att ge dig vägledning, att ge dig den förståelse du behöver. Johannes skrev: "Vad er beträffar, så förblir i er den smörjelse som ni har tagit emot av honom, och ni behöver inte någon som undervisar er, utan vad hans smörjelse lär er om allting är sanning och inte lögn" (1 Joh 2:27). Den helige Ande undervisar oss och smörjer oss med sin sanning. Utan honom, finns det ingen sann lära om Guds ord.

Jag har sagt detta mer än en gång: En utbildad man som är fylld med Guds Ande, är en mer trovärdig källa när det kommer till Guds sanning, än en oomvänd utbildad som förstår grekiska, hebreiska, och arameiska. Det är bara Anden som verkligen kan hjälpa oss att förstå och att vandra i Guds vägar. Och han har sagt om och om igen att det är precis vad han längtar efter att göra.

Resultatet av bra undervisning

För det mesta är det inte svårt att se resultatet av bra undervisning i en troendes liv. Jesaja 54:13,14 målar en fantastisk bild som jag har sett om och om igen i människors liv, hos dem som har fått bra undervisning: "Dina barn skall alla bli Herrens lärjungar, och deras frid skall vara stor. Förtryck skall vara fjärran från dig, du har ingenting att frukta. Förskräckelse skall vara borta, den skall inte komma dig nära."

Stor frid är resultatet av god undervisning; rädsla och skräck försvinner. Varför? Därför att du genom undervisningen av Guds ord kommer att förstå Guds makt, Guds kärlek, och Guds omsorg om dig. När du får en inblick i hur mycket Gud älskar dig och hur mycket han gör för ditt välbefinnande, behöver du inte vara ängslig för framtiden. Du känner inte skräck över vad som händer i ditt liv. Istället har du ett lugn och ett stort förtroende för Gud. Du tänker, Gud älskar mig. Gud regerar. Gud ser efter mig. Gud kommer att hjälpa mig.

Vilken välsignelse undervisningens gåva är för kyrkan. För dig som undervisar i söndagsskolan, glöm inte bort vilken livsviktig tjänst Gud har gett dig. Du har chansen att ge dessa lättpåverkade unga sinnen många av de grundläggande intrycken av Gud. Uppmuntra dem att memorera

bibelverser. Tala om för dem hur mycket Gud älskar dem, och plantera i deras hjärtan de grundläggande sanningarna om den Gud vi lovprisar i ande och sanning.

Om du har gåvan att undervisa, använd den. Sök den helige Andes hjälp och vägledning för att göra dig till en bättre lärare. Be att du med Guds Andes hjälp kan plantera, i dessa unga sinnen och hjärtan, de bestående sanningarna om den eviga Guden. Många av oss kan minnas när vi gick i söndagsskolan och komma ihåg vad vi lärde oss om Herren. Vi kommer ihåg de vackra illustrationerna som gjort det möjligt för vårt unga förstånd att förstå sanningen. Vad vi lärde oss då räcker hela livet.

Använd din gåva att undervisa. Bjud hem barnen i grannskapet och undervisa dem om Gud. Använd den gåva som Gud har gett dig. Som Paulus sade till Timoteus: "Låt Guds nådegåva flamma upp igen" (2 Tim 1:6). Låt den flamma upp igen! Och låt sedan Gud göra underbara saker genom dig.

19. Gör det bara!

Vi har olika gåvor alltefter den nåd som vi har fått, låt oss använda dem... Den som förmanar skall göra det i den uppgiften (Rom 12:6,8).

Det hade varit en svår tid för Martin Luther, den protestantiska reformationens kämpande fader. Luther hade en benägenhet att bli deprimerad, och han halkade in i en av hans inte så ovanliga dåliga sinnesstämningar. I flera dagar pratade han inte med någon, och han fräste åt dem som försökte prata med honom. Till slut hade hans fru fått nog. Klädd i helt svarta kläder, knackade den före detta nunnan Katherine von Bora på dörren till sin mans läsrum och väckte upp honom från hans skrivbord. Hennes mörka framträdande skrämde reformatorn och han begärde att få veta "Varför är du klädd så där? Vad har hänt?"

"Du har uppfört dig som om Gud har dött, så jag tänkte att jag skulle klä mig för hans begravning", svarade Katherine, som sedan helt lugnt vände på klacken och lämnade rummet. En tuktad Martin tog det på rätt sätt och hans humor kom snabbt tillbaka.

Det är otroligt vad ett lämpligt ord från en uppmuntrare kan åstadkomma.

Vad är förmaning?

Människor med gåvan att uppmuntra, lyfter upp vårt sinne och sporrar oss att göra det vi vet vi borde göra. För det mesta är problemet inte att vi inte vet vad vi borde göra, utan det är att verkligen göra det. Det verkar som vi människor behöver någon som driver på oss för att göra det rätta.

När du är modfälld och frestad att ge upp – som Martin Luther gjorde – då kommer förmanaren till dig och säger: "Hörru du, ryck upp dig, Gud är inte död. Gud vet vad som pågår. Han vet exakt vad du går igenom. Överlåt allt till Herren och lita på honom."

Sorgligt nog så lever många troende inte som de borde. De är endast hörare, men inte görare. De vet sanningen, de håller även med om sanningen, men de utövar den inte. Därför behöver de uppmuntran. De behöver någon som driver på dem.

Förmanaren hjälper en person att ta steget och verkligen göra det han behöver göra. Till exempel, några av oss behöver bli uppmuntrade att be mer än vad vi gör. Vi vet att bön bör vara den första utvägen och inte den sista. Men ofta blir vi upptagna av livets belastningar. Vi jobbar tills vi blir alldeles utmattade av att själva försöka hitta svaren. Till slut öppnar vi våra hjärtan till vår vän, förmanaren, och de frågar: "Har du bett till Gud om det här?"

"Nej, men jag tänkte göra det."

"Min vän, låt oss be tillsammans. Låt oss be nu. Låt oss enas i bön här och nu. Låt oss fråga Gud om hans vägledning."

Många av oss är av naturen sådana som skjuter upp saker till senare. "Jag hoppas kunna ta hand om det nästa vecka", säger vi. "Jag har inte tid idag, men kanske i morgon." För inte så länge sedan var det en utmärkt artikel i Det Bästa som handlade just om det här. En av våra döttrar är ett typiskt exempel på någon som skjuter upp till morgondagen vad hon borde göra idag. Min fru föreslog att hon skulle läsa den artikeln. "Ja, jag såg den artikeln", svarade vår dotter. "Jag skall läsa den någon gång när jag har tid".

Det är inte bara några stycken av oss som lider av den här tendensen att skjuta upp det vi borde göra. Vi struntar bara i det, och vi behöver någon som kommer till oss och säger: "Nej, nu får du rycka upp dig! Sätt igång och gör det bara!"

Det är gåvan att uppmana – att sporra oss att göra vad vi vet vi borde göra. Denna uppmuntrare kommer till oss och säger: "Du har hört det, gör det nu också. Du vet om det, gör slag i saken."

Vissa har gåvan, andra inte

Det finns en verklig gåva av uppmaning. Vissa människor är begåvade på detta område, att styrka och påminna oss om vad vi borde göra. När dessa människor pratar om bön till exempel, får man en stark längtan att be. Varje gång jag läser en bok av E.M. Bounds, hamnar jag på mina knän och förbinder mig att be mer. Han är en uppmanare på detta område.

En del människor som försöker att uppmana andra, har inte den gåvan. Deras ord tröstar inte, de förargar. Du vill säga: "Varför gör du inte det själv!" De är irriterande, inte inspirerande. Tack gode Gud att det finns människor med den äkta gåvan att uppmana, som kan visa oss Guds vilja.

Genom uppmaning kan vi växa och överflöda i det som angår Gud. Som Paulus sade: "För övrigt, bröder, ni har lärt av oss hur ni ska leva för att behaga Gud, och det är ju så ni lever. Nu ber och uppmanar vi er i Herren Jesus att låta ert liv ännu mer överflöda i detta" (1 Tess 4:1). Paulus uppmanar oss att leva vårt liv så vi fortsätter att mer och mer behaga Gud.

Uppmaning i Gamla Testamentet

I Gamla Testamentet var praktiskt taget varje profet en uppmanare. För att hitta exempel på uppmanare, läs igenom profeterna. De uppmanade folket att vända sig bort ifrån sina avgudar och vända tillbaka till den levande Guden – att komma tillbaka till ett rätt förhållande med Herren. I krigstider, uppmanade profeterna folket att lita på Gud och låta Herren bli deras försvar. De uppmuntrade nationen att lita på att Gud var med dem och skulle välsigna dem och ge dem seger.

David uppmanade inte bara andra att ge tacksägelse och att be, han uppmanade även sig själv när han var nerstämd. Minst tre gånger skrev han: "Varför är du så bedrövad min själ, och så orolig i mig? Sätt ditt hopp till Gud" (Ps 42:6,12; 43:5). När han kände sig nedslagen eller upprörd, frågade han sig själv: "Vad är det för fel? Varför är du så upprörd? Sätt ditt hopp till Gud." Det kan komma situationer när vi faktiskt kan uppmuntra oss själva. Vi måste lära oss att tala till oss själva, och att göra det vi vet vi borde göra.

Davids son, Salomo, uppmanade folket att lita på Herren med hela sitt väsen. "Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med Honom på alla dina vägar, så skall

Han göra dina stigar jämna” (Ords 3:5,6). Mycket av Ordspråksboken är uppmaning att göra vad Mose hade lärt folket att göra i de första fem böckerna av Bibeln. Uppmaning är en allmän förekomst i Gamla Testamentet.

Uppmaning i Nya Testamentet

Den klassiska uppmanaren av det Nya Testamentet är Jakob. Om du vill förstå vad uppmaning handlar om, läs hans bok. Du kan nästan höra honom idag: “Lyssna nu, du säger att du har tro? Jättebra. Visa mig dina gärningar så jag kan se din tro. Säg bara inte att du tror; bevisa det. Visa mig din tro genom dina handlingar. Låt oss se verkligheten av vad du tror genom dina handlingar. Annars bedrar du bara dig själv. Riktig tro är inte bara att säga något. Det är inte bara att upprepa en apostels troslära. Det är inte bara att ställa sig upp och sätta sig ner på rätt stund. Det är att göra det som Bibeln uppmanar oss att göra. Sätt din tro i verksamhet, använd den, prata inte bara om den.”

Petrus använde också uppmaningens gåva. I 1 Petrus 5:1-9 skrev han:

“Jag uppmanar nu de äldste bland er, jag som också är en av de äldste och vittne till Kristi lidanden och som också har del i den härlighet som kommer att uppenbaras; var herdar för Guds hjord som finns hos er och vaka över den, inte av tvång utan av fri vilja, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden. När den högste Herden uppenbarar sig skall ni få härlighetens segerkrans, som aldrig vissnar.

Likaså ni yngre, underordna er de äldre. Och ni alla, klä er i ödmjukhet mot varandra. “Ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd.” Ödmjuka er alltså under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja er när hans tid är inne. Och kasta alla era bekymmer på honom, ty han har omsorg om er.

Var nyktra och vaksamma. Er motståndare, djävulen, går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han kan sluka. Gör motstånd mot honom, orubbliga i tron, och tänk på att era bröder här i världen utstår samma lidanden.”

Lägg märke till hur många uppmaningar som finns här. Petrus uppmanar de äldste i kyrkan, de yngre människorna i kyrkan, och alla andra. Han ger så många uppmaningar; undervisa Guds flock. Uppträd inte som herrar över Guds arvingar, utan var exempel för dem. Underordna er varandra. Ödmjuka er under Guds mäktiga hand. Kasta era bekymmer på honom. Var nyktra och vaksamma, gör motstånd mot er fiende, Satan, och kom ihåg att ni inte är ensamma i er kamp.

Paulus var en annan uppmanare. När han skrev till Romarna sade han: “Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud – er andliga gudstjänst” (Rom 12:1). Detta var en uppmaning till handling, till verksamhet, att låta vår tro synas genom vad vi gör.

Paulus kom verkligen igång när han skrev sitt första brev till Tessalonikerna.

“Vi uppmanar er bröder, tillrättavisa de oordentliga, uppmuntra de missmodiga, ta er an de svaga och ha tålmod med alla. Se till att ingen lönar ont med ont. Sträva i stället alltid efter att göra gott mot varandra och mot alla människor. Var alltid glada, be oavbrutet och tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus. Släck inte Anden. Förakta inte profetior, men pröva allt, behåll det goda, och håll er borta från allt slags ont” (1 Tess 5:14-22).

I sitt andra brev säger han: “De som går och drar, befaller och förmanar vi i Herren Jesus Kristus att de ska arbeta och hålla sig lugna och äta sitt eget bröd. Och ni, bröder, tröttna inte på att göra det som är gott” (2 Tess 3:12).

Till Timoteus, skrev aposteln: “Först av allt uppmanar jag er till bön och åkallan, förbön och tacksägelse för alla människor, för kungar och alla i ledande ställning” (1 Tim 2:1,2).

Judas var ännu en uppmanare. Han skrev: “Mina älskade, fastän jag är mycket ivrig att skriva till er om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödvändigt att skriva till er och uppmana er att fortsätta kampen för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga” (Jud 3). Bara från dessa få exempel kan vi se den viktiga uppgiften uppmaningen har i Nya Testamentet.

Nutidens uppmaning

Ett av det vackraste exemplet på uppmaningens gåva jag någonsin haft äran att bevittna, tillhörde en liten nittioårig dam. Mamma Berg brukade resa över hela USA i en stor gammal Cadillac. Hon stannade i kyrkor över hela landet för att uppmana folk. Även fast hon bodde i Huntington Beach, hade hon en radioverksamhet i Florida, vilken sände över hela Västindien. Hon var ett riktigt litet helgon.

Varje gång jag blev nedstämd eller bekymrad över mitt pastorsämbete, gick jag hem till Mamma Berg och lät henne uppmuntra mig med sin gåva. Jag gick alltid därifrån uppmuntrad, stärkt, hjälpt och med ett nytt perspektiv.

När hon besökte vår kyrka, bad jag henne alltid att säga några ord till församlingen. Hennes favorit tema var: “Gud är fortfarande på tronen.” Hon brukade säga: “Ni uppför er som om han av sagt sig tronen. Ni uppför er som om Gud inte hade kontroll. På det sätt ni uppför er skulle man kunna tro att Gud inte längre hade hand om saker, att han inte längre regerade. Men Gud är på tronen.”

Mamma Berg hade ett speciellt sätt att göra sanningen så verklig att du helt plötsligt såg hela situationen från ett nytt perspektiv. Gud har verkligen kontroll, han är på tronen, och han regerar. Du kan verkligen kasta alla dina bekymmer på Herren! Du kan verkligen överlämna din situation till Fadern! Du kan bli fri från all malande rädsla och dina kval inombords, när du har fått tillbaka ditt rätta perspektiv. Ditt förstånd ser nu klart att *Gud har kontroll över ditt liv. Gud är på tronen, och Gud kommer att ta hand om det.*

Vi behöver ofta den här sortens uppmuntran som bygger upp oss i Kristus och som tröstar våra bekymrade själar! Men detta är inte den enda slags uppmaning vi behöver.

I Calvary Chapel fanns det en pastor som hette Pastor Romaine, han hade den gåvan. Det var inte ovanligt att höra honom säga något liknande: “Okej, sitt inte där och tyck synd om dig själv, gå

härifrån och lita på Herren. Kom inte till mig och klaga om dina bekymmer. Lita på Herren! Kom inte till mig, gå till Herren. Jag kan inte hjälpa dig, men Herren kommer att göra det.” Han hade en enorm gåva att uppmana, och det var en bra balans för vår kyrka. Jag har gåvan att undervisa; Romaine hade gåvan att uppmana. Han uppmanade folket att praktisera vad de har lärt sig från Bibeln.

Min fru Kay har också gåvan att uppmana. Men i hennes liv fungerar gåvan annorlunda än vad den gjorde i Romaines liv. Kay talar till dig om att lita på Herren och att tillbringa mer tid i bön. Hennes sätt gör att du börjar längta efter att komma närmare Herren och att få en mer intim relation med honom, att uppleva mer av hans kärlek, och att oftare uttrycka din kärlek till honom.

Gåvan är den samma i båda fallen, men den fungerar väldigt olika.

En följeslagare till profetia

Uppmaningens gåva är ofta en följeslagare till profetians gåva. Paulus skriver i 1 Korinterbrevet 14:3: “Men den som profeterar talar till människor och ger dem uppbyggelse, uppmuntran och tröst”, medan Apostlagärningarna 15:32 säger: “Judas och Silas, som själva var profeter, talade mycket som uppmuntrade och styrkte bröderna.” Så vi ser att uppmaningens gåva ofta är knuten till och närbesläktad med profetians gåva.

Uppmaning är också helt naturligt förenad med undervisning. Lukas talar om för oss bland alla hans uppmaningar, att Johannes Döparen “predikade till folket” (Luk 3:18). Pastorns roll är att uppmana folk till handling; att ge sina liv till Gud, att tro på Herren Jesus Kristus, att ångra sina synder, och förändra sina liv.

På flera ställen är uppmaning förknippad med sund lära. I 1 Timoteusbrevet 4:13, säger Paulus: “Fortsätt att föreläsa Skriften och att förmana och undervisa till jag kommer.” I 2 Timoteusbrevet 4:2 säger han: “Predika Guds ord, träd fram i tid och otid, tillrättvisa och förmana, med all tålamod och all undervisning.” Och i Titus 1:9, skrev Paulus: “Han skall hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han genom sund undervisning kan uppmuntra andra och vederlägga motståndarna.” Så vi ser att sund lära ofta är besläktad med gåvan att uppmana.

Lägg märke till att Paulus uppmanade Titus att hålla sig till “sund lära”. Vad är det som gör den “sund?” Både dess engagemang för sanningen och dess praktiskhet. Det måste vara praktiskt. Om inte läran fungerar, har den inget värde.

Många människor är så helt inne i sin lärosats, att de har absolut rätt – nästan på gränsen till lagiskhet. De måste ha absolut rätt i varje liten punkt, och kommer ofta fram till en död renlärighet där de har helt rätt. Det finns inget liv, ingen glädje, ingen spänning i deras gemenskap med Jesus. De stirrar sig alldeles för blint på kapitel och vers och rätt doktrin, så att deras förhållande med Gud har torkat upp.

Om inte läran kan vara till praktisk användning i mitt liv är den inte till någon hjälp. Att veta att Gud är allsmäktig är inte tillräckligt. Jag måste också lita på Guds makt. Det är vad uppmaning sporrar oss att göra.

Vad är vi uppmanade till?

Bibeln uppmanar oss till många saker. I Apostlagärningarna 11:23 till exempel, uppmanade aposteln folket att hålla sig till Herren av hela sitt hjärta. I Hebreerbrevet 12:5, är vi uppmanade att inte förakta Herrens tuktan. 1 Tessalonikerbrevet 2:12 uppmanar oss att "leva ett liv värdigt Gud." Detta är en sådan viktig uppmaning därför att människor som inte läser Guds ord, läser ditt liv. Om din vandring inte stämmer överens med vad du säger – om du är ute och vittnar till alla, men inte lever upp till vad du säger – då blir ditt vittnesbörd fullständigt ogiltigförklarat.

I Hebreerbrevet blir vi varnade för den mänskliga tendensen att driva iväg: "Därför måste vi så mycket mer ta fasta på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen" (Hebr 2:1).

Det är så lätt för oss att glida iväg! Vi har en benägenhet att glömma bort det som angår Gud. Vi blir så engagerade i oss själva, och så överväldigade av våra problem att vi inte ser den allsmäktige Gudens makt, han som har adopterat oss som sina söner och döttrar. Vi glömmer bort att han är villig och angelägen att visa oss sin kärlek genom att dagligen överösa oss med sin uppmärksamhet och välsignelse. Det är så lätt för oss att glida iväg från den platsen där vi kan bli välsignade.

Det är därför vi måste bli uppmuntrade och drivna att fokusera våra liv på Herren och inte på problemet, inte på oss själva, inte på smärta eller obehag som vi går igenom. Uppmaning fokuserar våra ögon på Herren. Det ger oss rätt fokus.

Jesus varnade oss att det skulle vara oräkneliga tillfällen då vi skulle bli frestade att vända våra ögon från honom. Han pratade om saker som kan hindra Andens frukt i våra liv; rikedomens bedrägerier, längtan efter mer, prövningar, svårigheter och motgångar. Om vi inte är på vår vakt, kan vilken som helst av dessa inkräktare kväva vår frukt så våra liv blir sterila, och ofruktsamma.

Det är därför tröstens gåva är så viktig, den hjälper oss att hålla oss nära intill Herren. Många gånger är det allt vi kan göra. Världen runt omkring oss rasar sönder, vännerna har svikit, och vi har ingenting kvar utom att pressa in närmare och lita på Herren.

När vi förlorar vårt fokus på Herren, börjar modfällighet, ängslan, och rädsla att gripa tag i våra hjärtan. Vi börjar undra hur vi någonsin ska kunna komma bort från problemet, och vi börjar glida mot förtvivlan därför att vi inte kan se någon utväg. Vi förlorar sikte på Herren och hans härlighet och hans makt.

Uppmanaren får dig tillbaka på rätt spår, dina ögon fokuserade på Herren, och hjälper dig att återigen se saker från det rätta perspektivet. När du lägger fram ditt problem, öppnar ditt hjärta och pratar om de överväldigande sakerna som väntar dig, kan uppmuntraren rikta din uppmärksamhet ifrån dina svårigheter, och få dig att vända dem till Herren och hans härlighet och hans kraft och hans kärlek och hans omsorg för dig. Han påminner dig om att Gud fortfarande regerar.

Det finns så många passande uppmaningar. Man kan se varför tröstens gåva är en som ständigt behöver vara verksam.

Ett starkt vittne till världen

Om det idag fanns fler människor med uppmaningens gåva, skulle vi vara ett starkare vittne till omvärlden.

Vi behöver uppmaning. Vi behöver bli påmind. Det är därför Petrus sade i sitt andra brev: "Därför tänker jag alltid påminna er om detta, trots att ni redan känner till det och är befästa i den sanning som ni äger. Jag ser det som min plikt att väcka er genom mina påminnelser, så länge jag bor i detta tält. Jag vet att jag plötsligt skall lägga av mitt tält. Det har vår Herre Jesus Kristus visat mig. Men jag vill göra det jag kan för att ni också efter min bortgång alltid skall kunna minnas detta" (2 Petr 1:12-15).

Om du har uppmaningens och tröstens gåva, då uppmanar jag dig att använda den. Kanske du är den sortens uppmuntrare som kan få församlingsmedlemmarna laddade och beredda att strida mot mörkrets krafter. Kanske du kan få folk att agera.

Eller kanske du är den sortens uppmuntrare som har en förmåga att hjälpa folk att kunna lita på Gud, att lita på honom när det gäller stora saker. Jag tänkte nyligen på hur många av våra sånger som egentligen har den här sortens uppmaningar. "Lyd, städs och tro, ty blott det giver ro Och sann glädje i Jesus. Därför lyd blott och tro!" Hur mycket av detta behöver inte vi idag: Vi pratar väldigt mycket om det; nu är det dags att agera.

Uppmaningens och tröstens gåva är en fantastisk och underbar gåva. Och den är verkligen nödvändig om Kristi kropp ska kunna mogna och praktisera det vi har lärt oss. Jag tror inte att det finns något tvivel om att alla uppmuntrare var glada över en reklam kampanj som för några år sedan hade en enorm succé med idrott skor. De kanske inte brydde sig så mycket om själva produkten, men jag är säker på att de tyckte om budskapet. Det var precis vad som passade dem, och det är alltid en passande uppmaning:

Gör det!

20. Gör det enkelt

Den som ger gåvor skall göra det utan baktankar (Rom 12:8).

När jag möter någon som säger: "Allt jag äger tillhör Gud", måste jag erkänna att jag blir lite skeptisk. Jag är alltid lite misstänksam mot sådana människor. Jag har upplevt att de vanligtvis säger sådant som en ursäkt för att inte ge något till Gud. Allt kanske tillhör Gud, men han får aldrig se något av det.

Men jag känner också människor som utan tvivel är generösa av naturen. De har den rätta attityden när det gäller materiella saker; ägodelar är inte särskilt viktiga för dem. Gud har välsignat dem med så många förmågor och resurser och de är angelägna att använda dem för Herren. De ser sig själva som förvaltare av Guds ägodelar, och därför är de generösa och välmenande när de ger.

Vi känner säkert alla till människor som lever upp till frasen, "Han skulle ta av sig skjortan och ge dig den." När du är hemma och besöker dem och uttrycker ditt beröm för något de har, ser du det inslaget i ett paket och adresserat till dig när du går hem. De har givmildhetens gåva.

Jag kände en kille från Laguna Beach som definitivt hade givmildhetens gåva. En kväll när han var ute och gick kom en främling upp bakifrån och stack en pistol mellan hans revben: "Ge mig allt du har", krävde han. Min vän bad om ursäkt och sade: "Jag är ledsen. Jag har bara 50 kronor – kan du ta emot en check?" Det är vad jag kallar givmildhetens gåva.

Givandets lag

Vårt universum fungerar under både fysiska och andliga lagar. Precis som dragningskraften är en fysisk lag, så är offergåvor en andlig lag. Jesus sade: "Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall Gud ge er. Ty med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er" (Luk 6:38). Paulus sade det på det här sättet: "Han som sår sparsamt skall skörda sparsamt, och den som sår rikligt skall skörda rikligt" (2 Kor 9:6).

Denna lag ser vi demonstrerad i jordbruket. Om du planterar ett fält med korn och är snål med fröna – kanske du planterar varje frö med två meters mellanrum istället för 15 cm – då kommer du att bärga en ynkelig skörd. Om du sår glest kommer du att skörda detsamma. Men om du sår frikostigt, får du en rik skörd.

Det är precis hur Guds lag fungerar när det gäller att ge. Ibland är det svårt att förstå hur de här andliga lagarna fungerar. Och bara för att vi inte kan förstå hur det är möjligt säger vi: "Eftersom jag inte förstår hur det fungerar, så behåller jag mina pengar."

Men förstår du hur elektricitet fungerar? Antagligen inte, men jag slår vad om att du inte har något emot att använda den. Vi förstår inte tyngdlagen heller. Vi vet också att massa drar till sig, men vi vet inte varför den drar till sig. Vi kan mäta dragningskraften och vi vet att ju större massan är, desto större är dragningskraften – men vi vet inte varför. Vi vet att dragningskraften är en av naturens lagar, och därför är vi noga med att lyda den. Vi hoppar inte ut från ett tolvvåningshus bara för att vi inte förstår hur lagen fungerar. Vi respekterar lagen, och lever därefter.

Det är samma sak med Guds andliga lagar. De fungerar på sätt som vi inte riktigt kan förstå, men om vi är förståndiga, så respekterar vi dem. Det är sannerligen sant med givandets lag.

Jesus säger: "Ge, och ni skall få. Ett gott mått, packat skakat och rågat... För med samma mått ni använder, samma får ni tillbaka." Om du använder en tesked när du ger, får du tillbaka med en tesked. Ge med en spade, så får du tillbaka med en spade. Ge generöst, och du kommer att få tillbaka generöst. Vad än för mått du använder, kommer att användas tillbaka till dig.

I Romarbrevet 11:35 frågar Paulus: "Eller vem har först gett honom något som han måste betala igen?" Med andra ord: "Visa mig någonstans där människan har gett till Gud, och Gud inte har gett tillbaka mångfalt."

Folk har sagt till mig: "Chuck, vi har bara inte råd att ge en offergåva." Jag har inte råd att inte ge en offergåva. Jag kan inte ens tänka mig att hålla tillbaka något från Gud som han säger tillhör honom.

Genom profeten Malaki, frågar Gud: "Får en människa stjäla från Gud?" Folket svarar: "Vad har vi stulit från dig?" Och Gud svarar: "Tionde och offergåvor." Gud uppmanar sedan folket: "för in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta... om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått" (Mal 3:8-10).

Om vi ger till Gud vad som tillhör Gud, och vad han begär, då har Herren lovat att låta välsignelse, som är så riklig att vi inte ens kan ta emot den, strömma ut. Som Malaki säger till oss, detta är en andlig lag som vi kan testa. Pröva det, och när du gör det kommer du att upptäcka att det fungerar. Ju mer du ger, desto mer ger Gud tillbaka. Pröva det, du kommer att bli glad att du gjorde det.

Hur ska vi ge?

Bibeln ger oss vissa principer om hur vi ska ge. Låt oss bara titta på sju av dem.

1. Ge utan baktankar.

Paulus säger: "Den som delar ut gåvor skall göra det utan baktankar" (Rom 12:8). En del ger på ett sätt som är så komplicerat att det är svårt att ens ta emot det. En man från Houston, Texas, sände mig ett brev som innehöll två checkar, en signerad och den andra, som var större, osignerad. Han hade hakat upp sig på en artikel som jag hade skrivit för en kristen tidning, och ställde ungefär tio frågor till mig. Han sade att om jag svarade på alla de tio frågorna till hans belåtenhet, skulle han signera den större checken. Jag sände tillbaka båda två checkerna, och inkluderade svaren på de tio frågorna – tillsammans med ett kort brev: "Jag är säker på att jag inte svarade på dina frågor till din belåtenhet, därför att jag inte säger vad du vill höra. Så behåll checkerna." Den här mannen ville inte ge utan baktanke; hans gåvor kom med förpliktelser.

För ungefär 30 år sedan började en kyrka i Huntington Beach att verkligen växa. Församlingen träffades i en gammal byggnad i stadens centrum, mitt emot polisstationen. Kyrkan hade en ung, framåt, duktig pastor, och den växte i takt med stadens folkmängd.

Kyrkan hade ingen parkeringsplats, det fanns bara gatuparkering; därför att en annan byggnad hade byggts, och den tog upp all plats på området. Men kyrkan hade valet att sälja byggnaden i centrum och köpa ungefär 15 tunnland på ett jättebra ställe, där de kunde bygga en ny byggnad i hjärtat av det tillväxande området. Pastorn kom hem till mig och visade mig planerna och detaljerna. Det var väldigt spännande.

En av de äldste i kyrkan uttalade sig: "När min familj gav denna mark till kyrkan, lade vi till en paragraf i dokumentet. Om denna mark någonsin skulle säljas, skulle den gå tillbaka till familjen igen", förklarade han. "Så om ni säljer marken, går pengarna till familjen och ni kan inte använda dem att köpa en ny kyrka. Den här kyrkan måste stanna där den är." Detta är inte att ge utan baktanke. Det är att ge med förpliktelse.

Resultatet blev att min pastor vän blev så nedstämd att han sade upp sig från kyrkan. Så vitt jag vet, är den kyrkan fortfarande på samma ställe i centrum av Huntington Beach, utan parkeringsplats och den knagglar sig fram. Vilken tragedi! Att ge med baktanke resulterade till slut i enorma problem för kyrkan.

Om du ger, ge. Ge inte med baktankar. Gör det utan baktankar. Komplitera inte din gåva.

2. Ge utan att dra uppmärksamhet till dig själv.

När vi ger ska vi inte göra det på ett skrytsamt sätt. Jesus sade att vi måste vara försiktiga hur vi ger, så vi är säkra på att inte dra uppmärksamhet till oss själva. Om du ger för att andra ska se, då har du redan fått din belöning, det är allt du någonsin kommer att få. Om din drivfjäder är att höra folk säga: "Åh, är han inte underbar? Är han inte generös? Är det inte fantastiskt vad han gör?" Då är det din belöning. Du har redan fått allt du kommer att få. Jesus sade: "Akta er för att utföra goda gärningar för att människor skall se er. När du ger en gåva, blås då inte i trumpet för dig, som hycklarna gör, så att alla ska se vad de ger" (se Matt 6:1,2). Jag vet inte om fariseerna verkligen hade trumpetare som gick framför dem medan de stoppade i pengar i statskassan, men vi vet att de gjorde en stor affär av det. De gav under stor pompa och ståt för att imponera på folk.

Jesus sade till oss att inte följa deras exempel. Han sade: "När du ger en gåva, låt inte din vänstra hand veta vad den högra gör, så att din gåva ges i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig" (Matt 6:3,4).

3. Ge från ett villigt hjärta

När Israels barn förberedde att sätta upp tabernaklet, gav Gud dem designen för alla tillbehör som skulle göras; inredningen gjord av silver, guld, ädla stenar, och speciella tyger. Detta var inte en fattig mans tabernakel; det krävde det allra bästa människan hade. Herren sade till Mose: "Säg till Israels barn att de samlar in en offergåva åt mig. Den skall samlas in från alla dem som har ett hjärta som är villigt att ge" (2 Mose 25:2).

Gud ville inte att någon skulle ge som inte hade ett villigt hjärta. Gud vill aldrig att en person skall känna sig tvingad att ge. Vad du än ger till Gud, ska du bara ge det du kan ge från ett villigt hjärta.

Det underbara med den här historien i 2 Moseboken är att folket ville ge, och de började samla in sitt silver och sina juveler för att bygga tabernaklet. Kvinnorna gav även sina speglar som var

gjorda av polerad brons, för att användas till att göra brännoffersaltaret! Det kan man kalla en offergåva.

Till slut sade de som räknade och vägde in alla offergåvor till Mose: "Folket bär fram mer än vad som behövs för att göra det arbete som Herren har befallt oss att utföra" (2 Mose 36:5). Då befallde Mose att man skulle kungöra i lägret: "Ingen, vare sig man eller kvinna, skall göra något mer för att ge till helgedomen" (2 Mose 36:6). Otroligt men sant, de var tvungna att hålla tillbaka folket från att ge mer. Det som var insamlat var inte bara tillräckligt för att uppföra tabernaklet, det var i själva verket för mycket! Det är vad som händer när Gud verkar i hjärtat på sitt folk, för att ge.

4. Ge med ett glatt hjärta.

Paulus instruerade korintierna att de inte skulle ge av tvång (2 Kor 9:7). Det kan jag verkligen förstå. Jag vet hur jag skulle känna det om jag kom hem till dig för att låna lite socker, och efteråt genom mina vänner fick höra hur arg du var över detta. Även fast du sade att jag inte behövde ge tillbaka, klagar du till alla du möter över att jag inte har gett det tillbaka. Jag har stor lust att ta en tio kilo säck, hålla det på din trappa och säga: "Här får du tillbaka ditt älskade socker."

Om vi inte tycker om när folk ger under tvång, hur ska inte Gud känna det. Om du gnäller över vad du skall ge till Gud, behåll då pengarna. Jag är säker på att Gud säger: "Behåll dina kära pengar. Jag behöver dem inte." Gud vill inte ha dem om du ger under tvång eller plikt. Paulus sade: "Inte med olust eller av tvång. Ty Gud älskar en glad givare." Jag tycker om det grekiska ordet han använder för "glad". Det är termen hilaros, vilket så småningom infördes i engelskan som ordet "munter." Det är den sortens offergåva Gud vill ha från oss.

I Gamla Testamentet kallade de den här sortens gåva en "frivillig offergåva" till Herren. Varje man gav frivilligt. Likaså sade Jesus till sina lärjungar: "Det ni har fått som gåva, ge det som gåva" (Matt 10:8). Paulus sade: "Var och en må ge vad han har beslutat sig för i sitt hjärta" (2 Kor 9:7). Ge frivilligt vad du har beslutat i ditt hjärta. Ge aldrig med olust eller av tvång, därför då kommer du att klaga över att du gav.

Jesus pekade ut att det inte är summan som är viktig. En dag såg han på folket som lade sina pengar i statskassan. Han såg de rika stoltsera förbi i sin pomp och ståt medan de lade i sina stora gåvor. Men när en liten änka kom fram och lade i två små kopparmynt - några ören - vände sig Jesus till sina lärjungar och sade: "Såg ni detta? Hon gav mer än någon annan, därför att de andra gav av sitt överflöd. Denna kvinna gav av sin fattigdom, allt vad hon hade att leva på" (Mark 12:41-44).

I Herrens ögon är det inte summan som ges som är viktig, utan hjärtat bakom gåvan, och vad det kostar dig att ge. Det verkar som om Herren älskar att se gåvor som verkligen är ett offer. Men om en person har gåvan att ge, då tittar han inte på summan. Han tänker att han skall ge detta till Herren, och önskar bara att han hade mer att ge.

Bibeln säger att vi ska ge det vi beslutar i våra hjärtan. Det är bara mellan dig och Gud, för Gud älskar en glad givare.

5. Var ärlig när du ger.

Låtsas inte att du ger mer än vad du gör, för Herren uppskattar inte det. Kommer du ihåg berättelsen om Ananias och Safira i Apostlagärningarna 5? De bröt mot denna princip och fick betala med sina egna liv. Gud tycker inte om när vi låtsas att vi ger mer än vad vi verkligen gör. Du behöver inte ge någonting; Gud begär inte det. Men han hatar skenhelighet - fråga Ananias och Safira, får du se.

6. Ge med ett villigt hjärta.

Jesus sade: "Med villigt hjärta har du tagit emot, ge nu också på samma sätt". David skrev: "Med villigt hjärta ska jag offra till dig, jag skall prisa ditt namn, Herre, ty det är gott" (Ps 54:8).

Visste du att ordet "offra" i olika former är använt 1,981 gånger i Bibeln? Från det kan vi dra slutsatsen att Gud har en hel del att säga om att ge. Och det är sant. Men visste du att de flesta av dessa hänvisningar inte talar om vad vi ger till Gud, utan vad Gud har gett oss?

Vårt främsta exempel på att ge, är Jesus själv. Som Paulus sade: "Ni känner ju vår Herre Jesu Kristi nåd. Han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika" (2 Kor 8:9).

R.G. LaToumeau följde verkligen sin Herrens exempel. På 40- och 50-talet gjorde denna skärpta, uppfinningsrika man en förmögenhet på tillverkning av grävskopor. När han startade sin firma, gav han ett löfte till Gud, att han skulle ge tio procent av all sin vinst till Herren. Tiden gick, och han blev mer och mer välsignad. LaToumeau gav ett nytt löfte. Han skulle nu ge tjugo procent till Gud. När hans firma fortsatte att växa, höjde han det till trettio, sedan fyrtio, sedan sextio, och när tiden kom för honom att gå hem till Herren, hade han gett nittio procent, till Herrens verk över hela världen. Gud hade välsignat honom till den graden att de tio procenten han behöll var mer än nog för honom att leva på. Han lärde sig att Gud aldrig blir skyldig dig något.

Vi ger till Gud utav våra tillgångar, men i verkligheten ger vi bara tillbaka till Gud vad som redan tillhör honom. Vad har jag, utom det som jag har fått av Gud? Så om Gud har gett det till mig, då tillhör det honom. Så om jag ger det tillbaka till honom, ger jag bara tillbaka vad som redan är hans.

Min egen attityd vad det gäller offergåvor har förändrats genom åren. Det brukade vara; hur mycket har jag råd att ge till Gud denna månad? Nu är min attityd; hur mycket av Guds pengar vågar jag spendera på mig själv denna månad? Alla "mina" pengar är Guds pengar; jag ger bara tillbaka det som redan är hans. Han har satt mig till förvaltare över hans tillgångar för ett litet tag. Jag vill kunna ge en god redovisning om mitt ansvar att spendera det som han har placerat i mina händer.

7. Ge utav kärlek.

Om vi ger till Gud eller ger till någon i nöd, måste motiverat vara av kärlek. Paulus sade: "Om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek, så skulle jag ingenting vinna" (1 Kor 13:3). Om jag säljer allt jag har och ger det till de fattiga, men gör det med bitterhet, och inte av kärlek – kanske motivet var att jag ville att andra skulle se mig eller att jag skulle anses som en filantrop. Det kommer inte att göra mig någon nytta. Men om jag ger utav kärlek, kommer det att ge mig mer än vad jag någonsin kan tänka mig.

Att ge till andra

Gåvan att ge används antagligen mer när vi ger till andra, än när vi ger till Gud. Och det är intressant att det som vi ger till dem som inte har någonting, anser Gud vara en gåva till honom. "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig", sade Jesus (Matt 25:40). Ordspråksboken 19:17 säger, "Den som ömmar för den fattige lånar åt Herren." Om du ger bara så lite som en bågare med kallt vatten till en som behöver det, sade Jesus att du inte kommer att gå miste om din lön (se Matt 10:41,41).

Gud befäller oss att ge till de fattiga. I 5 Moseboken 15:7,8 sade han: "Om det finns någon fattig hos dig, en av dina bröder, i någon av dina städer i det land som Herren, din Gud, ger dig, skall du inte förhärda ditt hjärta eller tillsluta din hand för din fattige broder, utan villigt öppna din hand för honom och villigt låna honom vad han behöver i sin brist."

Gud har välsignat oss med så mycket och vi är tacksamma för det. Men vi måste vara försiktiga så vi inte tillsluter våra hjärtan mot dem som är i nöd. Vi måste be att Gud ger oss ett generöst hjärta, att vi får gåvan att ge. Vår generositet måste långt övergå materiella saker och inkludera tid och energi och även oss själva. Vi är kallade att göra vad vi kan för att stärka och hjälpa de som behöver. På det sättet ärar vi Gud, och lovprisar honom, genom att bli en kanal av himlens tillgångar till de som är i nöd.

Gud lovar att välsigna dig om du gör det. Hela texten i Ordspråksboken 19:17 säger, "Den som ömmar för den fattige lånar åt Herren och får lön av honom för det goda han har gjort." Skulle du vilja låna Gud pengar? Han betalar stor ränta! Gud säger: "Om du gör det för mig, kommer jag att göra något otroligt för dig. Jag skall betala dig tillbaka." Varför prövar du inte? Låna till Herren och se vad du får tillbaka.

Vad skall vi ge?

1. Ge dig själv.

När Paulus skrev till korintierna om hur liberala makedonierna var i sina offergåvor till de fattiga i Jerusalem, sade han att de: "först och främst gav sig själva till Herren, och sedan åt oss, efter Guds vilja" (2 Kor 8:5). Det är vad Gud vill – han vill att du ska ge dig själv till honom. Gud vill ha dig själv mer än vad han vill ha dina pengar eller ägodelar.

Gud är inte fattig. Han behöver inte dina pengar. Gud sade: "Ty alla skogens djur är mina, boskapen på de tusen bergen... Om jag hungrade skulle jag inte säga det till dig, ty hela jorden är min, med allt det rymmer" (Ps 50:10,12). Gud säger till oss: "Tror du att jag skulle komma till dig och tigga? Jag skapade allt som existerar, och det tillhör mig. Om jag vill ha en stek så har jag all boskap jag vill, att ta ifrån. Varför skulle jag fråga dig om hjälp?"

Vi behöver hans hjälp och stöd, han behöver inte vårt. Han vill mycket hellre ha ditt hjärta än dina pengar eller ägodelar.

2. Ge av dina talanger och din tid.

När vi pratar om att ge, tänker vi ofta bara på pengar. Det är säkerligen det sista Gud vill ha från oss. Särskilt nog tänker vi många gånger att vi har fullgjort vår plikt, när vi ger pengar till Gud. "När allt kommer omkring, lade jag ju femtio kronor i kollekten i söndags. Vad mer begär Gud? Vad mer vill han ha? Han vill ha dig, och han vill ha din tid.

Har du någonsin tänkt på att ge din tid till Gud? Kanske Gud har gett dig en talang, en förmåga, eller en begåvning som han kan använda. I själva verket är jag säker på att han har gjort det. Vad än för talang eller arbetsförmåga du har kan användas av Gud. Så ge Gud din tid, din energi, och användning av talangerna som han har lånat dig.

3. Ge din tacksamhet och ditt lovpris.

Hebreerbrevet talar om att ge Gud "lovets offer, en frukt från läppar som prisar hans namn" (Hebr 13:15). Ge Gud det lovpris och tacksamhet som han är värd att få.

Tre gånger i Bibeln är vi uppmanade att "ge Gud den äran som hans namn är värd." Sex gånger uppmanar Bibeln oss att "ge tack till Herren, för han är god, för hans nåd varar i evighet." Jag tror personligen på Guds ord även om det bara säger något en gång. Om det säger samma sak två gånger, då måste vi lyssna ordentligt. Men om Gud säger någonting nio gånger, då är det bäst att vi verkligen ger honom all vår uppmärksamhet.

Har du tackat Gud idag? Har du ärat honom den här veckan? Åh, om det utgick ständig tacksägelse från våra läppar till Gud, för hans godhet.

Guds namn är Yahweh, och vi läser att namnet Yahweh är ett starkt torn, dit den rättfärdige skyndar in och får skydd (Ords 18:10). Så låt oss ge Herren den äran som hans namn är värd. Hans namn betyder "den passande", och Gud är en expert på att bli för dig vad du än behöver. Inte undra på att vi är uppmanade att ge till Herren den äran han är värd.

Gåvan som växer

Som troende har vi en tillströmning av kraft, nämligen den helige Ande. Men denna kraft har flera utlopp, och ett av dem är att ge. Givandets gåva utvecklas och växer. Ju mer du ger, desto mer skänker Gud dig att ge ut. Du inser att du blir en kanal genom vilken han kan sända sina resurser. När han ser att kanalen är öppen, börjar han att hälla ut till dig så att det kan flyta vidare till andra. Som profeten sade till kung Asa: "Ty Herrens ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom" (2 Krön 16:9).

Vet du att Gud letar efter folk som kan göra vad han vill ha uträttat, så han kan göra dem till kanaler genom vilka han kan gjuta sin Ande, sin kraft, sin kärlek, och sina tillgångar? Verkliga rikedomar mäts inte i vad du behåller, utan i vad du ger bort. Jesus sade: "Det är saligare att giva, än att taga" (Apg 20:35).

Om Gud har gett dig givmildhetens gåva, använd den utan baktanke. Var ett instrument och en kanal genom vilken Gud kan hälla ut sina tillgångar för att möta andras behov. Du kommer att bli mer välsignad än vad du kan föreställa dig. Det är verkligen mer välsignat att ge än att få.

21. Ett enormt ansvar

Den som förmanar, skall göra det i den uppgiften (Rom 12:8).

Gud har i sin församling satt några till att styra (1 Kor 12:28).

För att ett samhälle skall kunna fungera måste det finnas regler, och människor som fastställer och upprätthåller dessa lagar. Ett samhälle utan lagar bryts snabbt ner till ett tillstånd av anarki och kaos. Folk börjar leva som vildar, där varje person bara gör vad som passar honom själv.

Det är därför det finns regeringar. Meningen med en regering är att garantera ro i familjer och att fastställa och upprätthålla lagar som garanterar den allmänna välfärden i samhället. En bra regering vill få bort det skadliga och bevara det goda. Människan har prövat många slags regeringar genom historien för att försöka uppnå detta mål.

En del av de tidigaste modellerna av regering var länsstyrelse, där konkurrerande ledare bestämde över byar och städer. Dessa blev så småningom monarkistiska, där kungar eller drottningar regerade över mer omfattande områden, och till slut över hela länder.

USA formades som en konstitutionell republik med en representerande form av regering. Medborgarna väljer representanter till att skapa lagar som ska styra landet.

Ända tills idag finns det diktatorisk form av regering där folket är styrda av diktatorer. Medborgarna har inte en röst när det gäller vem som ska representera dem. De kanske har val, men vinnaren har redan blivit utvald. Det finns inga riktiga val.

Alla dessa former av regeringar – precis som alla andra som människan har hittat på – har misslyckats. Mänskligheten har bevisat att den är oduglig att regera över sina medmänniskor utan mygel eller korruption som till slut förstör varje form av regering som han har skapat. Människan är oduglig att styra på ett rättfärdigt sätt.

Gud är den enda som kan regera över människan i fullkomlig rättfärdighet.

Regering i Gamla Testamentet

Första gången regering nämns i Bibeln är i Jesajas profetia: "Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Underbar, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans kungarike. Det skall befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta" (Jes 9:6,7).

Texten i Jesaja hjälper oss att inse att i Guds sanna ordning är den bästa och högsta formen av regering en teokrati (en gudomlig monarki). När Jesus kommer för att fastställa Guds kungadöme på jorden, kommer han som konungarnas Konung och som herrarnas Herre.

Faktum är att den enda formen av regering som Gud godkände och satte upp var en teokrati. Namnet Israel betyder "styrd av Gud." Israel var en teokrati; Gud regerade över nationen.

Från första början var nationen införstådd med att Gud styrde och regerade över folket i Israel. Tabernaklet – där de mötte Gud – var alltid uppsatt i mitten av lägret. Alla i de olika folkstammarna satte upp sina tält så att de var ansikte mot ansikte med tabernaklet. Så fort som någon kom ut ur sitt tält, såg de Guds tabernakel. Under dagen såg israeliterna ett moln över tabernaklet och på nätterna en eldpelare. Allt detta gjorde att de alltid var medvetna om att de var Guds folk och att han regerade över dem.

Guds avsikt var att nationen Israel skulle vara annorlunda än andra nationer; hon skulle inte ha en jordisk kung regerande över henne. Istället skulle Gud vara hennes kung. Detta skulle vara en förebild för andra länder, när de såg hur välsignade de folk var som Gud styrde över.

Trots att Gud regerade, gjorde han Mose till den första mänskliga ledaren över folket. Gud använde Mose som sitt instrument för att uppfylla sina ändamål för israeliterna. Varje gång det uppstod något som behövde ett beslut, frågade Mose Herren, och Gud talade till honom, och gav honom vägledning och lagar som var nödvändiga för att leda nationens samhällsfrågor.

Under Mose blev sjuttio män utnämnda som hjälp-ledare. Folk kom med sina konflikter till dessa äldre män, som sedan beslutade om saken enligt Herrens lag. När en sak blev för svår för dem, tog de saken till Mose, som i sin tur tog det till Gud för det gudomliga svaret.

Under Mose tjänade också Aron, översteprästen och ledaren för folket i andliga saker. Under Aron fanns olika ledare av prästerskapet, män som bar tabernaklets bördor eller som skötte gudstjänsten inne i tabernaklet.

Genom hela Israels historia har en gudomligt uppsatt regering styrt. Prästerna under Aron; Aron och de sjuttio domarna under Mose; Mose under Gud. Vår Gud är en Gud som lär oss ordning. Han lär oss också hur en regering skall fungera. Han sätter upp ett system i universum och bland sitt folk.

Regering i Nya Testamentet

Gud har också fastställt order inom kyrkan. Paulus säger att en av Andens gåvor är gåvan att styra (Rom 12:8, 1 Kor 12:28). Människan är begåvad att styra inom Kristi kropp, under kallet, kraften, och ledningen av den helige Ande.

Högst upp i rangordningen är Jesus Kristus. Han är kroppens huvud, makten över kyrkan. Utav de många lärjungarna som följde Jesus, valde han ut tolv att bli kallade apostlar. Dessa var de män som blev de första ledarna i kyrkan. Detta förklarar varför vi i 1 Korinterbrevet 12, läser att Herren för det första satt några till apostlar.

Apostlarna ordinerade äldre män att ta hand om det andliga välbefinnandet i kyrkan. Dessa män är tvungna att visa att de är kapabla att styra i kyrkan genom att kunna styra sina egna hem. "Men om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur skall han då kunna ta hand om Guds

församling?” frågade Paulus i 1 Timoteus 3:5. Till slut, under de äldste är diakoner som tar hand om kyrkans materiella resurser.

På detta sätt satte Gud upp de som skulle styra inom kyrkan. Dessa ledare skall utöva ledarskap över folket i andliga frågor.

Att leda är en gåva

Gud har begåvat särskilda människor att kunna styra. Vi säger ofta att en viss person är “en begåvad ledare.” Han tycks ha personligheten och uppförandet som attraherar folk till hans ledarskap.

Det är alltid ett enormt behov av bra ledarskap. När Mose förstod att hans tid nästan var ute, bad han att Gud skulle resa upp en bra ledare och anförare över folket. Gud svarade att han redan hade gjort sitt val: Josua, en man fylld av Anden (se 4 Mose 27:15-23). Trots att Mose dog, skulle Guds välde fortsätta. Det blev ingen förminskning av nationen, tack vare att nästa man var fylld med Anden och skulle fortsätta att styra under Guds ledning.

Detta är den primära kvalifikationen för ledarskap i alla tider; en man som har Anden inom sig, och är ledd utav Anden. Ingenting kan någonsin ersätta det, och bristen på detta är alltid förödande.

Jesaja säger: “Ty detta folks ledare för dem vilse, och de som låter sig ledas går i fördärvet” (Jes 9:16). Det är det sorliga resultatet av dåligt ledarskap – människor blir förintade. Jesus sade: “Om en blind leder en blind, faller båda i gropan” (Matt 15:14); medan Ordspråksboken 29:2 säger: “När de rättfärdiga blir fler gläder sig folket, när de ogudaktiga härskar suckar folket.”

Det är underbart när de som är kallade av Gud att leda hans folk, gör det med Guds visdom och kraft. Under deras andliga ledarskap växer det fram ett underbart band av kärlek och tjänstgöring med ödmjukhet till varandra i Guds nåd.

Kvalifikationer för ledarskap

Vem är kvalificerad att bli ledare i kyrkan? Paulus skrev i 1 Timoteusrevet 3:1-4,6:

“Om någon gärna vill få en tjänst som församlingsledare, så önskar han sig en god uppgift. En församlingsledare skall vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förståndig, aktad, gästfri och en god lärare. Han får inte missbruka vin eller vara våldsam utan skall vara vänlig, fridsam och fri från penningbegär. Han skall ta väl hand om sin familj och se till att hans barn lyder och visar all respekt... Han skall inte vara nyomvänd, så att han blir högmodig och döms av den som förtalar honom. Han skall också ha gott anseende bland dem som står utanför, så att han inte får dåligt rykte och fastnar i djävulens snara.”

Paulus förteckning över dessa kvalifikationer, verkar utesluta nästan alla människor, redan efter den första: “oklanderlig”.

Det är intressant hur vissa människor pekar ut en speciell kvalifikation och poängterar den över de andra: "Jag är ledsn, men det verkar till mig som om den här personen är diskvalificerad för han aldrig har bjudit hem mig. Han är inte gästvänlig." Det är inte så vi ska se på detta stycke. På det viset kan vi bli vilseledda. Till exempel då Paulus säger att en ledare inte skall ha begär till vad andra har. Har du någonsin tittat på din grannes snygga sportbil och önskat att det var din? Det min vän, är att begära något du inte har. Skulle det diskvalificera dig? Det tvivlar jag på.

Paulus lista är inte en lagisk lista genom vilken vi silar ut alla syndare. Om det vore det, skulle ingen av oss klara oss igenom nätet, och kyrkan skulle inte ha några ledare alls. Istället ger det oss en ungefärlig bild av den sortens man som Gud kallar in i ledarskap; inte alls en perfekt man, men en som är helt överlämnad till sin Herre och som växer i nåd genom den helige Andens kraft. Paulus letar inte efter fullkomlighet; han letar efter mognad.

Hur skall vi leda?

Bibeln ger flera regler till dem som skall vara i ledarskap eller i en styrelseroll.

1. Styr med Guds-fruktan

När kung David låg döende, var hans sista ord: "Den som regerar över människor i rättfärdighet, den som regerar i Guds fruktan" (2 Sam 23:3). Utan Guds-fruktan har ingen människa rätt att styra över andra. Han är inte kvalificerad. Jag garanterar att en man som inte fruktar Gud kommer att bli en korrupt härskare: han kommer att bli ohederlig och oärlig. Ingen kan styra över andra, om inte han själv inser att han är styrd.

Nebukadnessar, den stora kungen i det gamla babyloniska väldet, var erkänd av Gud som en av de största ledarna i mänsklig historia. I drömmen om en staty som beskrivs i Daniel 2, identifierar Gud Nebukadnessar som huvudet av guld, överlägsen alla andra kungar.

Men i sin överlägsenhet uteslöt han Gud. Han trodde att han var på toppen, att han hade sista ordet. Han fördömde vem han ville och han lyfte upp vem han ville. Det var förbjudet att överklaga till någon annan högre kraft. Det Nebukadnessar sade, det var lagen. Han blev högmodig... och Gud ödmjukade honom. Gud lät honom lida av vansinne i sju säsonger så att världen skulle inse att den högste råder över människornas riken, och ger dem åt vem han vill, även till den mest obetydliga.

Bibeln upprättar många ledare och rangordningar, men Gud är alltid på toppen. Om en man inte är medveten om att han är styrd av Gud, och är ansvarig inför Gud, och kommer att stå inför Gud, så är denne man diskvalificerad från att styra. Om du ger honom anseende i alla fall, så kommer han att dra nytta av det. Han kommer snart att missbruka sin makt för sitt eget behov och bli en tyrann.

Ingen människa kan styra om han inte själv är styrd. Han måste vara medveten om att han är ansvarig inför den som är högre än honom, och att han en dag skall stå till svars inför honom.

2. Styr omsorgsfullt.

Ordspråksboken 12:24 säger, "Flitig hand får härska, den late tvingas till trältjänst." Jag tror att det kanske var den här versen som fick Paulus att skriva i Romarbrevet 12:8: "Den som leder församlingen skall vara nitisk". Paulus säger att den som har gåvan att leda skall göra det med omsorg.

Ledare måste vara nitiska att skydda sig själva mot att bli uppflyfta i sin position. De måste vara försiktiga att inte använda sin position för egen vinning. Alltför ofta ser vi korrumpierad makt bland dem som styr.

Det var Sauls problem i Gamla Testamentet. Han blev fångad i snaran som snärjer så många ledare, tänkandet att han var den högsta myndigheten, att hans ord var det sista. Han glömde att han själv var styrd av Gud.

Om du har fått en position i en styrelse, då är det viktigt att komma ihåg att du en dag kommer att stå inför universums domare och redovisa för ditt liv. Hur trofast du har varit i ditt styre kommer nu att avgöra hur mycket förtroende du kommer att ha i det kommande riket. Jesus sade: "Vem är den pålitlige och förståndige förvaltaren som hans herre sätter över sina tjänare för att ge dem deras kost i rätt tid? Det är den tjänare som hans herre finner göra så, när han kommer. Salig är den tjänaren. Jag säger er sanningen: "Han skall sätta honom över allt" (Luk 12:42).

Guds ord lovar att vi ska leva och styra med Kristus på jorden. En dag när Guds rike har kommit till denna jord, och Guds vilja till slut har skett på denna planet, kommer vi att få det glädjande privilegiet att styra med honom. Utsträckningen av vår makt i det kommande kungadömet beror på hur omsorgsfullt vi sköter det som Gud har gett oss att ta hand om här.

Gud tog David från att vara en herde – det lägsta jobbet på totempålen – och gjorde honom till kung över hela Israel. En gång hade Davids föregångare, Saul, insett sin egen ringa början. Men så småningom fick han en uppblåst bild av sig själv, gjorde uppror mot Guds auktoritet, och blev avsatt.

Om Gud har gett dig en ledarskapsposition, sök den helige Andes hjälp. Missbruka inte din position. Styr med uthållighet, och kom ihåg att du är ansvarig inför Gud för hur du sköter den makten han har lagt i dina händer.

3. Predika Guds ord

Hebreerbrevet 13:7 säger att ledarna skall predika Guds ord; och Paulus sade till Timoteus: "Predika ordet" (2 Tim 4:2)! Ledare är ansvariga för den andliga välfärden av folket som de har hand om, och bästa sättet att garantera en hälsosam församling, är att undervisa dem Guds ord.

När de som styr verkligen gör ett bra jobb, och folket underkastar sig auktoriteten i Guds ord, då kan ledarna "vaka över era själar som dem som måste avlägga räkenskap. Så att de kan göra det med glädje och inte med tungt hjärta" (Hebr 13:17). Jag kan tala om att det är mycket bättre att göra det med glädje än med bedrövelse.

Ett enormt ansvar

Det är ett enormt ansvar att representera Gud till folket. Om du är i ledarskap, måste du styra med Guds fruktan, och vara säker på att du inte ger folket en vilseledande bild av Gud. Gud vill, precis som du själv, inte bli felaktigt framställd. Det var den synden som gjorde att Mose inte kunde gå in i det Bördiga Landet. Vid lägret i Rifidim klagade folket: "Mose, vi dör av törst. Vi ångrar att vi lämnade Egypten. Vi har varit ute i öknen i 40 år, och du har inte än fört oss in i det Bördiga Landet. Vi skulle aldrig ha lyssnat på dig." De var färdiga att stena Mose.

Mose lämnade dem och ropade till Herren. Han var upprörd och arg över hur folket behandlade honom. Gud sade: "Mose, gå ut och tala till klippan, så skall den ge vatten." Mose gick tillbaka till folket och sade: "Lyssna, ni upproriska! Hur länge skall jag behöva stå ut med er? Måste jag slå denna klippa igen för att ge er vatten?"

Gud är så nådig, så kärleksfull, att vatten välldes fram ändå och folket drack och blev stärkta. Men Gud sade: "Mose, - kom hit min son."

"Ja, Herre?"

"Vad sade jag till dig att göra?"

"Du sade att jag skulle tala till klippan."

"Hur kommer det sig då att du slog klippan? Mose, du representerade inte mig inför folket. Du gav dem en felaktig bild av mig. Du lät dem tro att jag är arg på dem. De tror att jag är upprörd. Därför att du representerade mig på ett felaktigt sätt, Mose, kommer jag inte tillåta dig att leda dem in i det Bördiga Landet."

"Vad? Men, Herre – vänta ett tag! I fyrtio år har jag stått ut med dessa människor, bara för hoppet om att..."

"Prata inte mer med mig om detta Mose. Det finns ingenting mer att tillägga. Därför att du inte representerade mig inför folket vid Meriba, får du inte gå in i det Bördiga Landet."

Det är så viktigt att vi representerar Gud på ett sanningsenligt sätt.

Jag undrar hur många gånger vi predikar mellan ihopbitna tänder, när vi möts av personliga frustreringar i tjänsten. Kyrkan växer inte så snabbt som den borde, eller det knorras i församlingen, eller något annat problem. Människorna hör oss och tänker: Oj då. Gud är verkligen arg på oss idag. På så sätt representerar vi inte Gud inför folket.

Jag undrar om Gud inte blir lite upprörd på oss? Jag undrar om han inte säger: "Vänta ett tag! Jag är inte arg på dem; jag älskar dem. Du är min representant, men från vad du sade och på sättet du sade det, tror de att jag är arg på dem, och är färdig att slänga ut dem. Du gav en vilseledande bild av mig, och det tycker jag inte om."

När jag var på en pastorskonferens i Tyskland, kom en ung flicka fram för att prata med mig. Hon var tydligt upprörd. Hon var medlem i en kyrka som godkände vad som vanligtvis kallas herde dogm. Medlemmar av en sådan kyrka kan inte fatta egna beslut, men måste prata med kyrkans "herde" om varje beslut. Ingen får köpa en bil eller kläder eller ett par skor om inte herden ger dem tillåtelse. Medlemmarna skall gå till pastorn, som ska leda dem på Herrens vägar.

Denna trossats är baserad på en felanvändning av Hebreerbrevet 13:17, vilket säger: "Lyd era ledare och rätta er efter dem, ty de vakar över era själar och skall avlägga räkenskap. Se till att de kan göra detta med glädje och inte med tungt hjärta, för det skulle inte vara lyckligt för er."

Denna flicka var en slav. Ledarna i hennes kyrka sade: "Om du inte lyder vår kyrka är du olydig mot Gud, och du kommer att hamna i helvetet. Och om du går till en annan kyrka, hamnar du i helvetet därför att du är upprorisk mot Guds myndighet." Den här stackars flickan var förtvivlad. Hon hade gått till en annan kyrka i smyg och var rädd för att hennes pastor skulle få reda på det och genast skicka henne till helvetet. Det var tragiskt.

Jag visade henne i Bibeln där Jesus poängterade att de som var kallade att vara ledare måste vara allas tjänare. Vi skall inte hålla folk som slavar genom att hota dem med helvetet. Det är inte vem vår Herre är och det representerar honom inte på ett ärligt sätt.

Åh, vad vi måste vara försiktiga hur vi leder. Som ledare representerar vi Gud till folket. Vi måste vara försiktiga så att vi inte utger en förvrängd bild av honom.

Alla har någon slags ledarroll

Du kanske inte är pastor i en kyrka eller en av de äldste i din församling, men på något sätt är du en ledare. Alla har vi någon sorts ledarroll. Det spelar ingen roll vem vi är, Gud har placerat dig i en ledarposition över andra. Du är deras guide – överser deras aktiviteter, talar om för dem var de skall gå, vad de kan göra, vad de inte kan göra. När du utövar den rollen är det viktigt att du också inser att du har en som leder dig. Vi behöver ledare som har den inverkan på folk att de inser att Gud är den enda slutgiltiga härskaren.

Jesus Kristus är huvudet på kroppen. Han är den slutgiltiga myndigheten, och alla våra beslut måste böja sig för honom. Jesus är Herre över sin kyrka, och vi är endast här för att förverkliga hans önskningar. Vi är inte här för att styra, vi är inte ens här för att göra beslut. Vi är här för att upptäcka vad han vill och för att utföra hans önskningar.

De enda som troget kan göra det är de som är fyllda av Anden, och som har gåvan att styra. Och när sådana ledare genom bön söker Gud och hans vägledning, hans vilja, och hans syfte för kyrkan, kommer vi alla att bli välsignade.

22. En sann hjälp i nöden

... den som utövar barmhärtighet, skall göra det med ett glatt hjärta (Rom 12:8).

Tekniska framsteg gör det möjligt för oss att tillverka starkare teleskop. Med jämna mellanrum ändrar astronomerna sina värderingar om universum. De säger att vårt universum utvidgar sig, att galaxerna längst bort från oss drar sig tillbaka med en enorm hastighet.

När jag började högstudiet, fick vi lära oss att universum var 4 miljarder ljusår i diameter. När jag slutade Högskolan undervisade de att universum var 8 miljarder ljusår i diameter. Idag påstår de att det är ungefär mellan 12 och 18 miljarder ljusår i diameter. Så det utbreder sig med en enorm hastighet.

En gång fick jag frågan: "Oroar det dig när de kommer ut med dessa nya värderingar av universums storlek?"

"Inte alls", svarade jag: "I själva verket tycker jag att det är spännande. Gud sade i Psalm 103:11, Ty så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom. Han sade inte hur högt det var, men hur högt det än är, så är hans nåd så stor över dem som fruktar honom. Eftersom universum utökar sig hela tiden, måste det betyda att hans nåd också blir större hela tiden! Universums utbredning oroar inte mig, det får mig bara att inse att Guds nåd är så mycket större!"

En nådig Gud

Nåd är en gudomlig kvalitet, som kommer från Guds karaktär och hans natur. Det är en attityd som utvecklas från medkänsla, från att räcka ut en hand till en som behöver hjälp, och är karaktäriserad av vänlighet och ömhet.

Nåd är motsatsen till rättvisa. Ofta säger vi om en person: "Han fick precis vad han förtjänade." Det är rättvist. Men att inte få vad du förtjänar är nåd. Alla är vi skyldiga inför Gud, men han ger oss nåd. På grund av att Gud är källan till all nåd och tröst, är Guds nåd ett populärt ämne i Bibeln.

Den första gången nåden är nämnd i Bibeln, är när Herren förintade städerna Sodom och Gomorra. När Herrens ängel kom för att föra Lots familj ut ur de fördömda städerna, sade änglarna: "Skynda dig, vi kan inte förgöra städerna innan du har kommit härifrån." Lot svarade: "Din tjänare har ju funnit nåd för dina ögon, och du har visat din stora godhet mot mig genom att rädda mitt liv" (1 Mose 19:19).

Lot insåg att han lätt hade kunnat bli ett av offren när de två gudlösa städerna förintades. Han förstod att det var enbart Guds nåd som skiljde honom från dem som förintades.

Jakob insåg också hur oförtjänt han var av Guds nåd. Han sade: "Jag är inte värdig all den nåd och trofasthet... du har visat" (1 Mose 32:10). Han hade rätt. Jakob var opålitlig. Hans namn betyder "häl fångare", en som utnyttjar någon annan på ett oärligt sätt. Jakob hade bedragit och

manipulerat människor under hela sitt liv, och ändå var Gud nådig mot honom och gjorde honom till en stamfader till Jesus Kristus.

När vi tittar på vårt eget liv och ser vad Gud har gjort för oss, så inser vi att vi inte heller förtjänar hans nåd. Gud har verkligen varit god och barmhärtig mot oss. Guds välsignelser är inte resultatet av att vi har gjort oss berättigade av dem. De kommer enbart av hans nåd.

Många bibelställen beskriver Guds nåd. 2 Korinterbrevet 1:3 säger, "Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud." I Daniel 9:9 läser vi, "Men hos Herren, vår Gud, finns barmhärtighet och förlåtelse, även fast vi var upproriska mot honom." Jeremia skrev: "Herrens nåd är det att det inte är ute med oss, ty det är inte slut med hans barmhärtighet" (Klag 3:22). Psalm 116:5 säger, "HERREN är nådig och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig." Mose understryker: "HERREN är sen till vrede och rik på nåd, han förlåter missgärning och överträdelse" (4 Mose 14:18). 5 Moseboken 4:31 säger: "Ty en barmhärtig Gud är Herren, din Gud. Han skall inte överge dig eller förgöra dig. Han skall inte glömma det förbund han med ed har ingått med dina fäder. Nehemja 9:31 talar om för oss: "Men du som är rik på barmhärtighet gjorde inte slut på dem och övergav dem icke. Ty du är en nådig och barmhärtig Gud." Mika sammanfattar många av dessa idéer när han säger: "Gud har behag till nåd" (Mika 7:18).

Gud glädes sig i nåden! Jag antar att du inte riktigt förstår det tills du blir mor- eller farförälder. Åh, vad jag älskar att gå emellan för mina barnbarn. När de har problem med sina föräldrar frågar jag: "Kan jag bara få gå ut och gå med dem ett tag?" På så sätt räddar jag dem från att få smisk. Jag har glädje i nåd; det är underbart.

Gud är inte bara full av barmhärtighet och nåd, men hans nåd varar i evighet. Ungefär 41 gånger förklarar Bibeln att Guds nåd varar i evighet. Psalm 100:5 är ett typexempel av detta: "Ty HERREN är god, hans nåd varar i evighet."

Det finns så många människor som inte tror på det. De ser inte Gud som barmhärtig. Deras uppfattning har till stor del byggts upp genom satans lögnar och de har en häpnadsväckande fel bild av Gud.

I många år trodde jag att Gud för det mesta var arg på mig. Jag visste vad Gud ville ha av mig; Jag visste att han ville ha perfektion. Men eftersom jag var långt ifrån perfekt, inbillade jag mig att Gud alltid var arg på mig. Jag ifrågasatte aldrig mina motgångar därför att jag trodde det var Guds dom, och att jag förtjänade det. Om jag ändå hade lyssnat till hur Gud beskriver sig själv!

När Gud mötte Mose på berget för att ge honom den andra kopian av lagen – Mose hade slagit sönder de första stentavlorna – säger Bibeln, "Då steg HERREN ner i molnet och ställde sig där nära honom och ropade ut HERRENS namn. `HERREN, HERREN! – en Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor till nåd och sanning, som bevarar nåd mot tusenden och förlåter överträdelse, synd och skuld` (2 Mose 34:5-7). Det är den Gud som du tjänar; det är så här han beskriver sig själv. Han är en barmhärtig Gud!

Min uppfattning om Gud har drastiskt förändrats sedan jag var ung. Idag känner jag honom som en kärleksfull Gud som för evigt glädes sig i nåden. Jag vet att han inte är arg på mig, och det finns ingenting som glädes mig mer än att han har kallat mig att tjäna honom!

Vi är inte barmhärtiga av naturen

Guds stora barmhärtighet framhäver bara den fula sanningen att vi är långt ifrån barmhärtiga. Människan är hämndlysten av naturen. Vi vill ge igen. Vi tycker om tanken: "Öga för öga, tand för tand." Du har hört det sagt: "Att göra misstag är mänskligt, att förlåta är gudomligt." Man skulle också kunna säga, att hämnas är mänskligt, men att visa barmhärtighet är gudomligt.

Mitt problem är att jag själv vill ta emot nåd från Gud, men jag vill också skipa rättvisa. Jag vill inte att folk ska klara sig undan om de har gjort något elakt mot mig. Jag vill ha rättvisa... med undantag förstås, när jag kommer till Gud med mina misstag. Då vill jag ha barmhärtighet!

Tack vare att barmhärtighet inte är ett av våra naturliga karaktärsdrag, måste Guds Ande verka i vårt hjärta, för att vi ska bli barmhärtiga. Gud måste inplantera denna sida av hans natur i oss; det är en gåva. Därför ser vi att barmhärtighet är räknad som en av Andens gåvor.

Om någon har gjort orätt mot oss, och vi vill ge igen, måste vi ta den attityden till korset och säga: "Herre, ge mig din barmhärtighet. Herre, hjälp mig att kunna visa barmhärtighet i den här situationen. Herre, ta bort från mitt hjärta denna önskan att ge igen."

Det tar ett speciellt verk av den helige Ande i våra liv, för att vi ska kunna visa barmhärtighet. Och därför är det, som det borde vara, räknat som en av gåvorna.

När det inte finns barmhärtighet

En del människor verkar ha gåvan att visa barmhärtighet. De ger de skyldiga en andra och tredje och fjärde chans. Det är en gåva. De har förmågan att visa barmhärtighet, så en sak är säker, en del människor har barmhärtighetens gåva och andra har den inte.

När en del människor visar "barmhärtighet", blir de dystra, även när de säger att de förlåter dig, kan du se att de tänker: Jag önskar att jag kunde smocka till dig för vad du gjorde, men Gud säger att jag måste visa barmhärtighet. Jag tror inte att jag någonsin kommer att hämta mig från det här. Dessa människor försöker få dig att känna dig skyldig och ångerfull, för att du ska förstå hur allvarlig din handling var.

För många år sedan när min svärfar dog, gick Kay och jag till en begravningsbyrå för att arrangera för begravningen. En man i svart kostym och slips välkomnade oss, vred sina händer och sade: "Hur kan jag stå till tjänst?" Den stackars mannen hade bitit av alla sina naglar och var ett nervknippe. Under tiden han pratade om begravningen sade han om och om igen: "Din far – Åh, kära nån! Att mista sin far vid en sådan ung ålder." Sedan började han gråta. Vi hade hanterat det hela ganska bra tills vi mötte denna karl! Han försökte att visa medkänsla, men det var tydligt att han inte hade den gåvan.

När Job gick igenom alla sina prövningar, kom hans vänner för att trösta honom – men det slutade med att de anklagade honom. De gav alla sina syner på varför han gick igenom dessa motgångar. En sade att han var skenhelig, en annan sade att han var en lögnare, och alla sade att Gud straffade honom för någon hemlig synd. Till slut sade Job: "Ni är alla värdelösa tröstare! Ni visar inte ett uns

av barmhärtighet. Ni är inte till någon hjälp.” Och han önskade att de aldrig hade kommit till honom.

Andra gånger däremot, när man har gjort något riktigt dumt, och känner det som ens värld håller på att rasa ihop, och det inte finns någon anledning att fortsätta, kommer vänner till en som verkligen har barmhärtighetens gåva. De är så glada och hoppfulla om framtiden att de lyfter dig ur din förtvivlan.

Det är så människor uppträder som har barmhärtighetens gåva. De kommer inte med ett dystert ansikte och mumlar: “Jag vet inte riktigt, men jag antar att vi kan försöka komma fram till någonting tillsammans. Jag kommer alltid att vara här för dig, broder.”

De som har barmhärtighetens gåva säger det på ett helt annat vis: “Kom ihåg att Herren är på tronen, och vi inte har sett slutet på det här än. Gud kommer att hjälpa oss genom det här, och vi kommer att få se Guds seger. Allt vi behöver göra är att vänta på Herren och lita på honom, och han kommer att ordna allting. Ja det var fel, det du gjorde, men Gud är full av nåd och förlåtelse. Han är kärleksfull och god. Låt oss inte stå och trampa i det förflutna, låt oss fortsätta framåt.” De lyfter upp dig ur din nedstämdhet, och du vet att du kan fortsätta en dag till. Och du ser fram emot vad Gud har för dig i framtiden.

Barmhärtighet skall vara glädjefyllt

Paulus sade att de som skänker barmhärtighet skall göra det med glatt hjärta (Rom 12:8). Utan Guds Andes kraft är detta naturligtvis omöjligt.

En del människor har ett sätt att le och säga: “Det är okej”, men de planerar fortfarande hämnd i sitt hjärta. Vanligtvis kan man se att det inte är äkta barmhärtighet. Du kan se på bristen av glädje, att de fortfarande är arga över vad det nu var för fel som de hade fått utstå.

Detta är inte alls att visa barmhärtighet med ett glatt hjärta. Man kan visa barmhärtighet, därför att Gud befäller det, utan att ha sann förlåtelse i ditt hjärta. Men Gud vill att det ska komma från ett glatt hjärta. Anden vill att attityden i våra hjärtan skall matcha våra handlingar.

Om jag hjälper människor, måste jag göra det med ett glatt hjärta. Om jag sitter och svarar i telefon för en hjälporganisation och jag när telefonen ringer tänker: Åh, nej! Jag undrar vad den här har för otäcka problem? Då ska jag inte jobba där. Vi måste visa barmhärtighet med glatt hjärta, och om vi inte kan göra det, är det bättre om vi inte hjälper till alls. Bara det vi gör för Gud med ett villigt hjärta, full av kärlek, får en belöning.

De med barmhärtighetens gåva är ivriga att glatt göra det därför att Gud har varit så nådig mot dem och välsignat dem så mycket. De tar varje chans de får att sträcka ut en hjälpande hand till andra. De finner nöje och glädje i att visa barmhärtighet. En sådan person älskar att möta behovet av någon i nöd. De kan inte låta bli att visa barmhärtighet med glädje.

Barmhärtighet leder till förlåtelse

Barmhärtighet går hand i hand med förlåtelse; att förlåta är att visa barmhärtighet. Vad som är sagt om förlåtelse är därför också sant vad det gäller barmhärtighet.

Jesus säger att vi ska vara försiktiga hur vi dömer andra, för med de mått vi dömer, skall vi bli dömda. Om vi är stränga och fördömande, får vi samma stränga dom. Om vi är barmhärtiga, får vi ta emot nåd (se Matt 7:1,2). Jakob sade: "Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den som inte har visat barmhärtighet" (Jak 2:13).

När Jesus gav ett mönster för hur vi skall be, inkluderade han denna bön: "Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss." På slutet av bönen lägger han tonvikten på denna del: "Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er Fader förlåta era överträdelser", sade han (Matt 6:15). Detta betyder att vår förlåtelse beror på hur förlåtande vi är. Några av er teologer kanske vill argumentera mot detta, men gör det inte med mig – tala med Jesus. Det var han som sade det. Vad Herren poängterar är detta; eftersom vi har tagit emot förlåtelse från Gud, skall vi också förlåta andra. En liknelse i Matteus 18 pekar på denna princip.

En tjänare lånade tio tusen talenter från sin herre. När tjänaren bad om mer tid att betala tillbaka pengarna, efterskänkte han hela skulden. Trots det, letade tjänaren upp en som var skyldig honom hundra denarer. Han tog fast honom och ville strypa honom och hotade att sätta honom i fängelse om han inte betalade tillbaka vad han var skyldig. När mannen bad om mer tid, lät han honom sättas i fängelse.

När hans medtjänare såg vad som hade hänt, gick de och talade om alltsammans för sin herre. Deras herre blev rasande, han konfronterade den onde mannen och frågade honom: "Du onde tjänare! Hur mycket var du skyldig mig?" "Ungefär tio tusen talenter", svarade tjänaren. "Efterskänkte jag inte hela skulden? yrkade han. "Jo", svarade tjänaren. "Jag har hört att du hade din medtjänare kastad i fängelse över hundra denarer, röt hans herre. Och i sin vrede överlämnade hans herre honom till fångvaktarna, tills han hade betalat allt han var skyldig.

Jesus använde, i sin liknelse, stora summor så vi ska förstå. Gud har förlåtit oss så väldigt mycket – en enorm stor skuld. Gud suddade ut den. Tack vare vad hans son gjorde på korset, sade Gud till oss: "Jag förlåter dig." Men ändå har vi en benägenhet att ha bittra känslor mot någon över något litet misstag. Kanske de inte log mot oss när vi gick förbi och vi tänkte, jag ska minsann ge tillbaka. Det är vad Herren menar här. Om vi har blivit förlåtna en sådan enorm skuld, hur kan vi då vara så småaktiga mot våra bröder?

Något är fel när vi säger: "Jag förlåter dig, men jag kan inte glömma vad du gjorde." Det är samma sak som att säga: "Jag gräver ner stridsyxan, men jag lämnar skaftet synligt så jag kan snabbt få tag på den igen om jag behöver den." Det är inte äkta förlåtelse, inte heller äkta barmhärtighet. Och det är minsann inte vad vi vill att Gud ska göra mot oss. Så när du förlåter, glöm då också. Det är sann förlåtelse och det är sann barmhärtighet.

Den positiva sidan av barmhärtighet

Vi skall inte ha den inställningen att visa barmhärtighet enbart är en negativ handling; det är inte enbart att hålla tillbaka en dom. Barmhärtighetens gåva skall leda en person till positiv handling.

Hur många gånger i Nya Testamentet ser vi att människor ropade till Jesus om barmhärtighet? Den blinde mannen ropade: "Jesus, Davids son förbarma dig över mig" (Mark 10:47)! Detta var inte en önskan om förlåtelse eller en bön att förhindra straff. Han frågade Jesus om nåd, att visa barmhärtighet för hans behov. Vi kommer ihåg de tio spetälska männen som ropade: "Jesus, mästare, förbarma dig över oss!" (Luk 17:13), den kananeiska kvinnan som bad om förbarmande för sin dotter: "Herre, Davids son förbarma dig över mig" (Matt 15:22), och fadern med den månadssjuka sonen som bad om barmhärtighet (Matt 17:15). Varje gång visade Jesus barmhärtighet, och hjälpte dessa lidande människor.

Barmhärtighet är den drivande kraften bakom 'Covering Wings ministry', vilket är en grupp som under jultiden delar ut filtar till de hemlösa, så de kan skydda sig från kylan på nätterna. Det är barmhärtighet och medlidande för fostret, som driver 'Operation Rescue.' Barmhärtighet är vad som får dessa människor att stå utanför abort kliniker, för att protestera mot vår nations hemska brott att låta liv förgås i moderlivet. Den gode samariten visade barmhärtighet mot Juden som hade fallit offer för rövare.

När du är motiverad av barmhärtighet, ser du ett behov, ditt hjärta blir påverkat, och du sträcker ut din hand för att hjälpa. Barmhärtighet sträcker ut en hjälpande hand till en som har svårigheter. Detta är den positiva sidan av att visa barmhärtighet.

Att visa barmhärtighet: En gudomlig befallning

Vi bör lägga märke till att vi måste visa barmhärtighet – vare sig vi har den gåvan eller inte. Det är inte en valfrihet; det är en befallning.

Jesus befäller oss i Lukas 6:36, "Var barmhärtig såsom er Fader är barmhärtig." Vi skall ha detta karaktärsdrag av Guds natur. Som ett av Guds barn skall du vara barmhärtig precis som din Fader är barmhärtig. Gud är vårt föredöme att visa barmhärtighet, och vi skall vara lika vår Fader. Han sätter standarden för oss.

Mika 6:8 säger: "Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är. Vad begär väl HERREN av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?" Och i Sakarja 7:9 sade Herren: "Döm rätta domar och visa varandra godhet och barmhärtighet."

På samma sätt som vi har blivit förlåtna relaterar till hur vi ger förlåtelse, knöt Jesus ihop hur vi visar barmhärtighet till hur vi får ta emot barmhärtighet. Mycket av vad Gud ger till oss, är förknippat med hur vi behandlar andra. I Bergspredikan säger Jesus: "Saliga är de barmhärtiga, de skall få barmhärtighet" (Matt 5:7). Detta ser vi också i Gamla Testamentet. 2 Samuel 22:26 säger: "Mot den trogne visar du dig trofast, mot den fullkomlige visar du dig fullkomlig."

När det handlar om oss själva är vi väldigt barmhärtiga, och vi är alltid redo att försvara våra handlingar. Det är en del av vår mänskliga natur. Men ofta när vi ser någon göra precis samma sak

som vi har gjort, blir vi hårda och kritiska. Vi är redo att lyncha dem. "Vet du vad de gjorde?" anklagar vi.

Vi glömmer att när vi inte visar barmhärtighet till andra, sätter vi en standard som Gud en dag kommer att använda när han dömer oss. Därför vill jag visa stor barmhärtighet. När jag står inför Gud, vill jag att han skall visa stor barmhärtighet mot mig. Kom ihåg vad Jakob 2:13 säger: "Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den som inte har visat barmhärtighet." När du står inför Gud kommer du att få samma barmhärtighet som du har visat andra. Om du inte har visat barmhärtighet, kommer han att döma dig utan barmhärtighet. Vill du vara med om det? Det vill inte jag! Det är därför barmhärtighet är så viktigt för mig.

Vi tjänar en barmhärtig Gud och när han inplanterar sin natur i oss, blir vi mer och mer lika honom. Vi blir mer barmhärtiga.

Ett vidrörande av Guds hjärta

Barmhärtighet är en av Andens gåvor. Genom nådens gåva får vi en liten inblick av Guds hjärta. Guds medlidande för världen, hans omsorg om de fattiga, blir vårt eget när han lägger denna gåva på våra hjärtan. Han låter oss bli instrument genom vilka han kan uttrycka sin kärlek till människor i nöd.

Det är alltid underbart och spännande när jag inser att Gud använder mig till att utföra hans verk. Jag förundrar mig över att Gud använder mig som ett instrument av barmhärtighet till andra. Och jag inser att allt detta enbart är möjligt genom hans oändliga nåd.

Om Gud har gett dig barmhärtighetens gåva, använd den då med glädje. Vilken förmån det är att vara Guds instrument av medlidande och barmhärtighet till andra. Låt honom fylla dig med sin kärlek, så att du i din tur kan ge det till andra. Och med åren kommer du att uppskatta Psalm 103:11 mer och mer därför att, hur mycket än universum växer, vet du att hans barmhärtighet alltid är större.

"Ty så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom."

DEL FYRA:

Hur skall vi bemöta den helige Ande?

23. Det sanna elddopet

Johannes svarade dem allesammans: "Jag döper er med vatten. Men det kommer en som är starkare än jag, och jag är inte ens värd att knyta upp hans sandalremmar. Han skall döpa er i helige Ande och i eld (Luk 3:16).

För ett tag sedan såg jag en självbiografisk berättelse av den store amerikanska evangelisten Charles Finney. Jag blir hänförd varje gång jag läser hans förklaring av ett speciellt verk Gud gjorde i hans liv en kväll för länge sedan:

Strax före gryningen tog en stark tanke besittning i mig, att så fort jag blev ensam på det nya kontoret, skulle jag återigen försöka be, att jag inte skulle överge religionen och helt strunta i den. Därför, trots att jag inte bekymrade mig om min själ, skulle jag fortsätta att be.

På kvällen hade vi fått ordning på böcker och möbler och jag tände en brasa i den öppna spisen, och hoppades på att få vara ensam. När det blev mörkt kom godsägare Wright in, när han såg att allt var färdigt, sade han god natt och gick hem. Jag följde med honom till dörren och när jag stängt dörren och vände mig om kändes det som om mitt hjärta blev som flytande vätska i mig. Och mitt hjärta sade: Jag vill överlämna hela min själ till Gud.

Upproret i min själ var så starkt att jag skyndade till det inre rummet och började be. Det fanns ingen brasa och inget ljus i rummet, och ändå tycktes det vara alldeles ljust. När jag gick in och stängde dörren efter mig, var det som om jag mötte Herren Jesus Kristus, ansikte mot ansikte. Jag insåg det inte just då och det tog mig ett bra tag innan jag insåg att det var helt och hållet ett sinnes tillstånd. Jag tyckte att jag såg honom lika verkligt som om jag såg en verklig man. Han sade ingenting, men tittade på mig på ett sätt som gjorde att jag bröt ihop vid hans fötter.

Jag har alltid senare betraktat detta som ett ytterst märkligt sinnestillstånd, för det var som en verklighet. Jag föll ner vid hans fötter och utgöt min själ inför honom. Jag grät högljutt, som ett barn, och bekände så gott jag kunde med min kvävda röst. Det verkade som om jag tvättade hans fötter med mina tårar, och ändå, så vitt jag kan minnas, hade jag ingen känsla av att jag rörde vid honom.

Jag måste ha fortsatt så här länge, men mitt sinne var alldeles för upptaget med vad som pågick för att komma ihåg någonting av vad jag sade. Men jag vet att så snart mitt sinne lugnade ner sig tillräckligt för att sluta, gick jag ut på kontoret och såg att brasan jag hade tänt med stora vedträn nästan hade brunnit slut.

När jag vände mig om för att sätta mig framför brasan, fick jag ta emot ett mäktigt dop av helig Ande – utan att ens vänta mig det, utan att ens tänka mig att det fanns något sådant för mig. Utan något minne av att jag någonsin hört någon människa i världen nämna det, sänkte sig den helige Ande ner över mig på ett sätt som verkade gå rakt igenom mig, kropp and själ. Jag kunde känna som en elektrisk våg gå igenom mig om och om igen. Det kändes som flytande kärlek som kom i våg efter våg. Jag kan inte uttrycka det på något annat sätt. Det verkade vara Guds egen andedräkt. Jag kan inte komma ihåg tydligt, men den verkade fläktas mig som enorma vingar.

Inga ord kan beskriva den underbara kärlek som blev utgjuten i mitt hjärta. Jag grät högljutt utav glädje och kärlek. Jag skulle vilja säga att jag skrek ut mitt hjärtas obeskrivliga översvall. Vågorna kom över mig en efter en tills jag kan minnas att jag ropade ut: "Jag kommer att dö om dessa vågor fortsätter att komma över mig." "Herre, jag kan inte hantera mer." Och ändå var jag inte rädd för att dö.

Finneys förklaring av hans egen erfarenhet av dopet i den helige Ande är underbart, men det framkallar också viktiga frågor. Vad betyder det egentligen att bli döpt i den helige Ande? Är det samma sak som konvertering? Följer det pånyttfödelse? Har det alltid med sig speciella manifestationer, eller kan det vara en mer dämpad erfarenhet? Hur tar vi emot det?

Därför att dessa frågor är så väsentliga till alla troende, är det viktigt att vi tar en ordentlig titt på var och en.

Vad är den helige Andens dop?

I Lukas 3:16, säger Johannes Döparen om Jesus: "Jag döper er med vatten. Men det kommer en som är starkare än jag, och jag är inte ens värd att knyta upp hans sandalremmar. Han skall döpa er med helig Ande och eld." Vi ser återigen i Johannes 1:33, att Johannes Döparen säger om Jesus: "Jag kände honom inte, men han som sände mig att döpa i vatten sade till mig, den som du ser Anden komma ner och bli kvar över, han är den som döper i den helige Ande."

Vid en måltid tillsammans med apostlarna befallde Jesus dem att inte lämna Jerusalem, utan att vänta på vad Fadern hade utlovat, det som "ni har hört av mig." Ty Johannes döpte med vatten, men ni skall om några dagar bli döpta i helig Ande" (Apg 1:4).

Dessa verser lär oss att det är en händelse som rätteligen kallas dopet i den helige Ande. Men vad är det egentligen?

Är det detsamma som pånyttfödelse?

Bibeln undervisar att dopet i den helige Ande skiljer sig från pånyttfödelsen. Det är en sak att bli pånyttfödd; det är en annan sak att bli döpt med den helige Ande. Flera bibelställen bekräftar detta.

I Johannes 20:22 läser vi att Jesus andades på sina lärjungar och sade till dem: "Tag emot den helige Ande." Lagen av biblisk tolkning understryker att den uppenbara meningen vanligtvis är den korrekta. Så om Jesus andades på sina män och sade: "Tag emot den helige Ande", är den självklara meningen att de tog emot den helige Ande vid det ögonblicket – den helige Ande började fylla dem.

Det är inte alla som tror på denna tolkning. En del säger att Jesus ord bara var symboliska. De tror att pånyttfödelse och dopet i den helige Ande är en och samma händelse, och att mästars ord i Johannes 20:22 bara var en försmak av vad som skulle ske på Pingstdagen.

Men det finns inte någon biblisk grund för en sådan tolkning. Ingenting i Bibeln pekar på att lärjungarna inte tog emot Anden i Johannes 20. Det är faktiskt svårt för mig att tro att ingenting händer när Jesus säger: "Tag emot den helige Ande".

Och när du tänker på vittnesbördet, så ser du klart att någonting hände i Johannes 20. Tidigare hade Jesus sagt till Petrus: "När du en gång har omvänt dig, styrk då dina bröder". Och efter Johannes 20, ser vi Petrus göra precis det. Han började ta en ledarroll i kyrkan och blev en av dess främsta förespråkare. Så det verkar helt säkert att Petrus tog emot Anden i Johannes 20.

Ändå var det inte förrän efter att detta skedde som Jesus lovade sina lärjungar att de skulle bli döpta i den helige Ande. I Apostlagärningarna 1:4,5, befallde han dem att vänta i Jerusalem på vad Fadern hade utlovat: "för Johannes döpte med vatten, men ni skall om några dagar bli döpta i den helige Ande." Löftet blev uppfyllt på Pingstdagen. Det betyder att dopet i den helige Ande skedde en tid efter lärjungarnas omvändelse, och efter att de hade blivit fyllda med den helige Ande.

Svar på en annan protest

Somliga tolkar sätter ihop två verser i Paulus brev för att bevisa att pånyttfödelse och Andedopet alltid sker samtidigt. De säger inte att pånyttfödelse och Andedopet är samma sak, men att det är omöjligt för oss att skilja på dem.

Först pekar dessa kritiker på Korinterbrevet 12:13, vilket säger att vi alla har blivit döpta i en Ande för att höra till en kropp. Kritikerna säger att det är Andedopet, som gör oss till en del av Kristi kropp.

I Johannes 3:11, profeterar Johannes om Jesu tillkommelse, och förkunnar angående honom att han skulle döpa dem med helige Ande och eld. Johannes döpte människorna i vatten. Johannes var döparen, vattnet var ingrediensen, och syndabekännelse var vad det gällde.

I 1 Korinterbrevet 12, är den helige Ande den som döper, och det gäller nu upptagandet i Kristi kropp. Löftet var att Jesus skulle döpa, den helige Ande skulle vara ingrediensen, och utrustningen var kraften att kunna vara ett vittne.

För det andra, citerar de som förnekar att den helige Andes dop är skilt från pånyttfödelsen, vanligtvis från Efesierbrevet 4, där Paulus uppmanar kyrkan att bevara Andens enhet. "Det är en kropp, och en Ande, liksom ni kallades till ett hopp, det som tillhör er kallelse, en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla, och i alla", skriver han (Ef 4:4-6). Efter att ha pekat ut att det bara är ett dop, argumenterar de att det dopet är Andens dop, in i Kristi kropp.

Men den här tolkningen missar meningen i detta stycke. Vad Paulus poängterar är att det bara finns en Kristi kropp – det finns inte fler sådana kroppar. Paulus varnade oss för den sortens tvistefrågor som vi så ofta ser idag mellan olika kyrkosamfund.

Paulus sade: "Nej, nej. Det finns bara en kropp, Kristi kropp. Det är bara ett dop." Det finns inte ett Lutheranskt dop och ett Presbyterianskt dop och ett Metodistiskt dop och ett Baptistiskt dop; du kan inte dela upp Kristi kropp på det viset. Det finns bara en Herre och bara ett dop.

Därför är det ett misstag att para ihop Efesierbrevet 4:5 med 1 Korinterbrevet 12:13, för att försöka motbevisa giltigheten av dopet i Anden som en separat händelse efter omvändelsen. Det är en upplevelse som är skild från pånyttfödelsen, och som kallas Andedopet.

Tre väsentliga prepositioner

Vi måste fortfarande förklara vad Andedopet är, och gör. För att hjälpa oss att förstå det, ska vi titta på tre grekiska prepositioner som är använda för att förklara förhållanden med den helige Ande.

I Johannes 14 uppmuntrar Jesus en samling modfärdiga lärjungar. Han lovar att sända dem en hjälpare – sanningens Ande – som skall förbli hos dem för evigt: "vilken världen inte kan ta emot, därför att de varken ser eller känner honom. Men ni känner honom, för han förblir hos er och skall vara i er" (Joh 14:17).

Lägg märke till att Jesus sade att den helige Ande var tillsammans med dem. Den grekiska prepositionen här är *para*. Men snart skulle den helige Ande vara mer än "tillsammans med" lärjungarna; snart skulle han förbli "i" dem. Här är prepositionen *en*. Jag tror att lärjungarna gick från *para* till *en*, i Johannes 20, när Jesus andades på dem och sade: "Ta emot den helige Ande."

Dessa två prepositioner betecknar dina egna erfarenheter. Innan din omvändelse var det den helige Ande som överbevisade dig om dina synder. Det var den helige Ande som uppenbarade Jesus Kristus för dig, som den som kunde ta bort din synd, som övertygade dig om att ta emot Jesus som din Herre. I samma ögonblick du tog emot Jesus som Herre över ditt liv, flyttade den helige Ande in i ditt hjärta. Du gick från *para* till *en*.

Varje enskild troende har däremot inte blivit Ande döpt. I Apostlagärningarna 1:8 sade Jesus till sina män: "Ni skall få kraft när den helige Ande kommer över er." Detta är den tredje grekiska prepositionen, *epi* – Anden kommer "på" er eller "över" er. (Jag föredrar personligen idén att han "översvämmar" dig.)

Denna *epi* ger kraft till den troende för tjänst. Det är ett utflöde av Anden, en ström av Guds dynamiska kraft som verkar genom mitt liv och inverkar på de runt omkring mig. I Apostlagärningarna 1:8 sade Jesus: "När den helige Ande kommer över er (*epi*) skall ni få kraft (*dunamis*) att bli mina vittnen."

Det är en sak att ha den helige Ande "med" dig (*para*), en annan att sak att ha Anden "i" dig (*en*), men något helt annat att ha den helige Ande "över" dig (*epi*). Tillåt mig att demonstrera skillnaden.

Om jag skulle ställa ett tomt glas bredvid en stor tillbringare med vatten, skulle tillbringaren vara *para*, "med" glaset. Om jag började hälla vatten från tillbringaren i glaset, skulle vattnet vara "i", *en*, tillbringaren. När glaset fylls med vatten och jag fortsätter att hälla i det, börjar glaset att "rinna över", *epi*. Du började med *para*, fortsatte till *en*, och slutade med *epi*.

Så är det också med den helige Ande i vårt liv. Han är först "med" oss, han börjar bo "i" oss, men när Herren fortsätter att hälla ut sin Ande "på" oss, börjar han att svämma över från vårt liv.

Det är många kristna som har den helige Ande i sig, men han flyter inte ut från deras liv. De behöver uppleva *epi*, som är Andedopet.

Kraften att vittna

Så många kristna har stängt in Anden. Anden flyter inte fram från deras liv, och de verkar vara nöjda med att vara kristna bara till namnet, och att aldrig svämma över. Men det är Guds önskan, mening, och vilja att Anden ska svämma över i våra liv.

När Petrus på Pingstdagen, stod upp och predikade budskapet om Jesus Kristus till folket, högg det till i deras hjärtan, och de ropade: "Bröder, vad skall vi göra" (Apg 2:37)? De blev medvetna om sin synd och vad de hade gjort. Petrus svarade: "Omvänd er, och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva" (Apg 2:38). "Gåvan" Petrus pratade om var *epi*, översvallande av Guds kraft för tjänst. Sedan avslutade han med: "Ty er gäller löftet och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar" (Apg 2:39).

Lägg märke till att Petrus inte gav någon antydning på att den helige Andes gåva skulle sluta i och med att apostlarna dog. Faktum är att själva motsatsen verkar vara sann. Denna gåva av den helige Ande är för "er och era barn, och för alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar." Det betyder att löftet är för oss idag, var vi än bor och vad än vår bakgrund är.

Jag är övertygad om att det största behovet i kyrkan idag är en förnyelse av undervisningen om den helige Ande. Bara då kommer det att bli möjligt för dig och mig att gå ut i världen och vara Jesu Kristi vittnen. Det enda hoppet för vårt land idag är en andlig väckelse som börjar i kyrkan med ett nytt verk av den helige Ande i de troendes hjärtan och liv. Och vad som behövs är *epi*, dopet i den helige Ande.

Andedopet i Apostlagärningarna

Apostlagärningarna 2 beskriver hur Gud uppfyllde sitt löfte att döpa sina barn i den helige Ande. Medan lärjungarna väntade i övre salen, kom plötsligt ett dån från himlen, som när en våldsamt storm drar fram, och fyllde hela huset. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och vilade på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala främmande språk.

I Apostlagärningarna 8 bröt en stor väckelse ut när Filippus predikade. Många kom till tro och blev döpta. När apostlarna i Jerusalem hörde att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de Petrus och Johannes till dem. Dessa kom ner och bad för dem att de skulle få ta emot den helige Ande, "Eftersom Anden ännu inte hade fallit på någon av dem. De var endast döpta i Herren Jesu namn" (Apg 8:14,15). Trots att dessa troende hade blivit döpta i Jesu namn, hade de ännu inte tagit emot den helige Ande. När Petrus och Johannes lade händerna på dem, tog de emot den helige Ande.

Apostlagärningarna 9 talar om för oss att Paulus, som då var känd som Saulus från Tarsus, var på väg till Damaskus för att fånga de som kallade Jesus, Herre. Plötsligt kom ett starkt ljussken från himlen, och slog Paul till marken, och han hörde en röst säga: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?"

Han svarade: "Vem är du, Herre?" och svaret kom: "Jag är Jesus, den som du förföljer." Sedan frågade han: "Herre, vad vill du att jag skall göra" (Apg 9:1-6)?

Jag förstår inte hur någon kan ifrågasätta om Paulus var omvänd i det ögonblicket på Damaskusvägen. När en man underordnar sig Jesus Kristus som sin Herre, är det ett definitivt tecken på omvändelse. Det är också ett definitivt tecken på att den helige Ande har kommit in i en människas liv. Ingen kan säga "Jesus är Herren" annat än i kraft av den helige Ande (se 1 Kor 12:3). Här säger Paulus: "Vad vill du att jag skall göra Herre?" Jesus sade till honom att gå in i staden, så skulle han få veta vad han skulle göra. En förblindad Saulus blev ledd till Judas hus, som låg på Raka gatan i mitten av staden.

I staden fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn, att söka upp Saulus. Efter en kort protest, lydde Ananias, hittade Paulus, och sade: "Saulus, min broder, Herren Jesus som visade sig för dig på vägen hit, har sänt mig för att du skall kunna se igen och uppfyllas av den helige Ande" (Apg 9:17). Lagg märke till att Paulus andedop var efter, och skilt från hans omvändelse på Damaskusvägen.

I Apostlagärningarna 10, blev Petrus sänd till en officer som hette Kornelius, som hade samlat många av sina vänner i sitt hus. När Petrus började förklara sanningen om Jesus Kristus, föll den helige Ande (*epi*) över alla som hörde ordet. Judarna som hade följt med Petrus häpnade över att den helige Andens gåva blev utgjuten också över hedningarna. I detta fall verkar det som om hedningarnas omvändelse och deras ande fyllnad skedde på samma gång.

Senare, när Petrus förklarade vad som hade hänt, gjorde han det klart att han inte tog något ansvar för det. "När jag började tala, föll den helige Ande över dem, precis som på oss under den första tiden", sade han. "Då kom jag ihåg vad Herren hade sagt: 'Johannes döpte med vatten, men ni skall döpas med den helige Ande'" (Apg 11:15,16). I själva verket sade Petrus: "Jag började bara prata med dem, och medan jag gjorde det, föll den helige Ande över dem – det bara hände. Då kom jag ihåg att Jesus hade sagt att han skulle döpa oss med den helige Ande."

I Apostlagärningarna 19, kom Paulus ner till Efesos, där många människor hade kommit till tro genom Apollos predikan. Men det var något som fattades. Kanske fattades glädjen. De sade att de var kristna, men det syntes inte i deras ansikten; de såg så allvarsamma ut, och nästan arga på världen. Eller, kanske det var kärleken som fattades, eller kanske de hade ett kritiskt sinne. Paulus kanske såg att det fattades entusiasm – de var varken varma eller kalla, bara ljumma.

Vad det än var, såg Paulus att något fattades i Efesiernas upplevelse och förhållande med Herren. Han frågade dem: "Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" Med andra ord, har ni haft detta efterföljande förhållande?" Tog ni emot den helige Ande?"

De svarade: "Vi har inte ens hört talas om den helige Ande." De var totalt ovetande. "Den helige Ande, vad är det?" Då frågade Paulus: "Vilket dop blev ni döpta med?" Var ni döpta på det sättet som Jesus befallde – i Faderns, Sonens, och den helige Andes namn?" De svarade: "Nej, med Johannes dop." Paulus förklarade för dem: "Johannes döpte bara med omvändelsens dop." När de fick höra detta döptes de i Herren Jesu namn. Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande över dem, och de talade med tungor och profeterade (se Apg 19:1-6). Än en gång ser vi att detta dop kom efter omvändelsen.

Olika upplevelser, samma händelse

Som vi just har sett, visar Apostlagärningarna många olika sätt, på vilka människor har tagit emot gåvan av den helige Ande. Låt oss se på detta korta sammandrag:

* I Apostlagärningarna 2, kom ett dån från himlen, som när en våldsamt storm drar fram, och fyllde hela huset. Tungor som av eld fördelade sig och kom över var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande, och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala.

* I Apostlagärningarna 8, gavs gåvan av den helige Ande genom Paulus och Petrus handpåläggning. Ingen speciell manifestation nämns.

* I Apostlagärningarna 9, var det genom Ananias, som den helige Ande skänktes till Paulus, "en nolla", en vanlig troende från Damaskus.

* I Apostlagärningarna 10, blev Petrus predikan avbruten när den helige Ande föll på hedningarna, som började tala i tungor.

* I Apostlagärningarna 19, lade Paulus sina händer på folk i Efesos, och de talade i tungor och profeterade.

Lägg märke till att inga av dessa erfarenheter är lika varandra. Den närmaste motsvarigheten är kanske Apostlagärningarna 2, med händelsen i Kornelius hus – men även här kom ingen våldsamt storm, och inga kluvna tungor av eld.

Detta påminner oss om att Gud inte är bunden till en speciell metod eller särskilt sätt att göra saker på. Gud kan göra vad han vill, och vi misstar oss när vi försöker kopiera vår upplevelse med andras – hur underbar deras upplevelse än verkar.

I början av detta kapitel läste vi om Finneys förklaring av sitt dop i den helige Ande. Hans upplevelse var underbar, men vår egen upplevelse kanske är väldigt annorlunda än hans. Det är just så Gud verkar.

Var redo och öppen

Jag föreslår att du bör vara öppen till vad än och hur än Gud vill verka i ditt liv. Vänta dig inte en speciell känsla eller reaktion eller gensvar. Låt Gud verka på det sätt han vill, när han skänker dig denna underbara gåva.

Det kan hända att dopet kommer genom handpåläggning av en pastor eller någon annan i kyrkan, som det gjorde för aposteln Paulus. Eller kanske det blir utan handpåläggning, liksom det hände i Apostlagärningarna 2, där lärjungarna satt och väntade. Jag har hört om folk som blivit Ande döpta medan de stod på golvet eller låg i sängen. Det spelar ingen roll: Gud är inte bunden till ett speciellt sätt att göra saker på.

Så var öppen. Försök inte att passa in Gud i ett mönster. Ta bara emot gåvan av den helige Ande, och upplev hans dynamiska kraft i ditt liv, så du kan bli vad Gud vill att du skall vara. Öppna kranen till hans kraft, och bli ett vittne för Jesus Kristus i denna värld.

Vi är i desperat behov av denna kraft idag! Vi behöver den för att överleva. Vi lever i de farliga tider som Guds ord talar om, när kärleken svalnar hos de flesta. Vi måste enträget vänta inför Gud, tills vi flödar över med hans helige Ande. Bara då kan kyrkan återigen bli det kraftfulla vittnet till en värld som är i desperat behov av en frälsare.

24. Be så ska ni få

Omvänd er, och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. Ty er gäller löftet och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar (Apg 2:38).

Årets högtidsdag hade kommit. Lärjungarna var samlade i övre salen i Jerusalem, enligt Jesu befallning, för att invänta Faderns löfte. Kanske de undrade hur Gud skulle utgjuta sin Ande över allt kött.

Till sist blev Guds löfte uppfyllt. Den helige Ande sänkte sig över de 120 förväntande lärjungarna med ett ljud som av en kraftig storm, och det fyllde hela huset. Tungor av eld föll över var och en av dem. De uppfylldes alla av den helige Anden och började tala främmande språk.

Detta övernaturliga fenomen drog till sig en folkskara som undrade vad som hade hänt. En del hånade: "De har druckit sig fulla." Men Petrus trädde fram och tog till orda och sade till dem: "Dessa män är inte berusade, som ni tror." "Det är ju bara tredje timmen på dagen. Nej, det är som det är sagt genom profeten Joel: Och det ska ske i de sista dagarna, säger Gud, jag skall utgjuta av min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era unga män skall se syner, och era gamla män skall ha drömmar. Ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande, och de skall profetera."

När Petrus var färdig med sitt budskap om Jesus Kristus – hans död, begravning, uppståndelse, himmelfärd, och utgjutandet av den helige Ande – var folket övertygade och ropade ut: "Bröder, vad skall vi göra?" Petrus svarade: "Omvänd er, och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. För löftet gäller er, och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar" (se Apg 2:1-39).

Ett löfte till alla

Petrus ord till oss försäkrar att löftet om den helige Ande är till för alla troende, i alla generationer. Detta är Guds löfte till för alla hans barn genom hela kyrkans historia. Han vill skänka oss gåvan av den helige Ande.

Vi kan inte förtjäna en gåva. Gud ger inte den helige Ande som en belöning för att vi varit goda och trogna, eller för att ha uppnått en speciell standard av helighet. Det spelar ingen roll var din nuvarande andliga utveckling är – om du just har påbörjat din vandring, eller om du har årtal bakom dig – du kan fortfarande ta emot den helige Andes gåva. Den står alltid till vårt förfogande, och har inget att göra med hur avancerad eller ofullbordad vår andliga utveckling är. Det är en gåva som vi måste ta emot.

Det är detta som många människor har svårt att acceptera. De tror att de på något vis måste vara värdiga den helige Ande, att de måste förtjäna hans kraft och välsignelse. Jag brottades själv länge med detta.

I min ungdom fick jag om och om igen höra från många pastorer och evangelister att den helige Ande aldrig fyllde ett orent kärl. De sade, att eftersom han är en helig Ande, måste man också

vara helig för att ta emot honom. Vittnesbörden folk gav om hur de hade tagit emot den helige Ande, bekräftade denna lära till mig. Deras vittnesmål lät ofta så här: "Jag sökte Gud, för att bli fylld av den helige Ande, jag väntade i bön. I månader väntade jag inför Gud, ropade ut till honom och bad att få ta emot helige Ande. Till slut tog jag ut cigaretterna ur min ficka, lade dem på altaret och sade: 'Gud, jag ger även upp mina cigaretter. Då fyllde Gud mig med den helige Ande.'" Någon annan kanske sade: "När jag lovade Gud att jag aldrig skulle ta en drink igen, det var då han fyllde mig med den helige Ande."

Mitt problem var att jag aldrig hade rökt eller druckit sprit, så jag kunde inte ta ut ett paket eller en flaska och lägga dem på altaret. Så jag försökte fundera ut: "Herre, vad är det som jag måste ge upp? Tuggummi? Kakor? Herre, jag är villig att ge upp vad som helst." Så jag lade kakorna och tuggummit på altaret... men ändå hände ingenting.

Det verkar som vi känner att vi måste bli värdiga, att vi måste förtjäna denna gåva. Därför att vi vet att vi är oförtjänta och ovärdiga diskvalificerar vi oss från välsignelsen. Vi förväntar oss inte att få ta emot gåvan, för vi vet att vi inte förtjänar den; för vi tror att han bara fyller heliga kärl.

Men det är totalt fel. Sanningen är att den helige Ande kommer in i ditt liv för att hjälpa dig att bli helig. Inte tvärtom! Tänk om vi skulle säga till någon: "Om du vill bli frälst måste du gå ut och få ordning på ditt liv först. Sluta upp med det du har gjort, och skärp dig. Ditt liv måste vara rätt inför Gud, annars kommer han inte att frälsa dig. Få ordning på ditt liv först, sen kan du komma till Herren." Jag känner många som tror att det fungerar så. "Jag kommer att bli frälst så fort jag förbättrar mig", säger de.

Men det är samma sak som att säga: "Vi skall gifta oss så fort vi har nog med pengar." Om du håller fast vid den planen kommer du att förbli ogift hela ditt liv! På samma sätt är det om du försöker att få ordning på ditt liv innan du kommer till Herren. Du kommer aldrig att bli frälst.

Den helige Ande har skänkts så att vi skall kunna besegra vårt kött. Du behöver inte bli helig för att passa in i hans boning. Det enda sättet du kan bli helig, är att låta honom fylla dig med sin heliga närvaro. Petrus sade att vi skulle få gåvan av den helige Ande. Jesus kallade också den helige Ande en gåva (se Apg 1:4). Och det enda sättet att få en gåva, är att ta emot den. Gåvan av den helige Ande måste tas emot genom tro.

Trons nödvändighet

I Galaterbrevet frågar Paulus en retorisk fråga om tro, och den helige Ande. Han skrev: "Tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro" (Gal 3:2)? Det självklara svaret är att de hade tagit emot Anden genom tro. De fick höra om Guds gåva, och genom tro tog de emot den. De förtjänade den inte; de arbetade inte för att få den; det var inte en belöning för att de nått en speciell helighet- eller rättfärdighetsgrad. Istället var det genom Guds ord de kom till tro, och tog emot gåvan.

Att ta emot Anden är samma sak som att tro på Jesus Kristus för frälsning. Det är Guds gåva som du tar emot genom tro. Det är ingenting du förtjänar eller jobbar för, det är inte en belöning för goda gärningar. Det är Guds gåva av nåd till oss, och vi måste ta emot den genom tro.

Och vad är tro? Författaren av Hebreerbrevet säger: "Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser" (Hebr 11:1). Tron är en övertygelse om det man *hoppas*, en visshet om det man *inte* ser. Men när det handlar att ta emot den helige Anden, så vill vi ha något slags bevis.

Många människor hindras att be om den helige Ande, därför att de vill ha ett övernaturligt bevis på att Gud har svarat på deras bön. Att bara tro på Guds löfte är inte nog; de vill ha ett tecken. De väntar sig raketer som lyser upp himlen, med bokstäver av eld där det står: "*Res till Afrika!*"

När jag läste på seminarium, hade jag ett problem. Anmälningssblanketten frågade om en beskrivning av min kallelse till tjänsten, och jag hade inte något att berätta. Många elever berättade om sina sensationella kallelser, visioner, återkommande drömmar, röster, och kors på himlen. Jag hade inget sådant. Det var svårt för mig att förklara min kallelse, därför att det bara var en röst i mitt hjärta: "Vill du investera ditt liv för det jordiska eller det eviga? Vill du bota människans kropp genom läkarvetenskapen – ett temporalt botande – eller vill du bota människans själ, vilket är ett evigt helande?" Den tanken, den utmaningen till mitt sinne, var allt jag hade att gå efter. Men jag följde den, gick igenom skolan, och började min verksamhet.

Nu efter mer än fyrtio år, tjänar jag fortfarande som pastor, och det är intressant att många av dem som beskrev dessa dramatiska kallelser och visioner, nu säljer begagnade bilar. Kom ihåg att Gud ofta verkar på väldigt naturliga sätt. Han är inte alltid i elden, i jordbävningen, i orkanen. Han talar till våra hjärtan på ett personligt sätt.

Jag tror vi alla har mycket av Tomas i oss. Tomas var den lärjungen som sade: "Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer så kan jag inte tro." När Jesus senare uppenbarade sig för lärjungarna, vände han sig till Tomas och sade: "Räck hit ditt finger och se mina händer. Räck hit din hand, stick den i min sida. Tvivla inte utan tro!" Tomas svarade: "Min Herre och min Gud!" Jesus svarade: "Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser" (se Joh 20:24-29).

Jag tror att det är något liknande som händer när vi ber om ett tecken från himlen som bevis på att vi har blivit fyllda av hans helige Ande. Ibland ger Gud oss ett tecken, utav nåd – men han säger till oss: "Jag har nu gett dig ett tecken, och du tror. Men saliga är de som inte får ett tecken, men som ändå tror."

Vi skall ta emot gåvan av den helige Ande genom tro. Det kanske blir ett tecken, kanske inte. Andens gåva tas emot av tro, utan tecken. Tecken kommer naturligtvis, men det är inte beviset. Tro tar emot utan tecken.

Fiendens bedrägeri

Var beredd på att djävulen kommer att utmana dig, varje gång du står fast vid din tro. Vare sig du har trott att Gud skall bota eller frälsa eller fylla dig med sin Ande, kan du vara säker på att Satan kommer att utmana dig. Det är ett av hans favoritknep.

Om du vet att du är frälst genom tro, kan du vara säker på att nästa gång du blir arg, kommer Satan att viska: "Aha! Titta hur du uppför dig, du är inte frälst."

Om du har tagit emot helande genom tro, kommer han att förvärra dina symtom. Du kommer att känna dig värre. Han gör att du kommer att titta efter tecken att du blivit botad.

På samma sätt gäller det när du tar emot gåvan av den helige Ande. Om du tror att Gud har fyllt dig med helig Ande, kan du vara säker på att Satan kommer att utmana din tro. Det är därför vi inte bara måste utöva vår tro när vi tar emot Guds gåva, vi måste också behålla vår ursprungliga position. Påminn dig själv om att du har tagit emot Guds gåva. Påminn dig själv om den dagen då du tog emot Guds ord, tänk på Guds löfte och på vad du den dagen gjorde baserat på hans löfte. Varje gång Satan kommer med sin utmaning, säg då: "Jag vet att Guds löfte är sanning."

Utän tvekan är den viktigaste frågan i vårt Kristna liv, vem vi ska tro på? Ska vi tro på Guds sanning, eller ska vi tro på Satans lögn? Du kanske säger: "Ja men, det är väl inte så svårt." Jasså, är det vad du tror?

Gud sade till Adam och Eva: "Ni kan äta av alla träd i lustgården. Ät fritt av dem – förutom trädet i mitten av lustgården, det skall ni inte äta av. Den dagen ni gör det skall ni döden dö."

Satan kom slingrande en dag och sade till Eva: "Åh, vilket paradiset, vilka vackra träd, underbart! Får ni äta av dem alla?"

"Ja, det får vi", svarade hon. "Alla utom trädet i mitten av lustgården. Det får vi inte äta av."

"Vad menar du?" frågade Satan. "Den frukten ser ju mer välsmakande ut än de andra. Varför skulle Gud säga att ni inte kan äta av det? Det verkar inte som han tycker om er. Han vet säkert att det är den bästa frukten. Det trädet kan ge er Guds visdom. Det är kunskapens träd. Han är rädd för att ni skall bli lika visa som honom, och att ni skall försöka att styra över allt. Titta bara så vackert det är."

"Men Gud sade att om vi äter av det kommer vi att..."

"Nej det skall ni inte tro på! Är inte Gud kärlek? Hur kan en Gud av kärlek döda någon? Ni kommer inte att dö."

Plötsligt stod Eva inför ett val. Skulle hon tro på Guds ord, eller skulle hon tro på Satans lögn? Satan ljuger så övertygande; han låter så logisk. Hur kan en Gud av kärlek förgöra någon som han har skapat och älskat? Eva hade valet att tro på Guds sanning, eller Satans lögn, och vi har betalat för hennes val sedan dess.

Genom hela vår kristna vandring, under det att vi med ett steg i taget, genom tro, tar mer område i besittning från fienden, är Satan där med sin utmaning, och sin lögn. "Det där har du bara hittat på", viskar han. "Det är inte en verklighet. Det fungerar inte." Och vi håller ofta med om det. "Det är sant, jag har varit ganska bedrövlig på sista tiden. Jag antar att det inte fungerar för mig."

Tror du på Guds sanning? Gud sade: "Ni skall få gåvan av den helige Ande." Tror vi på det, eller lyssnar vi på tvivlen Satan planterar i vårt sinne? Vi vet att vi skall ta emot gåvan, för det har Gud sagt. Frågan är, tvivlar vi på vad Gud sade?

Bevisen ökar

När jag säger att vi inte ska leta efter tecken på dopet i Anden, menar jag inte att det aldrig kommer att finnas tecken av hans verksamhet i ditt liv. När du vandrar i Anden och låter honom ha fria tyglar i ditt liv, kommer du att börja se Guds kraft verksam i ditt liv. Det vackra i detta är, att det många gånger kommer att dröja ett tag innan du själv märker det.

Under många år som ett Guds barn, kämpade jag förgäves med flera av köttets fula, hemska karaktärsdrag – saker som fördärvade mitt vittnesbörd och som gjorde att jag kände mig hopplös. Jag kunde inte bota mig själv, hur mycket jag än kämpade och försökte. Men Gud befriade mig genom kraften av den helige Ande... och jag märkte inte ens att det hade hänt, förrän efter fem eller sex år!

Min egen självförvållade smärta, brukade göra mig mer arg än någonting annat. Jag kunde lämna en skåpdörr öppen, och slå huvudet i dörren. Det gjorde verkligen ont och det gjorde mig rasande. Jag förlorade humöret varje gång. Det är underbart att se hur Gud har verkat i mitt liv på det här området. Många gånger när jag slår i huvudet nuförtiden, och inte reagerar, tror ungarna att det inte gjorde ont. Det gör fruktansvärt ont, men jag får inte ett vredesutbrott som jag brukade få förr i tiden. Jag säger bara: "Jo, det gjorde ont. Men jag får skylla mig själv."

När Gud verkar i ditt liv kommer du att se bevisen på det. Gud kommer att ge dig insikt. Han kommer att avslöja saker för dig, varna dig om brister i en persons karaktär, eller visa att någon försöker att lura dig. Du kommer att börja se bevis på att Guds Ande och hans gåvor är verksamma i ditt liv.

När du vandrar i Anden, och växer i ditt förhållande med honom, är det mycket möjligt att du kommer att få alla slags underbara, övernaturliga upplevelser. Ibland kommer du att reagera med tårar; andra gånger kanske det blir överväldigande glädje och kärlek. Du kommer att uppleva händelser som får dig att rysa av spänning. Du får se Guds kraft verka i ditt liv, och får bevittna Andens olika manifestationer.

Vår tro får aldrig vara beroende av våra upplevelser, utan enbart på Guds ord, genom tro. Vi skall inte leta efter hänryckande erfarenheter. Vi är kallade att tro på Gud och leva efter hans ord. På så sätt kommer vi att vilja ha mer av Gud, och önska att han får mer av oss.

Ta emot gåvan

Den helige Ande är en gåva som måste bli mottagen. Jesus sade till sina lärjungar: "Tag emot den helige Ande." Aposteln Johannes sade att de som trodde på Jesus skulle "ta emot" Anden. När Petrus och Johannes reste till Samarien för att välkomna de nyfrälsta hednakristna där, "bad de för dem att de skulle ta emot den helige Ande."

Man tigger inte om en gåva, du tar helt enkelt emot den. Den helige Ande är Guds gåva till dig, för att göra det möjligt för dig att besegra synden, och bli mer lik Jesus, och förvandla dig till ett kraftfullt vittne för Herren. Den helige Ande har inte skänkts till dig så du kan ha hänryckande andliga upplevelser. Istället har du fått ta emot Honom så du kan leva för Jesus genom hans kraft.

Men du måste be om att bli fylld av Anden. Jesus sade: "Finns det bland eder någon far som skulle ge sin son en orm när han ber om en fisk, eller en skorpion när han ber om ett ägg? Om ni som är onda förstår att ge era barn goda gåvor, hur mycket mer skall då inte er Fader i himlen ge den helige Ande åt dem som ber honom" (Luk 11:11-13)?

Hur går det till? Vem skänker Fadern den helige Ande till? Han skänker Anden till dem som ber om den. Du behöver inte nå en viss helighets nivå, eller göra något speciellt. Nej, be om det bara. Det är en gåva. Be, och genom tro ta emot Guds löfte.

Gud kommer inte att tvinga på dig någonting som du inte vill ha. Du måste själv vilja ta emot det. Gud överträder inte din fria vilja. Du måste själv be om gåvan av den helige Ande. Denna begäran kan du göra med fullt förtroende. Johannes säger att om vi ber om något efter hans vilja, så hör Han oss, och vi vet att vi redan har det som vi bett om (1 Joh 5:14). Så därför kan du vara absolut säker på att du ber enligt Guds vilja när du ber om den helige Ande. Det var Jesus själv som instruerade oss att be om denna gåva!

Om du inte redan har bett om denna gåva, råder jag dig att genom tro be att Gud ger dig den. Du kan be något liknande: Herre, jag tackar dig för detta löfte.

Jag tar nu emot gåvan av den helige Ande i mitt liv, tillsammans med kraften att förvandla och förändra mig. Jag ber att din kraft skall flöda genom mitt liv för att hjälpa och stärka andra runt omkring mig. Använd mig till att välsigna dem genom din kärlek och din kraft. I Jesu namn, Amen.

Det är allt du behöver göra – men kom ihåg att Satan kommer att utmana ett sådant viktigt steg av tro. När det sker, säg: "Herren sade att jag skulle få denna gåva genom tro, och jag har accepterat Guds ord. Genom tro har jag tagit emot gåvan av den helige Ande. Den är min. Så försvinn med dina lögner."

Välsignelser för dem som törstar

Jesus sade: "Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, de skall bli mättade" (Matt 5:6). Jag undrar, hungrar eller törstar du efter Gud? Längtar du efter ett rikt andligt liv? Vill du bli fri från köttets makt och slaveri? Kan du säga med David: "Som hjorten trängtar efter vatten bäckar, så trängtar min själ efter dig, O Gud" (Ps 42:1) Törstar du efter den levande Guden?

Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Varför är de välsignade? Vad är löftet? "För att de skall bli mättade." Det är löftet; det är vad Gud sade. Kan du lita på Guds ord? Eller tror du på någon som säger: "Du, aldrig! Han fyller inte dig. Du har gått för långt. Du sitter fast i synd. Gud kan inte göra dig fri. Andra kanske - men inte dig. Du är ett undantag, du har sjunkit alldeles för djupt."

Vad kommer du att tro på? Kommer du att ta emot Guds sanning eller Satans lögn? Jag försäkrar att du inte har någon anledning att tro på Satans lögn; han är en lögnare och lögnens fader. Men du har all anledning i världen att tro Gud. Gud kan inte ljuga. Om Gud har sagt det, då kan du vara fullt övertygad om det.

När du ber Herren fylla dig med sin Ande, ta emot honom genom tro och tacka honom för hans storslagna gåva. Vilken otacksamhet det skulle vara om du bara gick därifrån utan att uttrycka din tacksamhet för en sådan underbar gåva. Ofta är det just när människan ger tack till Gud, som de upplever hans kraft på ett underbart, övernaturligt vis.

Gåvan är din. Den är gratis. Gud har gett den till dig. Varför ber du inte om den och tar emot den genom tro? Låt honom ta dina händer och använda dem för att hjälpa de som lider, som är sjuka, och behöver hjälp. Låt honom använda din röst för att ge sin kärlek och sanning till dem. Låt honom använda ditt hjärta till att älska världen runt omkring dig. Be honom fylla dig tills du flödar över – och gläd dig när han sedan använder ditt liv som ett instrument för att utföra sitt verk i en lidande och desperat värld.

25. En störtflod av kärlek

Om någon törstar, så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Guds ord säger (Joh 7:37,38).

Föreställ dig att du är ett barn på ungefär åtta eller nio år. Du bor i forntida Israel, långt innan romarna kom och förstörde ditt land. En speciell tid på året har kommit, och dina föräldrar ber dig göra något konstigt. De vill att du flyttar ur ditt bekväma hus och bo åtta dagar i en bräcklig, liten temporär hydda, som är gjord av palmblad.

På kvällen när du går och lägger dig, kan du se stjärnorna genom springorna i taket. När du ligger där i mörkret och tittar upp och förundrar dig över ljuset som kommer in igenom de små springorna i taket, utropar du: "Pappa, jag kan se en stjärna där uppe." Och din pappa svarar: "Ja, älskling. Våra förfäder levde ute under stjärnorna i 40 år, och Gud skyddade dem och bevarade dem." Under natten kommer en kall vind och visslar genom springorna i väggarna i din bräckliga hydda, och du börjar frysa. Du kan inte sova, och du ropar: "Pappa, vinden blåser på mig. Jag fryser!" Och din pappa svarar: "Jag vet älskling. Och vi måste komma ihåg att vår Fader, Gud, var med våra förfäder i 40 år när de sov under bar himmel med vinden blåsande på dem – och ändå bevarade Gud dem."

Efter att du har bott åtta dagar som dina förfäder gjorde, är du mer än redo att flytta tillbaka in i ditt hem igen. Men under de åtta dagarna lärde du dig en hel del om hur Gud tar hand om dig idag – precis som han gjorde med dina förfäder. Och du vet också att du kommer att repetera din egen "ökenvandring" nästa år, när lövhyddohögtiden kommer igen.

Lövhyddohögtiden

Lövhyddohögtiden var också kallad Succoth ("hyddor"), eller hyddornas högtid. Högtiden var till minne av Guds mirakulösa bevaring av nationen Israel under deras 40-åriga ökenvandring. Det är försiktigt beräknat att ungefär 1.6 miljoner människor kom med Mose ut ur Egypten. Denna högtid är till minne av detta fantastiska under.

Gud befalldes sitt folk att bygga små hyddor bredvid sina hem under denna högtid. Vanligtvis byggdes dessa hyddor av palmblad, och familjen flyttade ur sitt hus och in i hyddorna under högtiden.

Under de första sju dagarna av denna åtta-dagars högtid, tågade prästerna nedför många trappor med stora vattenkrukor på sina skuldror till polen Siloam i Kidron dalen. Där fyllde de sina krukor och gick sedan högtidligt tillbaka uppför trapporna och in på tempelgården, där tusentals människor hade samlats för att lovprisa Gud. När prästerna kom in på tempelgården, började folket att sjunga Hallel psalmerna – sångerna som börjar och slutar med Halleluja ("prisa Gud").

Medan människorna sjöng och lovprisade Gud, hällde prästerna ut vattnet på marken. När vattnet plaskade ner på de stora stenarna, blev alla påmind om hur Gud skaffade fram vatten ur klippan när deras förfäder törstade i öknen. De kom ihåg hur Mose tog staven och slog på klippan enligt Guds order, och hur livgivande vatten forsade ur klippan. Allt detta skådespel var till för att

påminna israeliterna om hur Gud bevarade deras förfäder under deras 40-åriga ökenvandring. Allt detta var väldigt symboliskt och rörande.

På den sista dagen, kallad högtidsförsamlingen, gick prästerna inte ut till polen i Siloam, inte heller hällde de ut vatten på tempelgårdens stenar. Detta hade också en betydelse, för det bekräftade att Gud hade hållit sitt löfte till deras fäder. Han bevarade dem i öknen och förde dem in i ett land som flöt med mjölk och honung – ett väl bevattnat land där de inte längre behövde vatten på ett mirakulöst vis. Aktiviteterna på den åttonde dagen visade att Gud hade fullföljt sitt löfte att föra israeliterna till deras land.

Det var på denna dag, när människorna var samlade för att lovprisa Gud – på samma gång som vattnet hölls ut på stenarna under de sju tidigare dagarna – som Jesus stod upp och ropade med hög röst till de tusentals människor som lovprisade i tempelgården: "Om någon törstar, låt honom komma till mig och dricka."

Att Jesus stod upp var betydelsefullt. Enligt judisk sedvana, när en rabbi undervisade satt han ner, medan eleverna stod. Bara när en lärare skulle göra en speciell proklamation stod han upp. Att Jesus stod upp och talade betydde att han hade en viktig sanning till folket. "Om någon törstar", ropade han: "låt honom komma till mig och dricka."

Jesus pratade inte om fysisk törst eller om människans känslomässiga behov av kärlek, av trygghet, eller av att känna sig behövd. Utan istället pratade han om den mänskliga törsten efter Gud. Djupt inne i varje människas ande finns ett outsläckt behov efter Gud. I vårt innersta längtar vår ande efter en meningsfull gemenskap med Gud. Vi är ofullständiga utan honom.

Man kan säga att Gud skapade oss med ett tomrum i vårt innersta. Naturen avskyr ett tomrum, och försöker alltid att fylla det. Om vi inte fyller detta vakuum med Gud, kommer vi att försöka fylla det med något annat, och det är roten till problemen i vårt samhälle. Människan försöker att fylla detta vakuum med fysiska och känslofyllda erfarenheter istället för med den levande Guden. Men därför att tomrummet bara kan fyllas av Gud, blir törsten bara större och mer desperat.

Det är bara en sak som kan tillfredsställa anden i människan, och det är ett meningsfullt förhållande med Gud. I sin bok: *"Det Naturliga och det Övernaturliga"* förklarar Dr. Henry Drummond, att även protoplasman i människan sträcker sig ut efter Gud Fadern. Behovet och törsten, och tron på Gud verkar redan vara i vår DNA kod.

Det finns inte en enda människa på denna jord som inte känner en djup brist på tillfredsställelse. En känsla av att det måste finnas något mer till livet. Detta är en universal törst som påverkar alla. Du har blivit skapad med det. I Romarbrevet 8:20 står det att skapelsen har blivit lagd under förgängelsen, genom Gud vår skapares vilja. Gud skapade oss med ett tomrum så vi skulle sträcka oss ut efter honom, och därigenom få ett meningsfullt förhållande med honom. Det är enda vägen till fullbordan.

Det är därför Jesus ropade: "Om någon törstar, låt honom komma till mig och dricka." Detta är det väsentliga och hjärtat i evangeliet i ett kort sammandrag. Jesus är svaret till människans törst. Han är den enda som kan tillfredsställa vår törst efter Gud. Han är den enda som kan ge oss fullkomlighet. Han säger: "I ditt allra innersta behöver du Gud. Kom till mig!"

Och vad sade han resultatet skulle bli när hans erbjudande togs emot? "Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram." Jesus gjorde antagligen referens till Jesaja 44:3, där Gud lovade: "Ty jag skall utgjuta vatten över dem som törstar, och strömmar över det torra. Jag skall utgjuta min Ande över dina barn, min välsignelse över dina avkomlingar."

Den grekiska grundtexten är mycket mer dynamisk och intensiv än vad våra översättningar antyder. Ordet som är översatt *flyta*, är egentligen ordet "*forsa fram*". Och ordet som är översatt *strömmar*, är det grekiska uttrycket för "*störtflod*". Så en bättre översättning skulle vara, "Ut ur hans innersta skall störtfloder forsa fram." Vissa översättningar ger oss ett intryck av en liten bäck som porlar genom skogen, men den ursprungliga grekiskan är en bild av en enorm översvämmande kaskad utmed en brant klippa. Den ger en bild av en flod som rusar fram genom en dalgång. "Det blir översvämmande floder av levande vatten", säger Jesus.

Här förklarar Johannes Jesus ord: "Detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få ta emot. Ty Anden hade ännu inte blivit utgjuten, eftersom Jesus ännu inte hade blivit förhärligad" (Joh 7:39). Evangelisten gjorde det klart att Jesus menade att Anden skulle bli som en störtflod av levande vatten i de troendes liv.

Frisläppt för att tjäna

Varför är detta viktigt? Varför är det så kritiskt att du inser att Anden vill forsa från dig som en mäktig översvallande flod, och inte bara som en liten porlande bäck?

Det är underbart att Guds Ande välsignar oss med glädje och skönhet och en djup medvetenhet om Gud, men Herren är inte nöjd med ett bara låta Anden verka subjektivt inom oss. Han menade aldrig att Anden skulle vara instängd, och bara välsigna oss. Hans avsikt är alltid att du och jag skall vara instrument genom vilka den helige Ande kan göra inverkan på världen runt omkring oss. Det är avgörande när vi tjänar Gud att Anden blir utsläppt som en störtflod av levande vatten.

På en konferens för många år sedan hörde jag en talare förklara att människans största effektivitet var hennes förmåga att ha Gud inom sig. Han predikade ur 2 Korinterbrevet 4:7, där Paulus säger: "Men denna skatt har vi lerkärl", och beskrev undret av att våra kroppar var templet för den helige Ande. Hans presentation var inspirerande och kraftfullt, och jag blev gripen och rörd över att min kropp skulle vara den helige Andes tempel.

Men när du fortsätter att läsa i Guds ord, upptäcker du att människans främsta plats inte är att vara ett kärl som innehåller Gud, utan det är att vara ett kärl genom vilket Gud kan bli utgjuten till världen omkring oss. Det är det underbara!

Andens främsta verk är inte bara att omvandla och ge oss kraft så vi kan bli välsignade. Hans högsta verk är att ge oss kraft att tjäna, att bli effektiva i att dela med oss av Jesus Kristus till andra. Guds Ande vill använda dig och mig för att ge ut Guds kärlek till andra. Han vill att hans Ande skall forsa fram som en störtflod av levande vatten från våra liv till dem som inte än har släckt sin törst i Guds vattenkälla.

Apostlagärningarna berättar om vad som händer när Guds Ande forsar genom de troendes liv på ett kraftfullt sätt. Genom Andens smörjelse och kraft predikade Petrus och vittnade om Jesu

uppståndelse från de döda – och det högg till i hjärtat på 3,000 män, och alla tog emot hans ord, och döptes i Jesu Kristi namn.

När Anden forsar fram i kraft från de troendes liv, blir hela samhällen omvandlade. Världen blir satt på rätt köl. När apostlarna kom till antikens Thessaloniki, sprang några avundsjuka invånare till domarna och sade: "Nu är de här också, de som har vänt upp och ner på hela världen" (Apg 17:6). Deras bedömning var felaktig. Världen är upp och ner vänd, apostlarna vände den på rätt köl. Det är vad som händer när Guds Ande börjar forsa fram ur de troendes liv som är helt överlämnade åt Guds verk.

Vi är inte bara kallade att innehålla Guds Ande, utan att också vara en kanal genom vilken Anden kan forsa fram till en törstig värld omkring oss.

En störtflod av kärlek

När Anden forsar fram genom våra liv, vad är det då som kommer fram? Vad är det som skall visa sig?

Paulus svarade på den frågan genom att säga: "Andens frukt däremot är kärlek" (Gal 5:22). När en person flödar över av Anden, är det Guds gudomliga kärlek som flödar fram. Guds kärlek borde flöda fram som en störtflod av levande vatten från våra liv.

Grekerna hade flera ord för kärlek. Ett talade om fysisk kärlek, ett annat om känslöfylld kärlek, och ännu ett annat om andlig kärlek. På engelska måste vårt enda ord, kärlek, stå för alla dessa. Vi använder det för att beskriva vår kärlek för våra barnbarn och vår förkärlek för jordnötter. Jag älskar både jordnötter och mina barnbarn, men som du förstår pratar jag om två helt olika slags kärlek. Jag kan klara mig utan jordnötter, men jag kan inte klara mig utan min fru eller mina barn eller mina barnbarn.

Det grekiska ordet för kärlek inom familjen var *storge*. *Phile*, beskrev vanligtvis kärlek mellan vänner, medan fysisk kärlek, var *eros*. Men det finns en kärlek som överskrider alla dessa. För att beskriva denna djupare sortens kärlek, måste det Nya Testamentet använda ett ord som inte var så vanligt och ge det en helt ny mening. Det använde detta ord för att beskriva en dimension av kärlek som inte kan uppnås frånsett Kristus och Anden. Detta ord beskriver den kärlek Gud har för oss, den kärlek Gud placerar i våra hjärtan, den kärlek som vi, genom Anden har för varandra. Det beskriver den kärlek som flyter från våra liv när vi är fyllda med Anden. Ordet är, *agape*.

När du lägger till ett nytt ord till ditt vokabulär, måste du definiera ordet så folk vet vad du pratar om. Så därför är *agape* definierat för oss på två ställen i det Nya Testamentet.

I 1 Korinterbrevet 13:4 talar Paulus om för oss att: "Kärleken är tålig och mild." Kärleken är inte bara tålig, men den är vänlig även efter att ha lidit en lång tid. Många gånger säger vi: "Jag har varit tålmodig, och väntat och väntat, men jag är trött på det nu, och nu skall jag göra något åt det." Det är inte *agape*. Efter *agape* har lidit gång efter gång efter gång, är den fortfarande mild.

Kärleken avundas inte, den skryter inte. Är du avundsjuk? Skryter du? Är du uppblåst? Om du är det, blommar inte Guds Andes frukt i ditt liv.

Agape uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda. Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen. Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken upphör aldrig.

Det är Paulus definition av *agape*. Det är den sortens kärlek som Gud vill skall låta flyta fram som levande vatten ur ditt liv. Det är den sortens kärlek som vittnar till världen att du verkligen är Guds barn. Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar (se Joh 13:35).

Om du skulle byta ut ordet *agape* på varje ställe i detta stycke med namnet Jesus, skulle du upptäcka att texten flöt perfekt. Jesus led länge och var mild. Jesus avundades inte, var inte uppblåst, uppförde sig inte illa, och sökte inte sitt. Han fördrog allting, trodde allting, hoppades allting, uthärdade allting. Jesus upphörde aldrig att göra det rätta. Texten flyter perfekt.

Försök nu att sätta in ditt eget namn där. Hur långt kommer du innan du sväljer? "Chuck led länge och var mild." Hur långt behöver du gå? Det är just detta Anden önskar för oss alla.

I Galaterbrevet 5:22-23, ger Paulus oss en tredje definition av *agape*. Han börjar med: "Andens frukt däremot är *agape*", och sedan ger han oss åtta andra termer: glädje, frid, tålmod, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Många gånger har jag hört någon säga att Anden har nio frukter, men det är inte vad Paulus skrev. Han sade, Andens frukt (singular) är *agape*. Alla de andra åtta termerna visar enbart olika sidor av kärlek.

Var kommer glädje in i bilden? Medvetenheten om *agape* är glädje. När Guds kärlek fyller ditt hjärta och strömmar ut från dig, ger dig medvetandet om vad du har, en obeskrivlig glädje. Bibeln använder ordet obeskrivbar för att beskriva vad som är obeskrivligt. Det är resultatet av *agape*.

Kärlekens karaktär är "frid". När *agape* kärlek karaktäriserar ditt liv, har du en inre frid. Du är inte orolig eller bryr dig inte om vad Betty säger om dig, eller vad andra gör. Du har en stark inre frid som kommer av *agape* i ditt hjärta.

"Tålmodighet" är kärlekens ställning. Den säger: "Låt de göra vad de vill. Vad spelar det för roll?" Den är tålmodig. Jag har en hund som är mer tålmodig än många människor jag har träffat. Mina barnbarn kommer hem till oss och klänger på honom och drar honom i öronen och svansen, och han låter dem hållas. Han är tålmodig. Jag beundrar min hund. Jag önskar att fler människor var lika honom.

"Mildhet" eller "vänlighet" är en annan sida av kärlekens tecken. Det är en anledning till att vår Frälsare ibland kallas "den milda Jesus." Han var fylld av Anden, och *agape* från hans innersta strömmade ut och gjorde ett vänligt intryck på alla han mötte.

"Godhet" är effekten av kärlek. Jag tror att kärlek är den högsta drivkraften för godhet. Jag var frestad att göra många dumma saker när jag växte upp: Jag var frestad att röka som mina kompisar, att svära, och stjäla. Men jag gjorde det inte – och inte för att jag inte hade chansen! Jag visste att om min mamma fick reda på det, skulle hennes hjärta brista. Min kärlek för min mamma och hennes kärlek för mig var ett starkt band som höll mig borta från många problem. Ömsesidig kärlek var den starka faktorn som höll mig på den rätta vägen.

“Trofasthet” är resultatet av Guds kärlek i mitt liv. Hans kärlek skapar tillit som jag annars inte skulle ha. Jag blir en person som man kan lita på.

“Ödmjukhet” är kärlekens uppträdande. Som Paulus sade, den är inte uppblåst. Den söker inte sitt.

“Självbehärskning” är kärlekens säkerhetsventil. Den är inte extrem, den har självkontroll. De som är fyllda med Anden flyger inte i taket eller blir indragna i något ogudaktigt.

Agape är den sorts kärlek som Anden producerar i ditt liv. Var och en av dessa åtta egenskaper borde fungera som en spegel framför vårt ansikte. När du läser detta, säger du antingen: “Ja, det är jag, “ eller, “Oj då” Där missade jag grovt.”

Det äkta beviset av Anden i ditt liv, är *agape* kärlek. Många gånger tittar folk efter bevis av den helige Ande i form av tala i tungor eller i profetior eller i visdoms ord. Men om dessa gärningar är gjorda utan kärlek, är de till ingen nytta. Utan *agape* är alla andra manifestationer av Anden till ingen nytta. Även om du talar i tungor, och inte har *agape*, är det inte mer meningsfullt än om du tog några kastrullock och slog ihop dem.

Vad vi skall sträva efter mer än allt annat – mer än någon annan manifestation av den helige Ande – är att denna *agape* kärlek skall forsa fram från vårt liv och beröra våra medmänniskor i Jesu namn. Andens frukt är kärlek.

Vad flyter från ditt liv?

Som troende har vi den enorma förmånen att ha den helige Ande boende i oss. Vi prisar Herren att våra kroppar är hans tempel. Vi ser den helige Andes underbara verk i våra liv och hur han omvandlar oss till Jesu Kristi avbild.

Men denna översvämning av Anden från våra liv är något annorlunda. “Ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram”, lovade Jesus.

Jag bryr mig inte om vad du kallar detta: dopet i den helige Ande, gåvan av den helige Ande eller fyllnad av den helige Ande. Det spelar ingen roll vilken terminologi du väljer. Vad som är viktigt är verkligheten som ligger bakom.

Min fråga till dig är, beskriver detta vad som pågår i ditt liv? Beskriver detta din relation med den helige Ande? Kan du säga: “Ja, prisa Herren, strömmar av levande vatten av kärlek och kraft flödar fram, som resultat av att den helige Ande rinner över i mitt liv.” Frågan är inte, är du döpt eller fylld eller har du gåvan av den helige Ande? Frågan är, svämmar levande vatten över i ditt liv?

Om detta inte beskriver ditt förhållande med den helige Ande, får jag då föreslå att Gud har något mer för dig än vad du hittills har upplevt? Och borde du inte längta efter allt Gud har för dig? Borde du inte söka Guds löfte – ett liv som flödar över med Andens kraft och kärlek?

Jag vet att jag vill ha all hjälp jag kan få, och alla tillgångar Gud har skänkt. Precis som Paulus bad för Korinterna att de inte skulle gå miste om någon andlig gåva, så är det också min bön för dig. Välj inte någonting som är mindre än vad Gud vill göra i ditt liv.

Tillåt Andens dynamiska kraft att bli frisläppt i ditt liv. Låt honom göra inverkan på din familj, dina grannar, de du arbetar med, att inverka på alla du kommer i kontakt med. Då kommer du att se Guds kärlek strömma från ditt liv. Den kommer att erbjuda levande vatten för att släcka törsten på denna andligt torra värld.

EPILOG: Den högsta upplevelsen

Jag tycker att det är fascinerande att en del nutida filosofer diskuterar vad de kallar "den högsta upplevelsen." Även fastän den generella idén av den högsta upplevelsen kan beskrivas, är en specifik erfarenhet av högsta mått omöjlig att beskriva. Det är en händelse långt utöver vad en människa kan föreställa sig, så det finns inget ord som kan beskriva det. Orden räcker inte till.

Föreställ dig att du sade till dina filosofiska vänner: "I går kväll hände det. Jag tog emot den högsta upplevelsen." Om de svarade: "berätta om det", skulle du förstå att de var totalt ovetande. Du kan inte beskriva den högsta upplevelsen, just därför att det är den högsta upplevelsen och inga ord kan beskriva det.

En av filosoferna inblandade i dessa debatter var Julian Huxley. Han trodde att den absolut högsta upplevelsen antagligen var att dö under inverkan av LSD, så han provade sin teori. Det rapporterades att han dog efter att ha överdoserat på LSD, men kunde inte berätta för någon om det. Det är inget tvivel om att det var den högsta upplevelsen för honom (det var åtminstone hans sista). Det var så många elever som tog sina egna liv som resultat av Huxleys teori, att filosofi professorer i Tyskland var tvungna att övertyga sina klasser om att ingen visste helt säkert om självmord var den högsta upplevelsen.

Den riktiga varan

De av oss som är pånyttfödda och fyllda av Anden vet att det kristna livet är den högsta upplevelsen. Men det är svårt att förklara det för någon som inte har någon andlig förståelse. Bibeln säger: "En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt" (1 Kor 2:14).

Det är som om man försökte förklara skönheten av en symfoni till en döv man. Han saknar förmågan att kunna njuta av musiken. Eller att försöka förklara de strålande färgerna av en solnedgång till en blind man. Ord är inte nog.

På samma sätt är det med den oandliga människan, hon saknar förmågan att förstå och sätta värde på andliga ting. Det är därför vi har svårt att uttrycka till icke troende den glädje och frid som vi har fått. Ingenting de har upplevt kan jämföras med det. De har ingen utgångspunkt för att förstå andliga saker. Istället är andliga saker en dårskap för dem. De tittar på dig, skakar på huvudet och säger: "Jag förstår inte. Han är konstig. Han går omkring och ler när bilfirman tar tillbaka hans bil. Titta, de bogserar bort hans bil just nu – och han står bara och ler. Han är galen."

Nej, inte galen, och inte dum heller. Det är inte det att den som tillhör Guds familj och vandrar i Anden inte behöver bry sig om bilar längre. Varför skall du oroa dig om bilar när hela universum och allt som tillhör det är del av ditt arv? Varför skall du bli upprörd när den levande Gudens Ande bor i dig för all evighet? Varför skall du vara bekymrad när du är ett älskat barn till Konungars Konung och Herrarnas Herre?

Ja, det kristna livet är verkligen den yttersta upplevelsen. Men så är det endast för dem som låter Gud styra deras liv. Endast för dem som låter Gud göra allt det han vill i deras liv. Endast för dem

som säger nej till köttet och ja till Anden. Det är den högsta upplevelsen endast för dem som låter Gud bära mycket frukt i deras liv.

Frukt kommer genom relation

Frukt är den naturliga produkten av relationer. Jesus sade: "Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vingårdsmannen. Varje gren i mig som inte bär frukt skär han bort, och varje gren som bär frukt rensar han, för att den skall bära mer frukt" (Joh 15:1,2). Gud söker inte köttets frukt. Gud vill ha den frukt som kommer av vår gemenskap med honom.

Det underbara med frukt är att den inte behöver anstränga sig eller använda enorma krafter för att överleva. Allt den behöver göra är att fortsätta att förbli på vinstocken. Så länge som detta förhållande pågår, producerar den frukt. En gren som blir avklippt från stocken kommer att dö.

För många år sedan ledde jag ett sommarläger i Williams, Arizona. Framför matsalen stod en stor klocka och bredvid den växte ett stort äppelträd. Mitt problem var att lägret alltid hölls i juli och augusti och äpplena aldrig var mogna då. Men de såg alltid så goda ut.

En morgon skar jag av en trädgren full med gröna äpplen. Jag tog med mig grenen till ett av våra möten och började beskriva för barnen att jag tänkte ta med mig grenen hem, så att jag kunde äta äpplena när de mognade. Barnen fnissade och skrek: "De där äpplena kommer aldrig att mogna!"

"Vad menar ni, att de inte kommer att mogna!" frågade jag. "Titta på dem! De ser jättefina ut! Och jag kan inte vänta till september när de mognar. Jag kanske även bakar en äppelpaj."

"De kommer aldrig att mogna!" skrattade de.

"De kommer de absolut att göra", svarade jag.

"Nej din dumbom", skrattade de. "Du skar ju av grenen!"

Och det är sant. Även små barn vet att när en gren är avklippt från sitt livs källa, kan den aldrig bära frukt.

Det är på samma sätt med ditt andliga liv. Du kommer aldrig att mogna om du är avklippt från det andliga livet. Precis som grenen drar sin näring och energi från vinstocken, så gör också du från Anden. Det är genom Anden som Guds liv flyter genom dig. Det är genom Anden som du kommer i kontakt med Gud.

C.H. Spurgeon, det sista århundradets stora engelska pastor, kände väl till detta. Det var han som sade:

Jag tror, bröder, att närhelst Guds kyrka minskar, är ett av det mest effektiva sättet att uppliva henne att predika mycket sanning om den helige Ande. När allt kommer omkring så är han kyrkans andedräkt. Där Guds Ande verkar, finns det kraft. Om Anden drar sig tillbaka, då börjar också vitaliteten av gudomligheten att minska och vi börjar tala illa om varandra. Låt oss vända oss till Guds Ande och be: "Led mig på din väg."

Om vi till vår bedrövelse ser att en kyrka håller på att bli ljummen, låt oss då be att den helige Ande genom sin nåd verkar för återuppväckelse. Låt oss vända tillbaka till Herren. Låt oss bli döpta i helige Ande och eld igen. Då kommer vi återigen att få se Herrens underbara verk. Han öppnar en dörr framför oss och om vi inte går in, har vi bara oss själva att skylla.

Spurgeon har rätt. Om vi inte går in, har vi bara oss själva att skylla. Gud välkomnar oss in. Han har välsignat oss med allting vi behöver för liv och gudomlighet. Han har staplat upp alla slags läckerheter på bordet – alla utvalda av honom själv med omsorg och kärlek.

Kom in, du Guds barn. Den högsta upplevelsen väntar dig. Det spelar ingen roll om du inte kan förklara det för dem som är utanför. Det handlar inte om att förklara, utan att njuta av det.

Det finns plats runt hans bord för alla!

Anteckningar

KAPITEL 11

1. Sorligt nog är en del av dagens skepticism berättigad. Gudomligt helande är ofta omringat av humbug. När en person är obotligt sjuk, när doktorerna har gett upp hoppet och säger: "Det finns ingenting mer vi kan göra. Din kära har antagligen bara som mest 30 dagar..." då känner vi oss så desperata att vi grabbar tag i vad som helst. Intelligenta personer som vill förlänga en kär familjemedlems liv prövar vad helst som ser hoppfullt ut. Alltför ofta är helandemöten ingenting annat än manipulering. Dessa bedrägerier tar nytta av människors desperata önskningar att se sina kära gå igen och få tillbaka sin hälsa.

KAPITEL 12

1. Det är intressant hur Bibelns kritiker tycker om att bortförklara detta underverk. De säger att det inte var Röda Havet, utan Vassrörs Sjön, vilken bara är 60 cm djup. Ofta blåser en stark östanvind i flera dagar och driver tillbaka sjön, så att det lämnar en plats att korsa. De påstår att det var efter just en sådan händelse som en bit blev kvar för Mose och Israels barn att gå över på. Så därför var det inte en övernaturlig händelse. Enligt denna version måste faraos hela armé ha drunknar i 60 cm vatten! Vilket är det större under?

KAPITEL 13

1. En regel när det gäller profetia verkar bara gälla för kvinnorna i kyrkan i Korint. Paulus instruerade dem: "Men om en kvinna ber eller profeterar utan att ha sitt huvud täckt, så vanäras hon sin man." Han föreslog att kvinnorna skulle täcka sina huvuden. Men sedan säger han att det inte var seden i alla kyrkor, så han tycks bara prata om den lokala kyrkan i Korint. Här pratar Paulus om den rätta gudstjänstordningen – hur mannen är kvinnans huvud, Herren är mannens huvud, och Gud är Kristi huvud.

Korint, en livlig hamnstad fylld med sjömän, var en ytterst gudlös stad, förknippad med total liderlighet och utsvävningar. Den var känd för sitt vilda festande och sin dryckenskap. Att säga att en person levde som en korintier betydde att personen var lättsinnig.

Uppe på ett berg ovanför Korint fanns ett stort tempel till kärlekens gudinna, Afrodites. På kvällen kom ett tusen prästinnor – alla prostituerade – ned till staden. De identifierade sig som prästinnor genom att inte bära slöjor. Resultatet blev att en kvinna i Korint som inte bar slöja ansågs vara en prostituerad.

Med tanke på detta var det kanske därför Paulus sade att om en kvinna bad eller profeterade utan slöja, skulle det vanära hennes man. "Varje kvinna som ber eller profeterar utan något på huvudet, vanäras sitt huvud" (1 Kor 11:5). Denna regel var bara till för kvinnorna i Korint som offentligt använde profetians gåva i kyrkan. Men bara för att detta råd var enbart för Korint, tillade Paulus: "Vi har inte en sådan sed, inte heller någon av Guds församlingar" (1 Kor 11:16).

KAPITEL 15

1. Vissa hävdar att de sista tolv verserna i Markusevangeliet är förfalskningar och inte skulle anses vara del av hans evangelium. Dessa lärda män säger att därför att dessa verser inte förekommer i två av de äldsta manuskripten vi har – Codex Sinaiticus och Codex Alexandrinus, vilka båda tillhör den Alexandrian familje manuskripten, och daterar tillbaka till mellan 420-460 efter Kristi födelse, måste de varit tillagda efteråt.

Det är emellertid intressant att lägga märke till att flera tidiga kyrkofäder (t.ex. Irenaeus, som levde 140-202 efter Kristus, och Hippolytus, som levde från 170-235 efter Kristus) citerade från de tolv sista verserna av Markusevangeliet. Sådana säkra bevis visar att denna del av Markusevangeliet var inkluderat i grund manuskripten, men på något vis blev uteslutet från Codex Sinaiticus och Alexandrinus.

2. Vi skulle kunna tillägga en fjärde anledning för tungomålstalande från 1 Korinterbrevet 14:22: "Så är tungomålstalandet ett tecken, för de icke troende." Men det är oklart vad Paulus hänvisar till här. Detta är ett svårt stycke därför att det verkar som texten motsäger sig själv. "Så är tungomålstalandet ett tecken, inte för de som tror men för de icke troende. Det är därför svårt att förstå vers 23, där Paulus säger: "Om nu hela församlingen kommer tillsammans och alla talar tungomål, och några som inte förstår eller inte tror kommer in, skall de då inte säga att ni har förlorat förståndet?"

Det verkar totalt motsäga sig själv. Först säger han att tungotalet är till för ett tecken för de icke troende, sedan säger han att om kyrkan är samlad och en icke troende kommer in och hör alla tala tungomål, skulle han kalla oss galna! Så, om det är ett tecken för de icke troende, då är det ett tecken på att vi är galna! Det är problemet. Det finns fyra sätt att se på det här problemet.

A. En brittisk domkyrkopräst J.B. Phillips, som översatte det Nya Testamentet till modern samtals engelska, tog sig friheten att ändra vers 22 till, "Det betyder att tungomålstalande är ett tecken på Guds kraft, inte för de icke troende, utan för de som redan tror." Han ändrade själva texten (vilket han förklarar i en fotnot). Han kände sig tvungen att dra den slutsatsen från de följande tre verserna, att vi här antingen har ett skrivfel från Paulus sida, eller mer troligt ett fel av avskrivaren. Genom att ändra översättningen, tar han definitivt bort den uppenbara motsägelsen. Men jag är inte säker på att han har rätt, eller att detta är det enda sättet att tolka vad Paulus säger.

B. Stycket innehåller Jesajas profetia, där Gud sade att han skulle tala till sitt folk med stammande läppar och på främmande språk, men de ville inte lyssna. Tungotalets gåva var därför inte för de troende, utan för de icke troende. I denna tolkning är tecknet till för de icke troende inte för att de skall komma till tro, utan för att varna dem för Guds dom.

C. Det finns de som talar om tungotalets tecken i kontrast till själva språket. I detta fall är denna gåva ett tecken för de icke troende, liksom i Apostlagärningarna 2, där den helige Ande för första gången blev utgjuten över kyrkan. Dessa Judar trodde på Gud men inte på Jesus Kristus. När de hörde lärjungarna tala om Guds underbara verk, med olika dialekter, blev många överbevisade av Anden, och kyrkan ökade med 3,000 den dagen. Tungotalet och Petrus predikan ledde dem till frälsning på pingstdagen.

D. Det är fortfarande många som undervisar att tungotalet är det huvudsakliga beviset för dopet i den helige Ande. De som tar till sig den undervisningen tror inte att de har blivit fyllda eller döpta i den helige Ande förrän de talar i tungor. Därför blir tungomålstalande ett tecken till den troende som inte tror att han blivit fylld med Anden förrän han talar i tungor, inte för de icke troende.

Så vilken lära är rätt? Du kan inte säga att någon av dem är absolut rätt. Det finns alldeles för många möjligheter och olika alternativ. Alla kan naturligtvis inte vara helt felfria, och kanske ingen av dem är det. Ingen vet med absolut säkerhet vilken som är rätt.

3. Bara sedan sekelskiftet, när den helige Ande återigen började verka inom kyrkan (pingströrelsens födelse med Andens medföljande gåvor, t.ex. tungotalet), har vissa fundamentalister (de som förnekar Andens övernaturliga verk idag) börjat tolka "det fullkomliga" (1 Kor 13:10) till att betyda "skriftens fullkomlighet." Innan dess har den frasen alltid ansetts referera till Jesu återkomst.

Enligt denna nya tolkning, efter det att Johannes hade skrivit Uppenbarelseboken, och Bibeln var färdig, skulle inte Andens gåvor längre behövas eller vara nödvändiga. Kunskapens ord eller profetians ord eller tungomålet var avskaffade, därför att kyrkan inte längre behövde sådana övernaturliga uppenbarelser. Kyrkan hade nu Guds fullständiga ord och behövde inte längre "tecken gåvorna".

För att stärka sitt argument pekar de på att ordet "perfekt" i frasen "det som är perfekt" är i neutral form i grekiskan, och måste därför hänföra till Guds ord och inte till Jesus och hans återkomst.

Låt oss titta på dessa argument.

För det första måste en sådan lära betyda att tungotalet var använt för att undervisa i den tidiga kyrkan – något som Bibeln inte stödjer. Som Paulus pekar på i 1 Korinterbrevet 14, är tungotalet en gåva som används av enskilda troende i deras lovpris, tacksägelse och bön till Gud. Det var aldrig använt för att sprida eller undervisa evangelium.

För det andra bör det noteras att Bibel lärda alltid har haft den uppfattningen att "det som är perfekt" hänvisar till Jesu Kristi återkomst. Om du tittar i Thayers grekiska Nya Testamentets Lexikon eller den Korintiska redogörelsen av G. Campbell Morgan, så ser du att de troende genom tiderna har tolkat 1 Korinterbrevet 13:10 som en hänvisning till Jesu återkomst. När Jesus kommer tillbaka, behöver vi inte längre bekymra oss om olika tolkningar. Då får vi se Jesus ansikte mot ansikte, inte längre som en gåtfull spegelbild.

För att testa denna tolkning kunde vi fråga: Känner vi, här och nu allting, liksom vi har blivit kända? Jag gör inte det, det vet jag, och jag har aldrig träffat någon som gör det heller. Ser vi Jesus ansikte mot ansikte istället för som en gåtfull spegelbild? Petrus gjorde det inte, och inte heller de som läste det ("utan att ha sett honom", 1 Petr. 1:8). Johannes gjorde det inte, men sade att vi skulle bli lika honom (1 Joh 3:2). Det är ingen som tvivlar på att jag inte är lik honom – inte än. Vilket betyder att jag inte har kunnat se honom ansikte mot ansikte. Vilket betyder att "det som är perfekt" inte har kommit. Vilket betyder att "det som är perfekt" inte kan hänvisa till den fullbordade skriften.

För det tredje, att "perfekt" på grekiska är ett neutralt ord och därför måste peka på "ordet" och inte på "Jesus", är ett väldigt svagt argument. Det är välkänt att ordet "ande" (som i helig Ande) alltid är neutralt. Men ändå vet vi att den helige Ande är den tredje personen i Gudomen. På samma sätt kan ordet "perfekt" hänvisa till Jesu återkomst utan att kompromissa hans distinkta personlighet.

En del kritiker parar ihop "det som är perfekt" med frasen i Jakobs brev "frihetens fullkomliga lag" (Jak 1:25) och drar slutsatsen att båda fraserna hänvisar till Bibeln. Trots att det är sant att ordet översatt "perfekt" i båda verserna är den grekiska termen *teleion*, och att versen i Jakobs brev hänvisar till Skriften, bevisar det ingenting. Samma ord (*teleion*) är använt för att beskriva Gud själv (Matt 5:48); Guds vilja (Rom 12:2); fullkomlighetens verk (Jak 1:4); mänsklig mognad (Ef 4:13); och en hel del andra saker. Det är nyckfullt att para ihop Jakobs brev 1:25 med 1 Korinterbrevet 13:10 bara därför att samma term finns i båda. Detta är inte ens ett argument.

Jag är övertygad om att innehållet i 1 Korinterbrevet 13:10 gör den traditionella synen den enda rätta tolkningen. "Det som är perfekt" kan bara hänvisa till tiden av vår Herres återkomst. För att försöka få det att betyda någonting annat, måste tolkningen tvingas bort från det som är klart och uppenbart. Den genomgående regeln är att den uppenbara meningen vanligtvis är den korrekta meningen.

KAPITEL 16

1. Händelserna i Apostlagärningarna 2 kan inte betraktas som en redogörelse för tungotalet, utav åtminstone två anledningar. För det första, de som hörde lärjungarna "tala på vårt eget språk om Guds väldiga gärningar" (vers 11) var ännu inte troende. Andens gåva är naturligtvis bara till för de troende – de som tillhör Kristi kropp. För det andra, de män som förstod lärjungarnas tungomål uttydde det aldrig till någon annan. Trots att de förstod vad som sades, behöll de det för sig själva.

KAPITEL 18

1. Många män är begåvade som både lärare och evangelister. Inom Calvary Chapel rörelsen tänker jag på Greg Laurie, Mike McIntosh, och Raul Reis. Dessa män har inte bara gåvan att undervisa, utan är också evangelister. Som lärare har dessa män en pastors hjärta. Och som herdar för en församling får de en större kunskap om vad evangelism skall vara och göra.

KAPITEL 21

1. Biskopen var en uppsyningsman, en härskare eller en guvernör inom Kristi församling. Ordet "biskop" kommer från den grekiska termen *episcopos*. Den Episkopalska kyrkan tar sitt namn från den termen, och följer den formen av styre. Paulus talar också om de "äldste." Det grekiska ordet är *presbuteros*, från vilket vi får ordet "presbyterianer" – så kallad på grund av sin styrelseform av de äldste.

KAPITEL 23

1. J. Gilchrist Lawson, "Djupare Erfarenheter av Berömda Kristna", (1911), 248

2. Frasen "fylld av den helige Ande" i Apostlagärningarna verkar omväxlande användas med frasen "dopet i den helige Ande."

3. Vissa lärda män i det grekiska språket säger att denna fras skall vara översatt "tog du emot den helige Ande när du trodde" istället för "eftersom du trodde." Men det spelar ingen roll hur du översätter det. Båda sätten har samma innebörd. Vilket är att ta emot den helige Ande kommer efter det att du tror. En person kan tro utan att ta emot dopet i den helige Ande. Hur än frasen översätts, har den samma verkan. Detta dop eller fyllnad av Anden händer efter att du kommer till tro.